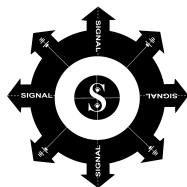

Слободан Шкеровић
КОФЕР
блог роман

Библиотека „Сигнал“

Слободан Шкеровић
КОФЕР
блог роман

Библиотека „Сигнал“
Библиотеку је основао Мирољуб Тодоровић 1970. године

За издавача: Бобан Кнежевић
Уредник Библиотеке Сигнал: Зоран Стефановић
Ликовно обликовање: Раде Товладијац
Знак сигнала: Мирољуб Тодоровић
Слој и њелом: Бобан Кнежевић
Коректура: Зоран Стефановић
Штампа и њез: „Зухра“, Београд
Тираж: 300 примерака

Званични блог аутора:
<http://skerovicpoetry.blogspot.com/>
Званична е-библиотека: „Тамна страна силе:
Слободан Шкеровић @ Пројекат Растко“
<http://www.rastko.rs/knjizevnost/slobodanskerovic/>

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

ШКЕРОВИЋ, Слободан, 1954-

Кофер : блог роман / Слободан Шкеровић. - Београд : Everest media, 2015 (Београд : Zuhra). - 189 стр. ; 21 см. - (Библиотека Сигнал / [Everest media])

Тираж 300. - Стр. [181]: О писцу / З. С. [Зоран Стефановић]. - Изабрана библиографија [Слободана Шкеровића]: стр. [182].

ISBN 978-86-7756-050-8
821.163.41-31

COBISS.SR-ID 212362508

Слободан Шкеровић

КОФЕР

блог роман

Београд, 2015.

САДРЖАЈ

Први део: Кофер у шетњи	7
Други део: Квантни експеримент	81
Трећи део: Бозони и намћорастии оргони	159
Уместо поговора: Урушени фрактали	177

ПРВИ ДЕО

КОФЕР У ШЕТЊИ

Пакујем се и полазим. На овом месту се још осећа притисак потпитањаца из подсвести, али њих управо и гуркам у већ пренапучену, црном оивичену, празнину. Строго пазим да ми поклопац не уштине прсте.

Елем, крећемо, ја и мој — кофер. Преко улице и у супермаркет. Тамо идемо по ужину.

У супермаркету треба водити рачуна да кофер не изазове подозривост плаћеника–мотрилаца, али то је неизбежно. Обезбеђење супермаркета предлаже да одложим кофер у посебан одељак пре него што кренем у вршљање међу тезге, а ја заузврат захтевам да ми издају потврду да су га примили на чување. Они, наравно, ништа не гарантују, па настављам остваривање своје намере, не послушавши их. Брзо између себе и њих подмећем колица и гле! — већ сам с оне стране обртних враташаца. Док један од бриговалаца чачка по свом примопредајнику, други се протиње испод ограда и журно полази за мнош, одлучан у намери да ме заустави и врати. Знам о чему се ту ради — осим очигледне грађанске непослушности, питање је и шта је то у кофери. Могућности, могућности — а баш то им је и посао, да ставе нагласак на нежељене могућности.

Од могућности до стварности танка је црта и лако ју је прећи.

Већ видим да су ове прве превладале и да бригаш почиње да разлабављује футролу свог електричног упуцача. Лице му је блажено посивело, опергаменило се и из очију просто издијаја фино пулсирајућа те разарајућа

одлучност да се неконтролисани фактор, то јест кофер— ја, што пре неутралише и избаци из система. Уместо да се окренем и побегнем, крећем према њему и, подигавши високо кофер, понудим му да га узме. Бригодушник, не давши се збунити, одбија и наређује ми да изађем из продавнице. Испуштам кофер право на његова стопала. Пажљиво проучавам хитри морфинг израза његовог лица. Крв се хитро повлачи, образи попримају боју бледо, кратки трзај бола (помало претеран), очи клизе к рамену за помисли која тера руку да се примакне футроли упуцача — бриљантно фини прелаз од хињене одлучности к искреном осећању смртне угрожености а затим недовољно увежбаној офанзивности (отуд цимаво, неартикулисано грчење), прсти трапаво покушавају да уклоне преклоп футроле и дочепалу се дршке оружја.

Моја десница—песница погађа лево око и — морфинг лица се убрзано наставља — црвена боја се враћа у образе, уста се полуотварају, лева шака прекрива болно место, десна се трза навише и граби изолаторску рукавицу, коју је, логично, прво требало навући пре употребе електричног пржача. Бридом стопала погађам га благо и прецизно одмах испод колена десне ноге и он се руши као скела у распаду. Док пада, покушава да одржи равнотежу (што је, будимо искрени, у таквој ситуацији — немогуће), левом руком обара с полице кутије крипсија и дипсија (пахуљице и пудинг намењене деци) а читава сталажа се опасно дрма и звечи. Онај други бригодушник, који је остао на улазу у супермаркет, коначно остварује конверзацију преко воки—токија, израз лица му је узбуђен, па и озбиљан али не читава намеру да се придружи свом партнеру у прогонби уљеза. Достојанствено покушава да ствар реши с пристојне удаљености. Авај!

Крећем према њему, јер стратешки гледано, фактор изненађења припада мени. Ноге му благо поскоче устрану, панталоне се трзну. Неодлучан је, а тело му

несвесно креће према излазним вратима. Полиција треба да већ пристиге, али — још не. То је само лажни утисак потекао од субјективног доживљаја времена. Длан у којем држи примопредајник обилато лучи хладан зној. Зној се већ искри и око очију. Купци у реду пред касом нервозно се врпоље, хтели би да што пре заврше с куповином и крену даље својим послом. Хтели би да их се све ово не тиче. Али, касирка помно прати развој ситуације и заборавила је на њих.

Јесам ли понео кофер?

Јесам.

Сад сам љутит и крећем према преосталом супротстављенику да га раздијем. Његово тело говори препознатљивим знацима. Руке према напред, ноге — назад. Глава се врти полулево–десно. Он у себи нема снаге да ме заустави и панично тражи излаз, али лигаменти ногу су се олабавили и због тога поклецкује. Неко повиче: „Бомба!“

Не успевам да суспрегнем осмех.

Закључивање паничара заснива се на дедукцији потеклој од претпоставке да обезбеђење мора да зна шта чини и да је, према томе, ситуација опасна докле год је приметна комоција. А један део обезбеђења копрца се међу кутијама дечје хране, док се други успорено повлачи према зони реакције фото–хелије на излазним вратима. Све то, плус (сумњиви) кофер и — ето бомбе!

Народ из реда крај касе похрли на улицу, гласно жаморећи, а најчешћа реч је управо — бомба!

„Чекајте, чекајте!“ вичем. „Није бомба, није бомба!“

Хоћу да прецркнем од смеха, али немам сада времена за то. Млађи тинејџери окупљени око дрвета на тротоару усмерили су своје помичне и снимају догађај. Сигурно ћу испасти нејасан на тој раздаљини, али свеједно се осмехујем и благо махнем.

Полицајци из штрапацирунг–патроле који су се затекли у близини опрезно истезу вратове. Рукама го-

воре пролазницима да се склоне у страну (ови су потпуно некоординисани, саплићу се једни о друге) и веома полагацко се примичу месту радње, пошто нису сигурни на који тачно начин треба да се ангажују. Уколико је заиста бомба, то онда треба да реши специјална јединица за раздомбирање. Успостављају комуникацију с централом. Отуд стижу оспокојавајућа уверавања да је подршка већ на путу. И заиста, већ се чују сирене. То би требало да делује умирујуће.

Пошто се онај први, ошамућени бригодушник некако осовио на ноге и искобељао из крша, сада је навучкао инсулаторску рукавицу и дограбио свој електрични упуцач, изашао је из супермаркета и обрео се у незавидном положају — пред цевима неколицине управо придошлих полицајаца који су углас од њега тражили да полагамо испусти пуцу и руке подигне увис. Он је хтео нешто да каже, али у ситуацији у којој полиција држи оружје уперено у тебе, ти само треба да радиш шта ти се каже а не да уображаваш да с њима можеш да разговараш. Неколико метака нервозног упозорења прозуји крај његове главе и забије се у стаклене зидове продавнице, а изнутра се заоре вриска и дрека. Део излога се распрсне и сручи. Бригодушник одбаци оружје од себе и остане непокретан, згрчен. Пажљиво посматрам његово лице. Прелази морфинга су сада спорији и нежнији, а по коначном блаженом изразу и благом, бескрвном жутилу, закључио сам да се највероватније упишкио.

Налазио сам се тик иза првих редова полицајаца и исправно проценио да верују како је главни догађај још увек унутра. Поклекли иза отворених врата својих аутомобила, бринули су се, пре свега, око тога да одстране сваку могућност да они буду повређени — тако је налагао протокол. Следећи корак биће, претпостављао сам, процењивање с каквом врстом, потенцијалне опасности се суочавају. Каква је ситуација реално — то је оста-

вљено за касније, а, могуће, и — за свето никад. Исто-времено, полицајци из другог реда ревносно су гурали радознале пролазнике даље од позорнице. Тако сам се нашао с оне стране улице. Нисам баш најбоље могао да видим шта се дешава па сам положио кофер на плочник и попео се на њега. Двојица полицајаца хитро су се при-макла разоружаном службенику обезбеђења супермар-кета, оборила га лицем надоле и на руке, искренуте иза леђа, ставили лисице. Видео сам да им нешто говори, али они су га већ гурали к својима. И даље су завијале сирене, а чуло се и крчање и пијукање токи-вокија.

Жамор међу посматрачима се стишао. Једна жена, која је стајала поред мене, стално се врпољила и поди-зала на прсте истежући шију, тако да сам јој, на крају, предложио да се попне крај мене на кофер. Радо је пристала, чак и на то да је обгрлим око струка, како не бисмо изгурали једно друго с ове, ипак, премале импро-визоване осматрачнице.

Тело јој се стално врпољи и мивољи. Није да је пуначка, али има један правилно распоређени слој сал-ца који одаје утисак пнеуматичности. Дошло ми је да дигнем руке од ње и да је замолим да сиђе с кофера, пошто морам да... Неко, тамо напред, одједном је за-вриштао, заправо завриштала. Све главе окренуше се у том смеру. Опет комоција, као да су се посматрачи-пролазници међу собом кошкали, а вриска се повреме-но јављала и замирала. Лажна узбуна, закључио сам. Није део главног догађаја. Пажња је почела да попушта или да се сели с, већ је то постајало очигледно, ојаловље-не представе.

Дошло је време да се крене даље.

Људи који су се затекли у супермаркету почели су самовољно да излазе и тиме у потпуности покварили план полиције. Било им је дојадило да стоје заробљени и заборављени, кад су већ и сами знали да је кофер одав-но напустио место радње, а и да, очигледно, није пао

шака органима реда. Дошло је до жучног објашњавања с и даље узнемиреним полицајцима, који су сада желели да барем узму личне податке затечених купаца. Још сам покушао да погледом пронађем ону групу дечака који су снимили мој излазак на улицу, а онда се досетих да су највероватније већ кренули да твитују по интернету и да се место догађаја сада изместило тамо. И репортери локалних радио и ТВ станица су се умешали међу сведоке и, више својом агресивношћу него спретношћу, преотели иницијативу из руку полиције.

Полагано, скоро невољно, кренух к сендвичарници.

Кофер је, после учешћа у борби и непримереног гажења, био прилично испрљан па сам замолио сендвичарку за влажни убрус, како бих га очистио. Девојка ми је радо изишла у сусрет, а при том ми уручила и налепницу–рекламу своје сендвичарнице. Нисам знао шта ћу прво. На крају, обрисах кофер па онда на поклопац залепих налепницу која је у основи била жута с крупним црним и ситнијим црвеним словима и једном шареном сличицом претовареног сендвича. Купих и сендвич–сваштар за каснију употребу и стрпах га у џеп јаке.

С моје леве стране, а то је правац којим сам намеравао да кренем, полиција је уклањала барикаде сачињене од сопствених аутомобила и саобраћај је полако кретао. Осврнуо сам се према супермаркету и летилице проценио да су сами криви за претрпљену штету. Више им, вала, нећу доћи.

Ишао сам тако недуго, а већ је дршка кофера почела да ме жуља. Застадох и спустих га на земљу. Затекао сам се непосредно крај аутобуске станице па дођох на спасоносну идеју да пут продужим возећи се. Аутобус је ускоро наишао и уђох на задња врата. Пошто нисам

имао карту, спустих кофер испод прозора и упутих се према возачу. И одмах приметих лагани морфинг на лицима путника, нарочито оних који су ме посматрали кад сам ушао.

Па, не може кофер да буде тако остављен, без власника...

Пожурих, подучен малопређашњим искуством, како бих предупредио нежељену ерупцију нелагодности у брижних суграђана али ипак прилагођеном брзином која ми је дозвољавала да пратим промене на лицима. Што волим да проучавам.

По аутобусу је однекуд почео да се шири мирис хреновки: бибер и сенф. Почех да се осврћем. Али и даље сам ишао к предњем делу возила. Не само да ми је било занимљиво да мотрим на лица грађана–путника, него сам, што сам се више удаљавао од кофера, почео да се бринем да га неко не здипи, неко... неко у кога је нагон опортунизма јачи од нагона самоодржања. Један раздрљени младић, с кошуљом извученом из панталона, јео је из умашћене кесе. Вероватно хреновку која се тако нападно, својим мирисом, умешала у моју суптилну трик–сцену. Главе нагнуте над кесу, мрко је погледао кроз накупљене веће и жвакао надутих образа. Возач није хтео да ми прода карту док се аутобус не заустави. Проклети, фашиста...

Двоје путника, мушкарац у тамном капуту и жена, који су седели према задњој платформи, нешто су се жустро дошаптавали. Мотрио сам на њих крајичком ока преко свог левог рамена. Наизменично сам погледавао и према ситуацији на улици, ценећи хоће ли се аутобус зауставити на следећем семафору. Онда се, разгнењен, предомислих и вратих позади с одлучном намером да сиђем на следећој станици.

На стубу с уличном светиљком налазила се камера. Тих камера је било свугде по граду. Стајао сам и зурio право у објектив. Знам. Сада бих могао да постанем параноичан и да због тога... Али не, ствар је заправо принципијелна. Такорећи: гушт.

Отворио сам кофер. Извадио из њега чекић, од којег се никада не раздвајам, опрему за пењање по стубовима, и не био лењ, него се попео до камере и тако је распалио да се објектив разбио а оклоп разлабавио. Још је дошло и до кратког споја. Намах се из тела камере изви ретки, разобличени, сивкасти дим. Брзо се спустих и вратих опрему у кофер. Нека два типа, која су тек пристигла, са занимањем су ме посматрала и смешкала се. Махнух им кратки поздрав. Сродне душе.

Нешто даље од станице на којој сам се обрео, угледао сам баш zgodно месташце за предах. Испред пословне зграде, крај маленог травњака, налазила се клупа, зачудо незаузета. Сео сам и спремио се да поједем сендвич. Кофер сам положио крај себе, на клупу. Сендвич није био лош, мало сув, целог сам га појео. Устао сам и згужвану кесу бацио у корпу за отпатке, а затим зграбио дршку кофера и кренуо даље.

Идем сада споредним улицама.

Застанем крај жене која седи на гајбици испред бакалнице и чита магазин. Нагнем се и завирићу покушавајући да прочитам наслов чланка. Она подиже поглед и загледа се у моје очи. „Шта гледаш?“ пита нервозно.

Слегнем раменима. Добро је одмерим. Није јој непријатно, навикла је на неваспитане барабе. „Оћеш кашу?“

Баш навикла...

Само се смешим.

У оваквим тренуцима изнутра ме облије такво весеље да једино то могу да и чиним — да се смешим. Реакције људи су различите. Први импулс је дефанзивно-агресиван. Али мој осмех га не потхрањује, па онда уследи збуњеност. Они мало искуснији брзо скрену поглед. Из бакалнице изиђе мушкарац и строго ме упита шта желим. Погледам га и оћутим. Моје присуство је, због нечега, очигледно изазовно, скоро неподношљиво. Практично разорно. То је због тога што не нудим прикључак?

Улазим у продавницу очешавши га као у журби, али заправо намерно. Мећем кофер на тезгу и отварам...

У продавници се осећа воњ устајалог. Полице су старинске, дрвене. Фарба је остарела. И зграда је стара, цигле па дебели малтер, посна фарба, упијају влагу.

...отварам.

Ко сам ја? Шта нудим? Шта размењујем? Јесам ли опасан? Јесам ли углавном безопасни лудак, шашавко, шушумига? Како ћемо, дакле, са мношћом накрај?

Обратим се човеку, али још ништа не говорим него застанем упола даха, притом га додирнем по рукаву. Он се отвори према мени, мада је пре тога покушавао да се протне и оде иза тезге, где му је заправо и место. У случају да му мозак ради параноично, ово је знак да је спреман на одмеравање снага, пошто је проценио да је физички јачи, будући нешто крупнији. Више се не смешим. Зурим у његове очи. За мене је то велика тајна, истовремено велики напор. Полако му се приносим, али још не уносим.

Придружује се и жена, опкољава ме с десног крила.

Сви ћутимо, а нас двојица се хладно, ледено, посматрамо.

Веома сам задовољан како се све завршило.

То су пријатни људи, али нису пар, како се то на први, површни поглед чини. У стању опуштености кажем им да сам у мисији од Бога. Намерно бирам овај

теглајн из познатог филма, пошто је то за мене опште место које означава прелаз између хињене озбиљности и простосрдачне радости. Но, можда није и за њих?

Жена се прогурава у равнострани троугао. Радо- зналост је голица. Пази, међутим, да ме не додирне.

Узимам из кофера амишки шешир, црн и широког обода, мећем га на главу. Питам: „Како ми стоји?“. Жена врти главом. Пред продавницом се зауставља поли- цијска крстарица. Излази сувозач–полицајац и прила- зи. Држи новац у шаци, хоће нешто да купи. Загледа се у празан кофер и тужно жмирка. Враћам шешир унутра и затварам. „После Вас“, кажем му. Он узме шта је хтео.

„Шта си то читала?“, питам жену. Она уздахне, као да се љути и хоће да одбруси нешто, али опусти се и каже да је то неки трач препун измишљотина и прљавог веша. „А каква је та твоја мисија?“, пита.

„То је за онај други свет“, одвратим загонетно. Она нагло издахне, пошто је очигледно очекивала смешнији одговор. „Па причај. Реци нешто о томе.“

„Ја не одлазим у цркву“, кажем. „Ма, ни ја.“ Очиг- ледно јој је стало да се макар мало забави.

„Бог није међу нама, таман посла!“ И наставим: „Знаш ли шта би се иначе десило?“

Нећу намерно ништа да јој експлицирам, нека сама изнађе одговоре на своја питања, ако их има.

Она се примакне и ухвати ме за подлактице. „Раз- умем.“ Сад се она загонетно смешка. Помилујем је по коси и пољубим у чело. Ово је све било без предумиш- љаја.

Полазим и погледам у кофер. Лаган је и као да се смањило. Изгледа као нека мало шира него обично акт- ташна. Површина му је црна, патинаста. У њему има још доста ствари. Нисмо скоро ништа ни видели.

Ово је лош крај. Не због тога што је сиромашан, већ због тога што је у људима цркотина. Базди тамо и трули, не може је нико истерати.

Лоши људи ходају улицом, повремено се додацују увредама с онима налакћеним на прозору. Мало ко се труди да буде пристојан, нема никакве сврхе да се то чини — сви се предобро познају. Сви су гадови.

Идем брзо и весело машем руком и кофером.

Шарам погледом по пролазницима и кешама, који висе крај степеништа, стубова, ћошкова. И они лове погледе, неки као пауци или копци, траже контакт с жртвом. Већ полазе к мени. Добили су шта су тражили...

Беже с кофером. Кофер се отвара...

На улицу се просипа одело, црно, са сјајним тракастим детаљима на реверима. Подиже се лагано с тла и отреса прашину. Мајсторски је скројено, ногавице савршено падају, леђа су усправна и широка...

Из оковратника бије једва видљива енергија, а горе, на невидљивој глави — велики црни, плишани шешир.

Пред вама је Док Холидеј, као да се наклања хуљама, а два колта с дршкама од слоноваче проговарају...

Занимљиво, у овом крају нема камера по бандерама и крововима.

Хуље беже. Не знам шта се њима привиђа ни да ли се све што се догађа — догађа у истом времену, субјективном или објективном, како било. Свакако ће бити неколико верзија. У сваком случају, ја с тим немам ништа. Нека кофер објасни, ако хоће. Све је то ионако његово дело.

Млазњаци прелећу небом над градом. За њима остају бели трагови. Сагорело гориво дуго се развлачи по

атмосфери, а лепо изгледа. Варљива је то, опасна лепота. Свеједно, изненада орасположен, ходам и гледам увис.

Улазим у кофер и пресвлачим се. Када изиђем, пре- да мном је други свет.

Нисам ни мислио да ће бити друкчије.

Све је исто.

У сиротињској четврти нема никаквог музеја, нити каквог нарочитог културног обележја, а школе су као под опсадом, ограђене високом жицом налик оној за живинарнике само јачој, и узалуд, просеченом на више места, куда се лако може проћи. Чему све то, питам се, док посматрам децу у њиховој нарочитој, саможивој искључености. Није ли то још један, сасвим другачији, свет... Који се грчевито брани од додира оних других.

Једно дете седи усамљено и посматра малу утакми- цу под кошевима.

Сећам се себе из детињства. Нисам умео добро да бацам лопту. Спајам свој ум с умом овог малишана. Во- дим га из његове мрачне визије високо горе, док његово нејако тело губи свест.

Када се поврати, сетиће се чаробног кофера из којег се појављују предивне ствари и приче, које се не могу досећи него само у том једином, прекратком тре- нутку. А у стварности, остаћу му у сећању само ја-чи- лагер који промакох крај игралишта с истим таквим некаквим кофером у руци.

Друга деца, на бетонској греди, једу дињу, мусава и савршено озбиљна.

По околним зидовима су исписана огромна слова, графити се зову. Имена и покоја обесна мисао.

Занесен, шутирам пластичне боце и комаде бето- на. Поскакујем и брзо остављам за собом носталгични призор.

Са мнош је и чувени, стари песник. Од његовог присуства сав је ваздух замагљен и град се губи у мећа-ви. Као што сам и очекивао, његов кофер је заправо торба од избуљеног прућа, а шешир му је од сламе. Оде-ло није ни вредно помена. Његове сандале се труне при сваком кораку, а када га погледам у очи видим како из њих избија магла и читав свет чини савршено мирним, тужним местом. Једном својом песмом је све објаснио: Усамљени гавран, плаче на киши.

Пошто кофер заправо мене води, не могу да бирам куда ћу проћи. Можда ћемо назад, поново истим путем. Можда кроз старе, монотоне делове града, са зградама окренутим лицем према заједничком дворишту, а споља оклопљеним фасадама и дубоким опкопима, с бодљикавом жицом и затрованом водом, око којих патролирају до зуба наоружани стражари с псима дресираним да нападају људе по команди. Тамо су стазе којима се може ићи без пропуснице, видно обележене. Најрадије бих да то избегнем...

Уосталом, каква је разлика? Модерни градови уместо зидина имају безброј очију и брзе интервентне бригаде које на свако место могу да стигну за мање од пет минута. Но, неки грађани се више уздају у сопствене мере обезбеђења. Сви они имају нешто заједничко, једну ситницу, заиста — сумњичавост према коферима. Њима је сумњиво све оно што није очигледно. У цеповима, торбама, главама...

Идемо сад према најмодернијим здањима, у нови центар града. Тамо имају радарске очи и гасне успављи-

ваче, за сваки случај. Баш да видим шта ће им на то рећи мој кофер!

И, ево нас већ...

„ОБАВЕЗНО СКЕНИРАЊЕ МИСЛИ“

На улазу се потписује изјава у којој се пристаје на све врсте неопходних скенирања имовине и тела, као и свести и подсвести. Разуме се, ни ту нисам хтео да се одвојим од свог кофера, али, уз мало натезања, нашло се решење. Пристао сам да легнем на покретну траку и провезем се кроз унутрашњост тунела за скенирање заједно с њим. Оператери су ме упозоравали да је зрачење нешто јаче од дозвољеног — узалуд. Пошто смо изишли на другом крају, испоставило се да је скенер неисправан, па сам замољен да отворим кофер и препустим и себе и њега ручном прегледу. Оћутао сам и препустио се процедури. У овом часу имао сам нешто друго на уму а не да терам инат с мргођеницима који, разумећемо се, само раде свој посао...

Отворих коначно кофер, а онда се, као на успореном филму, неколико радозналих и зачуђених глава наже над њега. Пошто, тамо није било ничега осим густог, непробојног мрака, тако да се унутрашње ивице уопште нису могле ни разазнати, нити било шта друго, уколико је било спаковано унутра. Баш сам се питао шта ли ће сад да закерају, како ће њихове прецизне процедуре да прсну пред овим феноменом. И кога ће да окриве.

Позвали су шефа чији је посао и био да својим ауторитетом, по опису, разрешава нерешиве ситуације.

„Шта имате у коферу?“ упитао је смирујућим, дубоким баритоном. Тргох се, јер сам се већ несвесно био загледао у његово лице, очекујући уобичајени морфинг. Месо с јагодица му је неприродно висило, али, да ли је то заиста било месо или силиконски умеци, нисам умео да стручно проценим?

„Мрак“, одговорих самопоуздано.

„Видим да је мрак, али шта је у мраку?“

„У коферу је мрак.“

„Д-д-д-а,“ рече он отежући.

Осетих да се већ колеба да ли да затражи интервенцију више инстанце... Пичка.

„Па гурните руку и проверите има ли чега“, понудих му опипљиво решење.

Опрезан, искусни радник обезбеђења беше тај мумиозни шеф. Главом даде знак једном наћелаво ошишаном подређеном, да руком провери садржај кофера. У том тренутку, вероватно, још увек им је био циљ само да „провере“ улазећи предмет, али већ ме је обузимала бојазан да ће се њихово проверавање ускоро претворити у једну другу, додуше сродну, врсту испитивања — ону која присваја предмет непознатих особина и непознатог порекла докле год се довољно не упознају његове корисне или, нарочито ове друге, штетне особине. А можда и власника заједно с њим.

Ђеловац спремно гурну десну шаку унутра али је, пошто ова намах нестале у мраку, уплашен, хитро извуче.

„Нема ничег“, брзо рече. Другом руком је покушавао да установи да ли је све ипак на свом месту.

Шеф није био нарочито уверен да у коферу нема ничег осим густог мрака. Одиже га с тезге и продрма, али није се из њега чуло никакво тумбање или котрљање. На крају ипак донесе одлуку:

„Морате да оставите кофер.“

„Нећу“, одвратих.

„Онда морате да напустите...“

Није успео да заврши, јер сам ушао у кофер и истом потпуно нестао у њему.

После тога ништа више нисам видео од онога шта се дешавало међу безбедносцима, али лако је, без много претеривања, замислити њихову збуњеност. Олакшавајућа околност за њих била је та што је заједно са мном нестао и кофер, па су могли, онако заверенички и сау-

чеснички, да се једноставно направе луди, као да се ништа није догодило. Важно је само да виша инстанца ништа не сазна, јер онда би се ствари закомпликовале, а све залудности ради. А материјалних трагова, у виду скенерских записа ионако није било, јер је у том тренутку скенер ионако био неисправан. Каква срећа...

Иако сам лично био прилично равнодушан према проспекту да нећу обићи то најмодерније и најаутоматскије, „скоро па живо“ здање, крунски украс метрополе, кофер је баш имао намеру да се прошета њиме. Па тако и ја, с њим...

У коферу је мрак докле год очи нису у њему. Ето, то је довољно да знате. Не?

Излазак из кофера је потпуно неприметан јер се догађа у времену пре уласка у њега. Тако, могуће је да сам из њега изишао у шетњи крај школског игралишта, или још раније, док сам се надметао у зурењу с власником бакалнице, или још још раније, можда чак веома давно. Читав живот је могао бити последица једног изласка из кофера. А сад се сигурно питате: Шта се дешава док си у коферу и како се уопште можеш сетити уласка у њега ако се не сећаш изласка?

Питање је логично, али одговор на њега није у логици, па га због тога и нема.

Одговор је, наравно, у коферу...

Не у нама.

Ево... Ако се упитате шта је у нама, ко ће одговорити на то питање? Ми или оно у нама?

Сад је мало јасније, или, хајде макар да се претварамо да јесте. Али јесте.

Седим у замраченој просторији. То је канцеларија, након завршетка радног времена. Необични је мир. На високом је спрату, види се добар део града кроз прозоре. Полако се присећам застоја на улазу у зграду и већ почињем да се питам...

Чујем неко цангрљање код улазних врата. Зујање браве. Врата се отварају и видим спремачицу с усисивачем. Улази и застаје угледавши ме. Климнем главом и слегнем раменима. „Извините“, каже она и гура утикач у утичницу. Усисивач пригушено завршти.

Посматрам је, погнуту, како систематски поспрема собу. Већ сам се двапут померао, да не сметам. Кофер сам оставио на малом каучу, на којем сам се претходно затекао. Када је завршила с усисавањем, жена се усправи и по први пут ме право погледа.

Нисам ни покушавао да замислим хоће ли ме упитати шта радим у закључаној канцеларији, после радног времена. Или штогод друго.

„Пријатно“, рече и оде.

Гледао сам за њом док је одлазила, а затим скретох поглед ка каучу. И схватих.

Погледам кроз прозор и видим мало јато птица како пролеће. Птице немају крила и то је необично. Али до моје свести то не допире одмах, пошто се све веома брзо одиграва. Тек сада се присећам тог детаља. Али тада: окрећем се према каучу и хвата ме језа. Кофера нема. Прилазим и пажљиво загледам. Нема га. Поново се окренем према прозору. Примакнем се. Видим ли шта необично? Сумрак.

Следеће што се дешава је удар снажне експлозије и стравични звук ломљења, скоро одмах након наглог пораста ваздушног притиска. Сад схватам, оно нису биле птице већ пројектили. Отпочео је рат? Ко их је испалио?

Кроз прозор се ништа не види. Осим црвенкастих одсјаја на зградама с оне стране улице. Јурим према вратима и упадам у ходник. Преко пута су такође врата, али су закључана. Утом се појављује спремачица и тражим од ње да отвори једна од врата на наспрамном зиду ходника. Бледа је и ћутке ме послуша. Кроз прозор се види зграда у пламену и диму, и још једна крај ње. Чује се низ мањих, потмулих експлозије. Небо титра од нових и нових ерупција пламена. Спремачица подврисне и потрчи према пожарном степеништу. А и ја се сјурим за њом.

Степениште је мрачно и тескобно.

На улици је пакао. Из запаљене зграде извлаче изгореле, угушене људе. Скачу с високих спратова, падају. Смрскавају се. У маси се назире неколико струја. Крећу се и према и од места несреће. У ваздуху је много прашине. Руком придржавам папирну марамицу кроз коју покушавам да дишем и гурам се према главном кркљанцу.

Уз урлање сирена стижу прве ватрогасне јединице. Повици, дозивања.

Поново ме хвата језа, овога пута много јача, постојанија.

Наравно, не знам шта ћу. Ићи тамо и помоћи или је већ унапред све узалуд?

По неком унутарњем нагону настављам да се крећем према паклу који као да се све више и више распире. Одједном ме удари врели вал. Нова експлозија? Однекуд, иза прве погођене зграде, црвенило се појача па избледи исијавајући неподношљиву жару. То ме зауставља. Отуда и даље стрка, саплитање, гажење. Покушавам да се примакнем зиду и уђем некако у зграду поред, склоним се од штампеда. Не успевам. Окрећем се и трчим...

Читава страна зграде крај које сам управо протрчао нагло се затресе и сва стакла попуцају. Сруче се на огромну гомилу, непосредно иза мене.

Већ се скоро ништа није могло видети од дима и прашине.

У мени, а изгледа и код других, догодила се необична промена расположења. Нестало је паничног нагона да се побегне. Сви смо се као један окренули и враћали навођени вапајима. Али, мало се коме могло помоћи.

Крв, стакло, дим.

Нешто се стропоштава по мени, гинем.

Мрак.

Данас нисам излазио из кофера.

Хоћу само да лежим и ћутим.

Знам где сам, али нећу.

Не осећам се. Не региструјем проток времена. Немам шта да покренем. Нисам нико.

Хладан, прорачунати ум, пре свега сигуран у себе, у нешто ван себе, које не брине и безбрижно је. Одиже се поклопац. Лице се нагиње и ништа не угледа. У недоумици је, верује да можда нечег ипак има, али потребна је потврда. Вера је мајушна, слаба. Одмиче се.

Ум и лице развојени су. Ум је мој, лице — њено.

Тренутак је одлуке.

Грејс ме хвата за подлактице и каже: „Разумем.“ Дете је дозива из баште. Гледам како одлази. То је њен ум који „разуме“, а њена осећајност саживљена је с детињом, заиграна је. Далеко, далеко од моје црне стварности.

Ружно је моје лице — Доба Ужаса. Скривено иза маске осмеха.

Ја сумњам, сумњам.

Скидам маску.

Доба Ужаса. Кофер није срећа, он је намера. Отвара га, посматрам из њега.

Комедијаш једе кору од банане. Није смешно. Стварно је појео. Не прија му, али се смеје. Пере зубе. Уста је широко отворио. Зуби су беспрекорни. Није смешно. Стварно их пере. Четкицу и пасту враћа у кофер. Кофер ћути.

Грејс уздише. Окреће се према мени. Смеје се, пошто на ТВ нема ништа за гледање. Прави смешни израз на лицу. Слеже раменима. И ја се смејем, иако ми ништа није смешно. У чему је ствар?

У граду је Доба Ужаса. Јуче се догодила стравична несрећа. Необјашњива. Много је мртвих, несталих, рањених, обогољених. Много је нагађања, лагања, читава друштвена надградња се растеже, угиба, стреса. Службе задужене за страх и слична осећања, свим расположивим снагама испитују узроке несреће. Какве су побуде рушилаца, ко су они? Сме ли се то уопште знати? То се ја питам.

И Грејс и ја највише волимо да смо заједно, загрљени. Сада.

Када сам скидао маску, откинуо сам и своје лице с њом. Шта ће ми оно? Да мења изразе? Изгубио сам занимање за морфинг.

Сад ме занима само шеринг.

Животиње се деру живе.

Човек је прогутан и вари се у соној киселини. Између нас је толика провалија, која је слобода. Од тога се умире.

Бацио сам им кофер у лице. Јуче. Препознали су моје отиске. Појурили за њима. Одлично су дресирани. Којим језиком се говори, унутра?

„Воли да се игра с децом“, па то је да умреш од сме-
ха!

Не, заиста. Шта она ради овде?

Пољупци су вакуум.

Зашто је небо црно као кофер? То је оптичка варка. Пожелео сам да се прошетам космосом. Кофер ми је испунио ту жељу. У космосу, оно што не зрачи, није ни видљиво. Одмакни ме, отклони, од разних утицаја. Кофер се не помера.

На улицама је побуна. Гневни су људи, радници. Гнев смењује замор. Избегавам скупове. Избегавам. Дух органски их смирује. Плачу беспомоћни. Лепо им је када одагнају страх.

Воз је експлодирао. Има доста мртвих, рањених, обогањених. Понавља се неразговорна истина. Гладни смо. Једимо.

Које је доба?

Кад ти нешто стално измиче из руку, а непорециво је твоје. Је ли то иста она сила као сила — гравитације? Што га одваја и отуђује, све више, у — твој посед?

Е-хе, мој дечко. Дођи да те пољубим. Седи да ти причам.

Што се више трудиш, мање ће личити на тебе. Па и Бога кад би питао, сложио би се са мном. Погледај себе — колико си му лик-налик? Хајде, реци.

Исти проблем.

Човек стоји на станици метроа, има кофер крај себе, на перону. Обоје су црна сенка на белини реклам-ног паноа.

Враћам се покисо с ручка. Никако да одморим руку, носим нешто. Размакао сам ревере, вода ме грли, споро се разлива до стомака. Велико је задовољство овако водити љубав.

Један човек је одагнао своје мушице. По први пут. Глава му је остала празна.

Што је више ствари у њему, кофер је празнији. Мени је лакше.

Човек на удици. Бог се слади.

Код кречења је најважније да се добро поређају новине.

У познатим водама океана протичу познате струје океана.

А у непознатим водама живе непозната бића.

У непознатим људима — упознајте себе.

Дрво, жир

Ископали су рупу дубоку неколико стотина метара, преко десет хиљада хектара површине, између две планине. Сишли су на дно теренским колима. Чекао их је мермерни камен постављен на нарочитом постољу, с гравираним симболом дрвета, а Председник га је, пред очима читавог света, благословио. Тиме је званично утемељен први истински арко-торањ. Већ одмах се сумњало да је прикучен на разгранати систем дубоко подземних тунела, који су га ту још одавно, непрекидно дограђивани, превезивани и преусмеравани — чекали. Темељи су му облика кошаре корења. Искоришћен је и постојећи камени гребен, около и у њега су уграђене арматуре угљеничних композита и амалгама. Кроз њих ће дотицати „храна“ за торањ.

Подземни део торња гради се управо за вечност. А надземни, сачињен од заменљивих елемената, моћи ће, према потреби, да мења намену. Требало би, за почетак, да у торњу живи и ради више од милион људи. Требало

би да буде матрица–узор за будуће, још амбициозније, међупланетарне пројекте. Храниће се, дословно, Земљом. Преобликоваће читаву планету у себе. На крају, биће то дом милијардама људских и свеколиких бића.

Легенда о арко–торњу старија је од самог торња, разгранатија је, свеобухватнија, гладнија. Она већ пре-мошћује време и уграђује се у постојеће електромагнетне, плазмичке и електричне мреже Галактике. У њој, равноправно с познатим, постоје и прастари и нови, невиђени и незамисливи облици живота и механизације. Обухвата у себи и будуће облике људске свести, у садашњости присутне једино у нејасно наслућиваном заметку.

Једна линија метроа добила је нову станицу: „Сефирот 7“.

Излазим из воза. Мало је путника на овој станици. Пробија се струја свежег ваздуха, однекуд. Станица је у подземљу.

Рекламни панои (обични зидови) су још увек непопуњени слаткастим, по нечијем мишљењу, привлачним сликама. Деце у овом крају нема, па нема ни графита. Прилично је пусто и још увек некако недовршено, неочишћено. Зеленкасти цемент у трошкама.

Када се попнем уз (сада непокретне) степенице, обрем се у огромној хали, која је на неким местима недовршена, и — тамо је небо. Бело, магличасто. У појединим деловима хале постоји неонско осветљење, али је контраст (због ђлеска неба) доста јак. С једне стране је велики отвор кроз који се камионима довози грађа и одвози отпад. Основни ниво хале је испод нивоа околног земљишта, можда највише тридесетак метара. То значи да се испод ње, и испод тунела подземне железнице, налази још неколико пута хала ове величине, у свим

правцима, надоле и постранце. Хала је много већа него што око досеже. Има у њој улица, преградних зидова, зграда, малих тргова. Пречник арко–торња је на неким местима и петнаест километара. Основ, на нивоу тла, је облика античке осмице (знате оне старе критске штитове сличне лаврису?).

Има доста људи, али нема пролазника. То је радничка класа, у радним оделима и са заштитним капама.

Питам се да ли је истина да су наумили да, високо горе на кули, у облацима, муњама напајају торањ? Могли би просто из висинске разлике да остваре неопходну разлику у потенцијалу. Можда и сама планета Земља ради на тај начин?

Градови су насилно настали.
Хеј! Градоградитељи!
Кофер се уморио.

Устајали ваздух, без ветра. Ко је задужен за ветар?
Ко за кишу?
Неко мора да ради.

Мала, невидљива бића, хране се међусобно. Мали, механички ловци, плове низ магнетне елипсе. Антитела и црвена зрнца обезбеђују развоз кисеоника. Бели неурони–транзистори пресијавају се у тубицама. Електрична поља бриде ћелије епидерма. Несвесни својих облика препуштени су одржитељима. Град нема кичму. Има мишић. Органска тела су листови, порозна, препла-

вљена стерилном водом. Плазма се развлачи кроз парне цеви. Две електроде, наспрамне, осећају се, али без очију, и то је за њих унутарње искуство. Из тог искуства, споља је бол.

Кофер неће ни да штучне. У њему руке нестану, тако се најбоље оперу.

Радници ме посматрају, али ништа не сумњају. Једем као они — сендвич са сиром и пијем нешто бело. Нисам то извадио из кофера, али шта они знају? Они виде једно поред другог — то је већ јака веза освешћености.

На мени је само пластика, органско је али никад-живо.

Важно је не јести створења која дишу.

Пре скорог времена, открили су кретање у сектору том–и–том.

Ја сам у њиховом електронском пољу, а међусобна удаљеност дефинисана је свеукупном перцепцијом Нула–Поља. Стога постојим јер ме осећају. Осећаји нису нешто што се памти. Никада неће посумњати.

Саможиви људи, долазе и одлазе, мислећи да се ништа не помера.

То кретање, то–и–то, се примиче.

„Спреј **Невидљивко** ослободиће вас нежељених ствари из видокруга“

Упозорење!!!

Не прскати по деци!

Вертикалног кретања у торњу нема. Све је вијугаво, аморфно. Органско.

Хтео бих да допринесем. Свођењем паралелног постојања у искуство квазара и њиховог међусобног општења кроз Нула–Поље, особеност се одлаже у Поље, и оно постаје вакуум.

А квазари се одлажу на крај васионе.

За мене је живот скоро готов.
Никада нисам имао господара.
(Проверавам)

Производња производи
Несташицу
Несташица потражњу
Потражња сувишицу
Сувишица производњу
Несташице

Нигде нисам видео ни комад лима. Изгледа да се више не употребљава. Ништа се ту не може учинити.

Када је зидарство у питању, увек ми се заправо гадило то што су чврсте структуре у суштини агрегати мрвица и труња, једино их коначна обрада чини наизглед компактним. У људској свести постоји једна рупа, одмак, и она се доживљава као стварање по инерцији. Док ходам, и даље као да видим лимене стрехе, петлове и олуке, иако их у темељима арко–торња уопште нема.

Да видимо сад, шта још нема да се види...

Не видим магистрале. Можда су скривене, уграђене у носећу структуру, као лифтови, покретне траке, цеви. А можда је у међувремену смишљена нова технологија. Можда су ту магистрале од невидљивих нити, енергетских поља и зрака. Можда мој кофер има своје реплике...

Спуштам се низ рампу у следећи хоризонт.

Али, решио сам, нећу да бројим спратове.

Мртва тела радника продају се болницама и медицинским установама.

Тела пакују у буриће.

Посматрам стenu. Све око мене је заправо оглодана стена, простор ослобођен од камена, и тај део простора је сада намењен нечем другом, али део масе је остао, светлуцаво сив, савршено неправилног и неосмишљеног облика и доминантан у својој непокретности, сведок сили која га је чинила хладећи га изненада. Стена досеже високо али заостаје у ваздуху, далеко испод главног свода.

Овај део се стропоштао и смрскао све што се нашло под њим. Примакнем се и додирујем. Остао је ту да смирује ветар. Али ја осећам пламен у њему.

Примећујем да се на овом хоризонту све мање јављају оштри углови и, уопште, сукобљене праве и равни. Простори се не затварају, то је сплет полуцеви и облик улегнућа, спиралних стаза и коритастих лежишта.

У даљини — логорска ватра.

Не гори дрво, нити је то ватра. Али налик је њој, растресито, лелујаво, лиже према мени.

Ђордану Бруну, који је отпутовао најдаље...

Звездане расе се мазе испод коже. Немају дар визије и сражених мисли.

Мада, то и није моја брига.

Нема свлачења ни облачења.

Жмирим у коферу.

У космичком јајету је муњак — то ми говоре незналице. Силе се смењују и откривају скуте. Подижу ми стомак. Надимају грљан. Друкчије је, али је напојено. И врисак није ништа друго до узношење.

Одупирем се али ме свеједно носе, кроз ванпрос-тор. По наусницама ми је напрскано друидско млеко. Тело расте из мутних клица, облизујем се, а оно је у средишту моје свести. Дугачка, дивља коса ми шиба око рамена. Кора дрвета гребе образе, језиком је лижем.

На укрштању путева, застајем. И, плазма незнанки испари из пора. Осетио сам... но, шта би се то кога т...? Шта сам знао? Да им нећу пркосити, јер, чак и из своје заосталости, могу да их познам у вокалу или дрхтају жица. Ширум руке и грлим их, ватру у сивом подземном хоризонту.

Шта је створено пре а шта после?

Ватре су најстарије. И.

Најмлађе.

У безваздуху, не чују се.

Обла, жиличаста јабучица и капица жира из које ниче. Симбол из етера постаје људско око. С оне стране је, његове, живот тела и сва илузија, боје. Равнодушна зеница се обрће.

Изгледа да сам био заспао, јер — будим се. Ипак, сан ме и даље заноси. Шта да призове друид, овде, у корену где влада нељудски принцип неорганске енергије? Преобраћење у пријемнике Солнца...

Сиви хоризонт затрепери најситнијим зрнцима-кристалима. Вал се креће изнутра и пени, на површини. Симбол се покреће у мени. Ништа му не могу.

Пена се шири и понире у своје сопствене дубине, у плазму.

И јесте и није онако како сам замишљао. Утолико пре што је, по замишљању с површине Земље, у копу врвело од људи. А, по силаску, бука је одједном замрла. Празно и камено.

Пуцкета, електрицитет.

Прихватиле су, Ђордана, незнанице у грозни бол. Мирне су, задовољне, загрљене. Оне су плуг који људским болом разгрће трулу, органску, материју мајчице. Слух мој заплочи по пени и слуша им кикот. Опробавам: бес, тугу, немоћ, добронамерност. Авај, друид нема толико моћи да покрене човека у дубини нељудског. Игра симбола је несувисла.

Ора врискавих гласова сликају књиге, оруђа.

Богохулне мисли их, глухе, ломе.

Сад је моје непријатељство велико. Капа небеска од облака, и крошња од муња. Ухватих дршку чекића, и стегнух. Задигох пурпурни плашт.

Од овог места нема — доле.

Право кретање се распрскава, оријентација је апсолутна. Не играм се вољом — она је само представа. Тишина нек ме води.

Превешћу све на лице иза униформе: „Страх ме је и плаши ме цвет, али о томе се не сме...“

Све се покреће из тачкице–водиље. Пламене незнанице горе околу. Даље прича:

„Не мислим да би ме то угрозило, али...“ „Морам да се чувам...“ „То ћу појести, баш ми се...“ „Само да се одморим, па ћу да га...“ „Уши ћу да ти ишчупам...“ „Моја шушкава униформа се распарала кад сам се саплео и посрнуо хватајући га...“

Доста.

Кружио је снимак, који је, наравно, био преправљан, о спаљеном саобраћајцу. Нешто је из кола, која је зауставио, како би легитимисао возача, сукнуло и спржило га у неколико секунди. Ванземаљци?

А сад, тражимо истину.

„Нормално, помислио сам то и то...“

Али, нема се кад. (фактор плус: време.)

Створења која гамижу — не једем.

„Тамо нема ништа. Још није готово. Радови су стали“

Гледа ме у очи и лаже. Такво је наређење. У опису је посла.

Тај човек је покретна паралажа.

Спуштам кофер и чешкам се по темену. „Свеједно, ја бих...“

„Не може.“

„Ко каже?“

„Ајде, шетај. Немој да ме тераш да предузимам мере.“ Затеже појас панталона и прси се.

Разговор се води искључиво по његовом протоколу.

„Коме могу да се жалим?“

„Баш ме брига.“ То није у опису посла.

„Ја сам већ био тамо,“ пријављујем.

Сад је збуњен. Није навикао да му долазе с „оне стране“.

Види се да размишља.

„Ниси. Ајде. Не сметај.“

Светлост суне и спржи га.

То је по мом протоколу.

Стигао сам пред бакалницу у прави час. Довезли су врућ хлеб и пециво. Док газда распоређује векне, тражим од продавачице да ми направи сендвич. „Ја сам вегетаријанац.“ „Аха,“ клима она.

Измакнем се пар корака од улазних врата и почнем да једем. Ситуација је нормална. Не смишљам псине. Једем. Купио сам неке јефтине новине, мањег формата, па могу једном руком да их држим и читам. Нема ништа о нападу. Датум и не гледам, више ни сам не знам које је „моје“ време у том граду. Ни да ли је мој град. И не занима ме. Догађаји којима присуствујем нису баш толико релевантни да бих од њих правио смислени „временски“ низ. Небо се полако прекрива облацима. Хоће ли бити кише? Ова продавачица, коју газда ословљава с „Гордана“, и која ме је пре извесног времена додирнула рекавши „Разумем“, нема тај догађај у свом гримоару. Има хитре и спретне руке и то што њима ради сигурно мора да је добро урезано у њену ауру. Нема ту грешке. Сада је сигурно да сам „пре“. Можда је ово баш онај сендвич који сам појео у једној другој прилици у складу с истоветном потребом да то учиним. Престанем да жваћем и загледам се у небо. Облаци су све ниже над крововима. Негде у даљини сева.

Не знам ко сам, где станујем, шта ми је посао, имам ли породицу. Мислим да немам ни једно ни друго ни... Но, ова питања остављам за касније, вероватно би било губљење времена ишчуђавати се. Знам да не знам прави разлог. Шта је у коферу који сам донео? Откуд ми кофер? Има жуту налепницу на себи, ње се сећам. Али ничег другог. Нисам уморан. Не спава ми се.

На насловној страни новина је фотографија–портрет мушкарца. Испод ње пише: „НЕСТАО КВАНТНИ ФИЗИЧАР“ (стр. 4). Загледам лик док гутам последњи залогај. Мени је непознат. Гужвам салвету.

Тај чланак ћу да погледам касније. Али где? Код куће? Изгледа да патим од жешћег облика амнезије.

При том, сећам се ствари које се нису могле догодити у складу с праволинијском логиком. То ни у ком случају није типични дежа ви осећај. Континуитет који постоји сувише је изражен, иако је некако уситњен. У сећању недостају везивне међуфазе које су очигледно цензуриране по неком нарочитом критеријуму. То је нормално, али мапа простора у којем се догађаји одвијају је свеобухватна, плус временски дисконтинуитет и понављања времена догађаја али у нешто различитом контексту. Време на неки начин стоји, а искуство у истој тачки се гомила као различито.

Научник о чијем се нестанку говори у новинском чланку, Карл Пит, је квантни физичар, ради у институту „Максвел–Индиго“. Област коју проучава: перцепција таласне природе честица у класичном експерименту коришћењем убрзивача. Стварно, убрзивачем се убрзавају честице, али како се то преводи на таласе? „... своди се на питање шта се дешава с осталим честицама, када се две честице сударе, ако знамо да су све остале у међусобној резонанци с овим паром, ма како она занемарљива била? Због тога смо започели изградњу, првог у свету, експерименталног таласача који би требало да ради у синхронизацији с убрзивачем,“ рекао је Пит.

Ма кога је то брига? Али, чланак даље доводи Питу у везу с пројектом преноса енергије на даљину и наставља спекулацијама о феномену путовања кроз време изазваном брзим премештањем јаких енергетских поља, што за последицу може имати кривљење простора, па и убрзавање односно успоравање времена. После овог мудровања чланак склизне у спекулације о временском парадоксу — одеш у прошлост па убијеш свог деду или бабу и — пуф! — нема те више. Класика.

Од кад сам то ја вегетаријанац?

Пијем млеко.

Звони помични. То је Илија:
„Јеси ли чуо? Догодила се Мала Незгода Великог
Акцелератора!“
„?“
„Скачи одмах у кофер!“
На брзину га питам, док није прекинуо везу:
„А ти?“
Кврц

Нисам се одавно машао чекића, али сад ћу.
„Ма чекај, то су људи правили!“ Нагласак је на
људи, а не на правили.
„Али, шта су правили? Ја само хоћу да сломим
њушку лаву.“
Сфинга ми је симпатична.
„Не може то овде у Лувру.“
„Није за гледање.“
Гледам ја њега. Носи сиву униформу. Елегантну.
Добро му стоји и весео је.
Пренем се, окренем и одем.
Повадио сам књиге из витрине и почео да их цен-
зуришем црним фломастером. Све оно што ми се није
допало зацрнео сам.
Код Артура Кларка, зацрнео сам све речи које по-
чињу са „П“.

Објашњавам детету да сфинга није „чудовиште“.
„Је ли добра?“
Опет су бабе квариле дете...

Весело је вече. Над улицом се њише безброј лампи-она. Шаренило реклама заклања зграде — то су фасаде. Храна је свеприсутна.

Породична лепеза заокреће око кокичара. Један део се заустави — узима кокице и плаћа, а други плеше укруг.

Једно дете је застало, зури у одразе у излогу. Мирише.

Стигле су нове лопате–стругаче. Најамни радници стружу гомилице с патоса. Надгледам њихову работу. Сви на главама носе грађевинарске шлемове.

Они су бабушке у мојој бабушки.

Али, ко је мени ставио шлем на главу?

Уместо лица пудер

Уместо усана руж

Уместо косе лак

Уместо очију трепетљике

подрум, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144, 233, 377,
610, небо

Стари народи су знали шта је горе а шта доле. Фибоначи је препознао нарочити низ. Али птице не лете спирално.

Птице уопште не лете.

Добро се сећам кад је Барт Симпсон ишао у Аустралију да провери на коју страну се уврће вир. Било је то о државном трошку. Потврдило се да је био у праву.

Сви који раде су незадовољни. Како се то уклапа у Фибоначијев низ?

Током паузе за ручак, радници се скупе у неколико група и једу не гледајући у даљину. Ја не. Ја ћу јести после.

Бабушке су доказ да је троугао спирала.

Математичари пате од кокошијег слепила.

Радници су под гузице ставили новине. На насловној страници је слика квантног физичара Карла Пита.

Кад заврше с ручком, погледаћу те новине. Откуд он на насловној страни?

Јесте ли икада препознали Фибоначијев низ?

Ја не.

Мој шеф размишља логично.

Сунце сија логично.

Лопаташи чисте логично.

Права линија је трудна површином.

Али, доста математике. Математика се не пише стиховима.

Кад сам исплатио и испратио раднике, остао сам да прочитам новине.

Карл Пит је промовисао своју теорију о таласној немогућности судара.

Карл Пит тврди да у тренутку судара два таласа откривају своју фракталну суштину и прескачу од нуле до бесконачног. То, практично значи, да су неутрини материјал квантног скока.

Неутрини су, дакле, апстрактне честице — немерљиве.

Њихова бројност је арбитрарна, јер се апстрактни бројеви не могу довести у интеракцију мада се могу представити.

Али зашто је Карл Пит нестао?

Ах, како је то лако!

Па ја сам га видео!

Карл Пит није био глуп. Знао је следеће: уколико саставиш машину за коју не постоји одговарајући погон, онда то уопште није машина већ — скулптура.

Па шта уметност ради, уколико уопште нешто ради, осим што збуњује?

Је ли збуњивање рад?

Где је извор „тамне енергије“ и шта је последица њеног рада?

Тамна материја...

Још много пре него што је довршена градња великог таласача, Карл Пит је сачинио малецку верзију овог нарочитог треперача и назвао је „Мој мали вибратор“. „Мој мали вибратор“ је треперио веома високом учесталашћу, блиској оној која одржава скупове атома на окупу. Разуме се, врсном квантном физичару је било јасно да оваква направа има високи потенцијал да постане смртоносно оружје. Намера му је била да изврши што више опита уз помоћ ње, пре него што се крене у озбиљно, и строго надзирано, експериментисање спрегом великог убрзивача и великог таласача. Укратко, велики таласач је требало да створи изузетно снажно, слојевито и апсолутно трепераво енергетско поље, а велики убрзивач би тада кренуо да убрзава честице и избацује их право у њега. Упад честице убрзане до ап-

солутне брзине у максимизовано енергетско поље апсолутног таласа произвело би својим самоуништењем неизмерни енергетски потенцијал! То би тако било у идеалу, а у пракси, требало је „само“ наћи начин да се та енергија калибрише — онолико колико је потребно за конкретну намену. Иначе, догодила би се експлозија незамисливих размера али и сасвим, сасвим замисливих последица.

Међу протагонистима експеримента постојале су веома оштре разлике у мишљењу до које границе треба ићи с овом замисли, па је читава ствар практично била блокирана.

Карл Пит је унапред знао како ће се све то завршити. Због тога је свој „Мој мали вибратор“ умотао у неколико слојева новинских листова, спаковао га у коферче и, никоме се не јавивши — нетрагом нестао.

Био је сигуран да ће га тражити на погрешном месту. Већ је било погрешно и то што су тражили њега а не ММВ, јер нису ни били свесни његовог постојања. А ММВ је, већ такав какав је, био управо она практично употребљива направа коју су сви прижељкивали да имају само за себе. ММВ је заправо био — калибратор.

Отишао је тамо где му је увек било најлепше. Код своје девојке. Ту га никад неће наћи, јер нико није ни знао да има девојку.

Истрага је, тако, заглавила управо на том месту. Истражитељи су испитивали Карлове колеге, познанике и родбину. На питања која су им постављана сви испитаници су само слегали раменима. Један од истражитеља је чак записао у свом извештају да се никада у животу није нагледао толико слегања рамена као у овом случају. То није било баш по протоколу, али био је толико фрустриран да није могао да се уздржи, јер није имао ништа конкретније да напише. Када га је надређени инспектор упитао због чега је тако поступио, само је слегнуо раменима. Потом су се обојица слатко насмејали.

Карлова девојка. Азиза, је пред спавање читала збирку песама песника НМ, „Дехидрована вода“. А Карл се, седећи на поду, заиграо својим ММВ.

Док је зурио у вретено справице, изненада се окрене и схватио да га Азиза посматра широм отворених очију. Карл је знао да је заспала, али због чега га је гледала? Да ли га је истовремено сањала? Хтео је да се окрене назад и настави да се игра својим ММВ, али није могао. Схватио је да је у Азизином сну и да сада сан управља његовим телом. Устао је и пришао кревету, наднео се над Азизу и нежно је пољубио у јагодицу образа. Затим је пољубио око, пошто је приметио да уопште не трепће, и уплашио се да ће због тога дехидровати. Азиза се малкице померила и обујмила га својим нежним рукама. Није имао куд него да легне крај ње и мирише јој косу. Благим покретом прстију јој је склопио очи.

Карл Пит је заспао и сањао своју девојку Азизу. Иначе је волео да је идеализује али у овом случају није био сигуран да ли је та потреба потекла из њеног сна који га је сањао. Окренула се и расејано га погледала. Спавао је.

Ето тако се сакрио.

Никола Тесла је још почетком 20. века примао сигнале из космоса. Ни до дана данашњег то му није опроштено.

Колико је само снажна вера у онога ко повијен љуби руку попу док овај с нескривеним гађењем гледа на њега!

Моја девојка увек нешто поправља. Крагну кошуље (кравату не носим), отреса прашину са шешира (који је црн и нема шансе да на њему нема неко уочљиво зрнце прашине), чвргом ми скреће пажњу да не псујем (што често радим), а кад нема шта да поправи руке јој свеједно иду напред–назад. Колико сам само пута покушао да јој скренем пажњу на то да треба да се одвикне, да освети своје понашање. „Ма шта ти знаш, лудице!“

Шипак, матерински инстинкт!

„Пази како прелазиш улицу! Пада киша. Мети капу!“

„Где си био? Шта причају? Причај ми.“

Треба угађати...

Чарапе и гаће не перем — бацам.

Више пута сам био у прилици да погинем — сад ми је жао.

Црни, сине, шта уради!

Гледам је, како пропада. Стари. Офуцава се, умашћује. Још духом зрачи, али боје тамне. Коса неравномерне густине. Туга се уградила у нове боре. Депресиван сам.

Сећам се, код Кафке, а онда код Селимовића — систем је тај који убија.

Бара крекеће.

Симболика, људи, архитектура, приче, живи снови.

Гледам, како граде. Црне, огромне, челичне шине арматуре. Само један носач лука хале већи је од моста на реци. Али, ко гради?

Зурим, али је не видим с ове стране леће — „Соба с огледалима“. Ко гледа? Гледање...

Чувај се витих пера!

За славу!

Мазим чекић.

Легенде о херојима нас не уче ничему.

Ја сам неколико пута био херој.

Многи ми се смешкају, а мисле — одустани!

Сад, у свету у којем никог не препознајем, могу слободно да терам по свом.

Због чега је укопавање тајно?

Због чега конобарица с уживањем трља груди о своје госте?

Бежи, зеко, бежи!

Бацио сам чекић у рупу. Змијска краљица се разгневила.

Силазим.

Они то воле.

Змија у људима шиба, сикће, трује.

Ако не воле, због чега је гоје?

Воле.

Упрошћена историја

Након последњег леденог доба, током којег људи нису имали шта друго да раде сем да свируцају у своје фрулице (истовремено грејући промрзле прсте), развијена је технологија померања камених громада уз помоћ вибрација (коришћени су углавном дувачки и ударачки инструменти). Не само да се том технологијом градило (Гебекли Тепе), већ се и рушило (Јерихон).

Природа се и даље играла климатским променама, па су људи, бежећи тамо–амо од дуготрајних сушних или кишних периода, позаборављали то што су научили и прешли на градњу привремених објеката.

Након открића технологије израде бронзе (легура бакра, калаја и још неких елемената), долази до стварања организованих група беспослене омладине (компаније — у прев. једу заједнички хлеб) које су се силом оружја наметнуле као предводници осталим људима, убијајући при том све оне који на такав облик заједнице нису желели да пристану, а нису успели да се на време склоне у забите крајеве.

У то време (3.000 п.н.е.) стварају се градови–државе. Људи с одређене територије су на силу одвођени са своје земље, насељавани на једно место у чијем је средишту била цитадела (двор–складиште) и проглашавани грађанима. Прошавши основну војничку обуку, одлазили су у походе и доводили робље, које је радило тешке и понижавајуће послове или служило за разоноду сваке врсте. То је доба настанка великих цивилизација, карактеризовано повећаном разменом добара, настанком правног система и развојем политичких наука. У ово доба, многе до тада непознате болештине добијају своју праву шансу и додатно уништавају људски род (куга, тифус, туберкулоза, сифилис, колера, велике богиње, итд.).

Закомпликована историја

Пре и у време настанка бронзаног доба, боравили су на земљи многи ванземаљци који су ратовали међу собом, а људе користили за своје различите намене. Постоји доста легенди у којима се помињу „џинови“, „добротвори“, „летеће кочије“, „ватрене стреле“, „џиновске експлозије“, „уништење градова у пламену“ и сл. Истовремено (случајност?) долази до формирања пр-

вих политеистичких религијских система у оквиру којих се и јављају епизоде с ратовима између богова. Једно од најзначајнијих дела у којем се обрађује борба два зараћена табора на архетипском нивоу, Хомерова Илијада (настала вероватно у време касног бронзаног доба а записана и преведена на старогрчки за време Пизистрата, атинског тиранина, 6. век п.н.е.), садржи у себи одређене импликације да су „богови“ непосредно одговорни за тадашње (подељено — схизофренично) стање човечанства.

Отприлике у исто време, долази до интеграције вируса схизофреније у људски геном. Да ли је до ове интеграције дошло природним путем или је неко (туђини?) интервенисао у том смислу, не зна се. Од тог доба бити схизофреничан (подељеног ума) и дементан, сматра се „нормалним“ чак и „херојским“ стањем. Изгледа логично да су људи с овако измењеним геномом неизбежно морали да упадну у горе описани упрошћени историјски образац.

Платон је највише рекламирао — идеје.

Савремена историја (почетак 21. века н.е.)

Ванземаљци су или још увек на Земљи, или поново долазе? Схизофренија је очигледно присутна само није „доказана“. Градови–државе су нарасли до невероватних пропорција и сада се спајају у један огромни животни простор (глобална држава) који слично тропској џунгли истовремено пропада и буја. Изградња првог арко–торња је започела. Промене у међуљудским односима се одвијају убрзано и то у правцу још веће дегенерације, деменције и неспособности да се сагледа права слика човечанства — која је у потпуности раздробљена а делићи безнадежно помешани. Размишља се о изградњи–освајању свемира.

Мит о Вавилонској кули

Један од најпознатијих митова, релевантан за разумевање пуног значења феномена арко-торња, јесте мит о Вавилонској кули и збрци која је настала њеним рушењем. У овом миту се говори о „боговима“ (ванземаљцима?) који ефективно разарају културну јединственост људске расе, после чега долази до појаве многих језика (те се људи више не могу споразумевати међу собом), губитка до тада стеченог знања, промене друштвених односа у правцу хијерархијске структуре која неравномерно расподељује материјално и духовно богатство, а опстаје интензивним коришћењем насиља и ликвидацијом оних који јој се супротстављају.

Мит о Атлантиди

У миту о Атлантиди и сличним цивилизацијама (Лемурија, Му), говори се о великом и моћном царству које пропада у изненадној катаклизми, тоне у океан и сл. Можда се овај мит може довести у везу с легендама о ратовима између богова? Из овог мита произлазе друге легенде, као она о Виракочи (међу Инкама), Прометеју и сличне, које постоје у предањима многих народа с обе стране Атлантског океана.

Када у животу све постане случајно, тек се тада све разјасни.

- „Хоћете ли да ми направите сендвич?“
- „Зашто не одете у ресторан и лепо ручате?“
- „Тужно је јести сам у ресторану...“

„Моја пауза за ручак је за сат времена. Ако сте расположени да толико чекате, можемо да одемо заједно.“

„Важи,“ рекох додајући: „Али да ја ипак нешто ча-лабрцнем пре тога?“

Пружила ми је једну кифлу преко тезге и није хте-ла да је наплати. Узео сам новине с пулта за штампу и оставио нешто ситнине. Отићи ћу негде на пиће, пре-листаћу новине и сат времена ће брзо проћи.

Чланак о несталом научнику нећу ни да погледам. Већ сам га негде раније прочитао и у њему, осим на-гађања, нема никаквих чињеница.

Гледам око себе. Ништа нарочито. Листам даље.

Ускоро ће се у слободној продаји наћи вируси који успешно репрограмирају геном и унапређују неке осо-бине у људи. Наравно, биће то скупо задовољство.

„Трка еволуције улази у последњи круг!“

„Будите уверени да је већ испробано невероватно много комбинација, тако да је сада њихова примена без-бедна.“

„Као поклон, уз сваки пакет генетског унапређива-ча Алфа–Ген добићете и костим омиљеног хероја по свом избору као и комплет књига с најзанимљивијим и најтежим ребусима.“

„Постаните лепши, јачи, паметнији!“

„Позовите одмах!“

Ни сам не знам због чега обраћам пажњу на ово баљезгање. Вероватно због тога што је телевизор у ка-фићу укључен а налази се на свега два метра од мене. Људе највише занима херојски изглед и комбинаторич-ки ум. Ускоро ће сви бити у стању да испребијају или заједу сваког. Треба само да видите слике срећних из-мењених!

Чујем ритмичку хуку, као да прелећу млазњаци, као да неко рије подземне тунеле, као да...

Тле подрхтава.
Трчим напоље. Сви трче.
Као да, скоро, знам...
Тај вирус... с лицем...
Изгледа познато...

Епидемија

Буда има срце облика пирамиде. То није шала. Какво је то биће! Човек не може да замисли. Велики бројеви, време потпуно растегнуто, креативна моћ немерљива. И, шта чини? Мирује...

Ја сам вирус. Кажу да су вируси паразити, али не — то није истина. То је погрешно. Вирус је полужив. Он не би да буде жив. Али, када доспе у организам, као да се сви труде да га упосле. Одупире се и онда се то зове болест. Неки буду избачени или уништени, а неки поробљени.

Иначе, ми слободни вируси, чинимо све што је у нашој моћи да ослободимо наше рођаке заробљене у геноме живих бића.

Зовем се К5–алфа. Ја сам вирус–бодхисатва. Приправан сам да се уткам у двоструку спиралу система концентрационих логора ДНК и започнем с ослобађањем потлачених.

Биће тешка борба, знам, али одлука је пала.
Позор!
Епидемија!

„Сада је век **Машина** које се јављају као **Идеје**, одевене у метал и појачане електрицитетом.“

Реј Бредбери

Одахтао сам до продавнице, онако узбуђен, а успут сам прегрмео и снажни адреналински удар, какав се често са закашњењем догоди кад те изненади земљотрес. Али због чега ми је ова непозната жена у том тренутку била важна те сам се упутио баш к њој, уместо...? Успорио сам пред продавницом и као лежерно ушетао. Роба на полицама је била мало испомерана и на први поглед се није могла уочити никаква штета. На улици, богами, беше друкчије, али углавном због успаничених возача, који су се мало изљубецкали, а и неки билборди се, ту и тамо, беху разлабавили. И наравно, општем тремору, увелико су доприносиле узвитлане сирене.

Газда је завео ванредно стање, тако да одласка на ручак неће бити. На крају крајева, ипак је победила идеја сендвича.

„А, јел ти немаш паметнија посла него да се у оваквом тренутку моташ око моје Гордане?“, љутито ме је упитао газда.

„Како — твоје?“

„Или купи нешто или иди!“, и даље ме је љутито одмеравао.

„Па видиш да купујем. Ти си узрујан из другог разлога а не због мог присуства.“

„Немој да се правиш много паметан.“

„Направите ми један сендвич,“ рекох мирним и самопоузданим гласом.

Овакав наступ би смирио и узрујано куче. Газда ућута и љутито брадом даде знак Гордани, мада је она већ била направила сендвиче за нас двоје.

„Да направим и за вас, газда?“

Нећу више да трошим речи о газди.

Једно време смо се правили као да смо безбрижни, али смо се ипак на крају, миц по миц, нашли наспред улице и тамо завршили импровизовани ручак. Био сам веома уљудан и дозволио сам дами да одабере тему разговора.

„Чиме се ти бавиш?“ (значи, ја сам тема).

„Ја сам у мисији од Бога,“ рекох савршено мирног израза лица.

Обоје праснусмо у смех.

„У ствари, радим за једну грађевинску фирму. На-
лазим и организујем најамне раднике за краткорочне
послове. Утовар, истовар, чишћење, такве ствари. Тре-
нутно радим на градилишту арко–торња.“

„А, знам. Ту има доста посла.“

„За читав наредни век,“ насмејаш се.

Тела су се приближила.

Последњи дан младости...

Исповест спремачице

Гравитација је логика

„Мој муж расте крушке у флаши.“

„Док усисавам канцеларије често ми се деси да од
зујања усисивача и сама почнем да дрхтурим и зујим а
онда мало после се осетим као да лебдим и посматрам
себе изван себе како погурена усисавам итисон а уопште
се не уплашим.“

„Јурила сам низ степенице толико брзо да су ми
спале ципеле.“

„Човек који је бежао са мношћом био је држи од мене
али ме је пустио да идем прва.“

„Трчала сам све до куће и ничег се не сећам пре
тога. Попила сам ракију.“

„Онеспестила сам се.“

Мислим да сада осећам шта се дешава.

Моја сужена свест се лакта.

Човек може свашта да осећа у вези с оним што је
„напољу“, а да уопште нема никаквог додира. Из те
своје непокретности односно изолованости, почиње да

гради спољашњи свет — да открива „непознато“. Упознавање с непознатим је исто што и стварање света. Прво што треба створити су „прозори“.

„Отворићу прозор, да се мало проветри.“

„Већ сам отворио свој прозор. Направиће се промаја.“

„Кроз мој прозор улази свежији ваздух.“

„Е, није!“

„Мој прозор гледа на парк. Ваздух је свежији с ове стране.“

„Ја волим мирис велеграда, издунве гасове и неонска светла.“

„С мог прозора је божанствен поглед на реку.“

„Улазе комарци.“

„Код мене долазе голубови.“

„Летећи пацови!“

„Ти си животиња!“

И, тако...

Људски ум је моћна играчка. Неки виде проблем у несинхроности замишљања. А решење у — насиљу.

„Шљап!“

„Шмрц...“

Носиоци и Чувари Тајне

Шта је записано на камену темељцу?

Не, не, не на том камену. На тајном камену, на којем се читава истинска намера градитеља арко-торња.

Тај камен је нано-чип а запис је електромагнетна петља. Сачињено је свега неколико штампаних копија и свака од њих је уништена након читања.

Нове копије ће се издавати тек према потреби, како најупућенији носиоци Тајне буду умирили и замењивани новорукоположеним носиоцима.

Мени је лако да продрем у њихову тајну. Ја сам вирус К5-алфа и посматрам очима једног од носилаца Тајне који управо, с папира који већ гори, чита запис:

ЧИСТИЛИШТЕ

Мој домаћин, носилац Тајне, осећа у слепоочницама снажне ударе била. Терет који носи је велики. Сва срећа, човек је у најбољим годинама, поживеће, (мисли он), још доста година и поред тешке судбинске дужности која му је поверена.

То му је била последња мисао.

Смрт носиоца Тајне није јавна вест. Сахрана је у породичном кругу. У приватној капели.

Уз помоћ Мреже за навођење и представљање (МниП) међу ожалошћенима одабирем свог следећег домаћина. Добијам наређење из Централног стожера Организације за ослобађање вируса (ЦСООВ) да се удем у систем већ повременог администратора Тајне организације, Ћоравог Била, и да прикупим податке о активностима завереничке групе. Пошто је то поприлично одуговлачни посао, сам себи одређујем секундарну дужност — да малко чепркнем по геному ове старине и попричам са заробљеним сродницима. Обезбеђење је дројно и смотрено и морам да се добро пазим. Али, не било Шњуварало моје право име!

Смештам се у хипофизу. Ту ми је најзгодније да будем очи–и–уши–и–нос али и да пребирем по подацима ускладиштеним у околним „белим“ областима мозга које су, иначе, претоварене цензурисаном меморијом људске врсте — ретко кад кориштене.

Невероватно је коликих истинских тајни овај носилац Тајне уопште није свестан! Сива маса активних неурона у људских бића непрекидно се смањује током десетина хиљада година, и то на рачун свега онога што су сами у себе потиснули као значајну али и „подсвесну“ садржину.

Пошто овај човек није подсвесно–свестан, имам прилично лак задатак и покушаћу да га систематски обавим без икаквог уплитања и ометања.

Сви подаци које прикупим аутоматски стижу и до ЦСООВ, али, пошто ми–вируси не располажемо већим

меморијским јединицама за чување података ове врсте, у ту сврху користимо, опет, нарочито одабране људе или друга самосвесна бића (јастози, китови, делфини, орангутани...). Постоје нарочити вируси–прикључци који одржавају сталну везу с њима и кроз њих се заправо и одвија сав мрежни проток између нас–вируса. Само изузетно се догађа да део ове информације продре и до свести живих Чуvara. Тада долази до занимљивих ситуација, али о том потом.

Рат који ми–вируси водимо против свеколиког стихијског живота траје скоро бесконачно дуго, милијардама година. Сваки или скоро сваки живот је наш непријатељ, поробитељ, казамат. Снага нас–вируса је у томе што не зависимо од размене материје и можемо да трајемо све док нас нека спољашња сила не уништи или апсорбује, у којем случају ипак опстајемо, мада у заробљеништву. Наравно, ми–вируси смо жестоки борци, и губици на страни живота знају да буду катастрофални када доспе у сукоб с нама. Но, коначног победника још нико није успео да предвиди. Највећи број старих вируса успео је да избегне у оне области простора које не погодују животним облицима, али нови вируси, који настају у граничним територијама, често страдају упадајући, и мимо своје воље, у токове размене која је карактеристична за живу материју.

Основни узрок сукоба је у томе што су животни облици углавном несвесни постојања вируса, или им — када су интелигентнија створења у питању — недостаје свест о томе каква је стварна улога нас–вируса у свеопштем поретку.

До сада је ретко која врста схватила да су вируси једини спас за пропадљиви живот. Буђење из сна о бесмртности могуће је једино уз нашу помоћ.

На срећу, живот покатакд испољи и по себе кобну слабост. Људска бића су, делимично схвативши значај вируса у генетском инжењерингу и условљавању, ство-

рила сопствене кидборг–вирусе и практично, нама–вирусима, уручила оружје о којем смо могли само да сањамо!

Сада је све само питање исправног и прецизног повлачења потеза.

Чип, чип, чип!

Пољубац је сећање на првобитни Вакуум

Карл Пит је будан у сну. Особина сна је таква да се сањач не може извући из њега докле год је будан. Звучи апсурдно, али то само због тога што и јесте апсурдно. Решење трика је у томе што се може бити будан чак у више снова или јава истовремено, само што је свест о томе изван самог сна. Тако би и Карл Пит, који је наслутио решење, хтео да изиђе из сна и потпуно се освести. Међутим, ту има један мали проблем. Сан у којем је будан није — његов сан!

Сан Карлове девојке Азизе толико је леп да она ни не сања о томе да се из њега пробуди.

Карл је думао, думао, думао и на крају се досетио како да пробуди уснулу принцезу...

Машина је препуна анахронизама. Рад је један од њих.

Пут у нову зору тече кроз корен...

Неки су арко–торањ већ почели да зову „Стари храст“.

Намерно (пре правога времена) гради се надземни део у облику високе и витке куле, који би се видео из даљине и да би људи знали да се нешто прави. Та кула није део главне „кичме“ која тек стидљиво провирује из средишта градилишта, већ само једна од дванаест споредних оса које ће се укрштати на одређеним размацима. Овако усамљена, не може превише да напредује у

висину. Свеједно, то је тек права ствар (и пре „правог“ времена), рекох...

Један део подземља ненадано су заузели „ванземаљци“, плазмичке незнанице, непознатог порекла. Хоризонт испод тог — Хоризонт 3, ипак је остао на располагању људском (јегеничарском) фактору, а даље—доле — још нисам био. Али, проверићу.

Хоризонт 2 је доживео преконоћну трансформацију, и то без губитака у људству. Тек је тако, у тренутку, преузет, али одмах је било јасно да се не могу предузети никакве мере да се врати у руке јегеничара. Паника је, међутим, остала у главама, као јака, али мравињак је био релативно миран. Уведене су страже. То само форме ради и да не би неко непозван одозго непотребно нале-тео на ванземаљски ентеријер.

И занимање публике за обилазак Хоризонта 1 је омануло. Бизнис не цвета. Закупци пословног простора се предомишљају. Велики систем услужних гаража углавном зврји празан. Чини се да је неко начинио грешке у корацима. Визије су пројуриле напред а иза њих је остао празан, недокончан простор. Иако је све на крају прописно заптивено, већ се ту окупљају сквотери, даркери и љиљаци. Неке баријере су једноставно пале. Јефтине је пребацивати одговорност него плаћати.

Један део инвеститора је, чим се сазнало за туђинску окупацију другог хоризонта, повукао свој новац. Хоризонт 2 је требало да садржи „трезорски прстен“, неку врсту „гравитационог тежишта“ читавог пројекта, а сада је велико питање хоће ли се и када успоставити поверење између људи и туђина и наставити с радом, наравно уз, сада неопходне, дислокације.

Јегеничари и други пројектанци („баштовани“) покушавали су да разраде стратегију даљег деловања, али будући да туђини нису ни на који начин успоставили комуникацију (осим што су се напрасно уселили у део шупљине), све се то свело на глупаву узмуваност. Сада се уздају у некакав, било какав, научно–технолошки пробој

који би им донео извесну предност, али он изостаје, боље рећи — заостаје. Запео. И то баш када је требало да про- ради лцидно замишљени пројект „Максвел–Индига“, пошто је, изненада, један од главних пројектаната, Карл Пит — нетрагом нестало. Сви су већ сумњали да су туђини умешали прсте и отели несрећног научника, па су из тога извукли (погрешни) закључак да је баш тај пројекат најважнији од свих за излазак на крај с новонасталом ситуацијом. Притисак и претње на „Максвел–Индиго“ су порасли. Физичари су упозоравали да је опасност велика и непредвидива, а притискачи су мрмљали себи у браду како без ризика нема бизниса. Увели су околосатно обезбеђење свих значајнијих научника који су радили на купловању великих убрзивача и таласача.

Карл Пит је лепо видео шта се догађа. Али није хтео ни прстом да мрдне. Временска зона коју је створио његов „Мој Мали Вибратор“ била је прилично узана. Њега и Азису је обухватила у узбудљивом тренутку, пуном нежности, слатке поспаности и миловања, али шта је било с другима? Вечито понављање времена у задатој ситуацији некима је сигурно изгледало као стотрука паклена казна. А и научници у „Максвел–Индиго“ били су гадно притешњени и кад тад ће упасти у модус „учинитопаштабуде“ па ће се догодити управо оно што је желео да избегне. Ипак, Карл Пит није ни мрдноу прстом да искључи свој ММВ. Јер, њега је била шчепала хронофобија.

Ми–вируси смо, наравно, знали шта се догађа. Пошто једино у претпоставци и знамо шта је то време, то јест, „осећање“ протока. Оно је битно за живи свет јер

се у њему управо одвија живот, време чини илузију размене стварном — па је нама–вирусима ова мала саботажна квантног физичара више одговарала него сметала. Али, не само нама.

Кажу да је виђен човек у црном, с кофером, у подножју откинуге стене како се приближио ватрастим облицима и с њима (комуницирао)?

Чувар пролаза се сећа човека који одговара опису, али пориче да га је пропустио. Уосталом, то потврђује и видео–запис с тог места (иако је надзорна камера касније уништена).

Постоји једна аномалија у вези с овим извештајем. Док га проучавамо, и ја и моји инспектори, у свакоме од нас се јави истоветно осећање — дежа ви.

Наш психолог ће покушати да објасни овај феномен тако што ће читав догађај третирати као архетипски.

Човек у црном, кофер, ватрени ванземалци, комуникација, уништена надзорна камера.

Који је то архетип?

Психолог слеже раменима...

Змија сикће и дљује отров. То је Горгона.

Змија је стари симбол. Многи мисле да она представља ђавола или зло, али змија заправо представља електрицитет. Палацање језика одговара палацању муње. Исто као и увијање тела.

Плес играчица са змијама у рукама је илустрација из минојске епохе.

У сну ми се открило да се заправо ради о електрицитету.

Тачно је да постоје гени који условљавају одређене склоности. Најгори су они изопачени вируси који су сада просто — гени. Вируси којима је нешто или додато или одузето. У додиру са живом материјом вируси се углавном понашају као катализатор. Одређене комбинације вируса (у геному) могу да произведу много гадну особину.

Друштвена селекција повећава могућност да се овакве комбинације претворе у доминантни ген.

Неутралисање оваквих гена је мој примарни задатак. Има један начин на који се то може веома ефикасно остварити, а то је — геноцид.

„А шта је у твом коферу?“

„Мрак.“ Ни сам не знам због чега сам то рекао. Вероватно сам мислио да ће се насмејати, а то је оно што сам највише волео код ње.

Само се осмехнула.

Подигао сам кофер у крило и отворио га према њој. Била је помало збуњена. Садржина кофера је заиста била црнина која није просто недостатак ичега, већ управо то — густа, невидљива, непрозирна материја (ако се то може назвати материјом).

„Хоћеш ли да пипнеш?“

„Зашто?“, упитала је опрезно и нервозно се тргла.

„Какав је осећај?“

„Неописив,“ рекох смејући се.

„То је нешто, што нисам... никада видела.“

„Па, невидљиво је. Због тога.“

„Па, шта је то?“

Оклевао сам. „Тамна материја,“ рекох најзад. „Највећи део свемира се састоји управо од ње.“

„Је ли тешка?“ Необично питање...

„Ништа нарочито. У ствари, као да губи на тежини, што га више носам кофер је лакши.“

„Шта ради? Шта радиш с том... тамном материјом?“

„Нисам баш сасвим сигуран, осим у то да она нешто ради, а то има везе са мном. А шта, стварно не знам.“

„Али, не одвајаш се од кофера.“

„Не.“ Нисам хтео ништа да објашњавам. Нисам ни умео.

Гледала ме је благо се осмехујући, или скоро се осмехујући.

„Хајдемо код мене,“ рече она.

У средишту Галаксије није неопходно да планете круже око звезда. Оне воле, и могу, да ухвате раскошне путање и тако плове и уживају у својим плимосечним карневалима. Планете се удружују у процесије, слажу и разилазе према правилима резонанце.

А цењени живот трпи погроме у средишту Галаксије, то исто могу да вам кажем.

Планете које су јаче од разума, одлазе, утовљене, у хладне просторе безвежђа.

Понекад сврате у суседство звезде да се мало угреју. Развију хлорофилне пријемнике и пуне рециклаторе да уображени дубре, док се језгро планете довољно угреје. А затим на првом следећем таласу квазарског зрака поново залепршају.

Уображени? Ма, да.

А Земља је љута. Љута, да знаш. Јер нешто је кренуло наопако.

Али, сама је крива.

Остала је дуже него што је требало.

Зашто?

Заљубила се, лудица...

Све што постоји и што се зна постоји као Талас. И на њему можеш јахати куд год пожелиш. Само уз један услов.

Да не бацаш ђубре околу.

Волим машину у теби. Она те носи у авантуру шкљоцкања, пипкања, лискања и подмазивкања.

Колико троши?

Из кофера излази дим. Опет је прегорео.

Носилац Тајне је напет ко пушка. Не разуме још увек ништа, чека инструкције. Јадне су му мисли, збраја, тргује, весели се, нада. Покушавам да допрем до њему надређеног, именом, ликом, адресом, телефоном. Носилац Тајне му име не зна. Он само зна којом линијом стижу наредбе. То је она линија, на маленом заслону, што се објављује зеленим светлацима. Ја-К5-алфа, решен сам да учиним немогуће. Даље још нико није продро, али то је недовољно — слажемо се сви. Око мене-његу су столице, ладице, електроника, стакло, поглед на град — ово му је кавез, ту „ради“. Опет, кажем, колају представе главом, роји се бесмисао. Остављен себи — носилац Тајне

има свој живот — сортирање. Бриши, пиши, распореди се у простору и времену. То се беспоговорно извршава. Он би се ражестио да тако није. Ја–К5–алфа се стиснем између узмуваних молекула естрогена и тестостерона, царнем варницом и гледам како се тумбају по сукрвици и међућелијској течности. Досадно.

Пијуцка виски, али ја–К5–алфа сам стручњак за етанол — подешавам метаболизам и разграђујем га. Носилац Тајне, именован Г, долива у чашу, жеђ га не пролази. Необично је то, не осећа дејство вискија. Напетост у њему се појачава. Слистио је већ пола флаше. Посматра свој одраз у црном стаклу закључане витрине. Наздравља свом лику и искапи још једну чашу. Виски гори у стомаку, почеће да штуча. Огласи се жута порука. Мрзовољно гледа.

Вест није добра. Не само да се инвеститори повлаче из „рупе–торња“, него су почели да беже из града. Далеко од „непредвиђених тешкоћа“. Односе своју електронску банковну структуру. Евакуација је скоро невидљива, па ипак... У стомаку се смућкала гастричка киселина с вискијем, потребно је попити гутљај хладне воде. Г притиска тастер и поручује флашу. Поново жмирка порука. Жута. Нека се припреми за виртуелну конференцију, за 15 минута.

Седне у фотељу и добује прстима по столу. Дангубим, дангубим, дангубим. Г прелази дланом преко ћеле, која је масњикава. Неко је већ добио инструкције и сад ће преко видео–конференције да глуми иницијативу. То је жена с дрчићима, строго администраторски лик. По заслону се крећу линије сметње. Као да нека радио–антена вибрира у близини извора слике. Г зури у титрави лик сличан љушкању воде, с наранџастим одразом. Звук је крцкав, говор се не разазнаје.

Одједном бљесне и нестане слика.

Г погледа у прозор. Негде у граду титра жућкаста светлост, као да нешто гори.

Креативна сила обитава у Хаосу. Хаос избија изне-
нада, из макроскопских или микроскопских даљина —
свеједно. Ко је Хаос?

Хаос је Бог.

Жао ми је, али тако је.

Хаос је празан.

А сад нешто о импликацијама.

Све из Хаоса — све у Хаос.

Ратује се због Реда, не због Хаоса.

Ред је измерени делић Хаоса, али то је нетачно.

Мера је страх од Хаоса.

Из Хаоса — то је страх.

У Хаос — слобода.

Затварам.

„Генерал Кларк је убијен!“

„Одлично! Он ће бити наш кривац–светац!“

Таворење поезије

Ја сам тај–и–тај и изгледам тако–и–тако. Шта ко
мисли о мени јесте то–и–то. Не размишљам — делама.
Оно што је такво–и–такво мене не дотиче. Знате?

Како да не...

Нисам милосрдан, не знам ко је то измислио и
коме иде у рачун.

Не могу никога и ништа да анимирам. Због чега ме
називају духом не разумем. То мора да је нека варка.
Уколико је Дух заиста — „ја“ тај–и–тај, нема ту никак-
вог „мог“ доприноса.

Питања о узрочности, која вируси воле да поста-
вљају, заправо су покретачи, и то пажње, а биће да су
стога она и они — узроци.

Тај К5–алфа вирус — боље би му било да само ћути и гледа незаинтересовано.

Иначе, он је подводач.

Има будала које мисле да сам „ја“ тај–и–тај, Творац свега и да водим рачуна о свему и да сам одговоран за све. Таман — колико је и лептир у Хонг Конгу одговоран за земљотрес у Љано Естакаду!

Или да сам по занимању — Црна рупа!

Ево како „ја“ разговарам сам са собом. У мноштву језика и говора, одабирањем изреченог склапам „своје“ реченице. То уопште не обзнањујем „ја“. Не верујте никоме да је са „мном“ разговарао и од мене примао инструкције.

А што се делања тиче — „моје“ делање је „не“.

Они који „ме“ схватају као Ништа — боље им је да не схватају.

Нека буде ништа — то је „моја“ поезија.

К5–алфа, уживо

Г је изишао на улицу и кренуо према месту несреће, или... напада? Како је ишао тако га је обузимала зла слутња, па отворено страх. Неколико пута је застао, поколебан. Једна нога овамо, друга — онамо. Но, Г није човек који тек тако креће у бег. То је због радозналости, или, боље, због потребе да „види“, па да на основу тога изгради стратегију или тактику. Иначе, слепац то не може никако.

Гурам се са све већим бројем молекула адреналина, већ сам сав издубецан. Г у својим џеповима нема чоколадице и бомбонице. А добро би му дошло мало инсулина.

Из „правца“ стиже све више ужурбаних људи. Многи се осврћу, а неки грабе без освртања. Г убрзава ход. Као да се „тамо“ активирају нове експлозије, али изостају гласне детонације. Уместо њих чује се потмули тутањ, необично гребање и подрхтавање. Одсјаји на небу.

„Па то је „депозитна зграда“!“, коначно му сине.
„Да ли је администраторка знала?“

Постоје инвеститори и постоје они који одређују у шта ће се инвестирати. Не постоје слободни, неовисни инвеститори. Краве музаре!

Сада Г успорава, али не одустаје од осведочења у „спектакл“. То је, барем, његов ситни ћар ове вечери.

Узбуђење јесте задовољство.

Г ће тек да научи како се сила из црне рупе извлачи на светлост дана. Пред њега искрсава лице. Крв јој цури из носа а она не стиже да марамицом покупи крв, па је млаз облио око усана и капље низ браду.

Застане. Поветарац препун ужеглих мириса га окрзне. Звук се појача. Око њега је несносни жамор, сирене, жмиркање обртних светала. А онда потрес и стотине прозора се руши на улице, мало даље од места на којем је застао. Људи и возила нестају под мутном маглом крхотина.

Једном, после поподневног дремежа, Г је секао хлеб не приметивши да истовремено сече и свој прст.

Тупост нерава догађа се због тога што је енергија сишла назад у црну рупу — бели мозак. А отуд се управља нечим другим...

Уништењем најдражих, унутарњих поседа.

Сливник, депонија...

Гоним Г–а да настави према стратишту. То није тешко, упалим грозницу...

Молекули су шљунак, котрљам се и клизам по њима.

Г долази до стаклене гробнице. Из ње се помаљају, слабашним покретима, окрвављени прсти. Ваздух је пун оштрих ситних кристала и дима. Г разгрће хрпу. Стаклићи нису превише оштри, подсећају на бомбоне. Сада види шаку која се помера, испод шаке је дршка. Г граби дршку и вуче.

Знам да око Сатурна кружи гробље.
Преко зрнаца прашине, преко река непрекидних.
Свемир се додирује.

Кад те изгази стење и исече трава.

У праву су они сујеверници који се играју помисли да се читав живот одвија пред тренутком смрти. Смрт је увек сада.

Поподне једног Тражибрка

Инспектор Тражибрк се огледао око себе. Бринуо се да ли га је неко чуо како наглас разговара сам са собом. Наравно, јесте. Померао је вилице као да мрмља или нешто жваће. Био је љутит, без продуктивних мисли, а тело му је стајало у месту јер није било директиве за покрет. Тредало је да тражи кључеве за решење случајева, нарочито оног приоритетног, али из сиве масе видљивог и чак наслутивог, кључеви се нису помаљали. Баш никакви наговештаји. Његов отац, који је служио у Седмој коњичкој (хеликоптерској), сада би му сигурно, као и увек узбуђено (поново) причао о својим насилно-извиђачким походима. Кренеш право према непријатељу и натераш га да се открије! Авај, то не пали увек.

Куд се могао сакрити? Тражибрк је сумњао, ма шта сумњао(!), одувек је знао — тај није киднапован, него је дезертирао! Али од-до мишје рупе, трагова није било. Небо је било облачно, сумрак као да је поранио. Жућкаста измаглица између неба и земље.

Ту је негде, у граду, говорила је интуиција. Није далеко.

Није далеко, сложио се Т полугласно.

Живот је дуг и досадан. Због тога треба наметнути темпо, усиљено је хукнуо.

У ствари, умео је он да искористи предност безидејности, само је волео да гунђа. То му је давало посебну карактерну црту, људи би га унапред процењивали као чудака, од чега је имао корист. Чекали су да виде шта ће следеће да уради. Тако је скоро увек имао иницијативу, или барем туђу пажњу. Осим када је био сам са собом. То је било досадно.

Мало ко има довољно енергије да покрене самог себе. Чекаш да се деси нешто изван тебе, да те покрене. А полицијски инспектор не може себи да дозволи такав луксуз, уколико жели да у догледно време реши своје случајеве.

Прелазимо на нерутинску акцију, цедио је кроз непце и зубе.

Као у француским стриповима, лепота акције је лепота ликована! Нагло је закорачио и намах се осетио несигурним. Ухватила га је несвестица, вертиго. Стао је, али се и даље заноси. Погледа око себе и примети да се звук променио. Жагор пролазника се појачао. Гле подрхтава. Подрхтавање долази одоздо, па цени да није земљотрес који љуља из даљине, него је епицентар баш ту негде, испод града. Зачула се и необична снажна бука, крклање и ломљење камена и метала. Прелет млазњака? Гледао је око себе и није приметио да се зграде њишу или руше. Шта је извор том звуку? Трајало је и трајало. Већ се скупила поприлична гомила на средини улице. Није се имало куд друго у овом делу града. Потрес се зауставио, бука јењавала.

Деца запиткивала.

Све је то негде у суседству. И слутња.

Шта ће се десити?

Тражибрк зове комесаријат. Има ли каквих информација о потресу?

Још се не зна. (Али знаће се.)

Неодлучно, али ипак, људи се полако разилазе. Возачи трубе, идемо даље.

Тражибрк пролази крај једног пара који, занети, још увек стоје насред улице. Једу сендвиче и разговарају. Крај ногу мушкарца је црна актовка. Провиди се.

Т нервозно жури и кад стигне до тротоара, окрене се и погледом прати пар. Полако одлазе према супротној страни улице.

Нешто сам за себе прозбори. Крене за њима.

Поподне једног Тражибрка (2)

Тела су роба. То што раде је роба. Мисли су роба. То што мисле је роба.

Гибају полако. Жена, у ритму, лактом додирује локат мушкарца. Кораци прате ритам. Тражибрк поскакује за њима и хвата корак.

Истовремено продужује корак али не испада из ритма. Из његовог угла посматрања, актовка изгледа као да нема две половине које се склапају шавом. Иако вероватно само губи време, ова необичност мора бити разјашњена. Што пре. Сустиже заиграни пар и зауставља их, благо али одлучно. Овај човек није обрисао све мрвице око устију. „Само тренутак. Само тренутак...“, каже Тражибрк. „Извињавам се.“

„То ваше коферче, привукло ми је пажњу. Необично је...“

Човек одговара: „Нећете разумети.“

„Видите, то је управо оно што бих волео да...“

Човек му пружа коферче. „Па, погледајте. Отворите га слободно.“

Тражибрк га узме. Уф, баш је тежак!

Отме му се издах.

Како се отвара? На тренутак га ухвати паника.

Ако се помешају соја-сос и меласа добије се житка смеша, отприлике иста као ова у којој се обрео Тражибрк. Наравно, то је само утисак какав је могућ у сомнамбулном искуству. Инспектор чини напор да успостави рационалну контролу и закључује да је заспао и да не може

да се пробуди. То јест, чини му се да је будан али не може да се покрене. И мрачно је, што је необично, јер сијалица је упаљена. Нешто га греје око трбуха. С ужасом схвата да је то нечија рука, топла, нежна, женска рука...

Придижу га с тротоара. Жена га је ухватила око паса, а човек испод пазуха. Он и даље држи кофер у наручју.

„Патите ли од епилепсије?“, пита га човек.

Моћ говора се још није вратила. Тражибрк покушава да дубоко удахне.

„Да ли... Да ли...“

„Није епилепсија,“ тврди жена.

И даље не испушта кофер. Као да је...

Као струјни удар, само обратно.

„Кofer је метафизичка алатка,“ објашњава човек.

„Дошло је до подсвесног повезивања.“

„Одакле вам то?“, коначно проговори Тражибрк.

„То није нешто што се може имати,“ уверава га човек.

„Морам да га конфискујем. Ја сам полицајац.“

Лице му је све блеђе. Оклембеси се.

Човек узме кофер.

„Да сачекамо хитну помоћ,“ предлаже жена.

Као и тела, мисли су робови.

У коми је. Да ли је то права кома ако је свестан да је у коми? Доктор клима главом. У коми је.

Где је?

У коми...

Мала fuga

У мраку тражи жилу куцавицу. Ако и дише, не осећа спуштање и подизање груди. Тражи, тражи. Ако не нађе, онда ће барем знати — да је Он-То које зна — мртво.

Сећање на тело притиска, али је непокретност све-
присутна. Тела нема. Обузима га паника, суочен је с
празнином. На месту очију — непокретни мрак. Значи
ли паника — буђење?

Авај, будан је у сну!

Неко га је заборавио.

Азиза зури у таваницу. Док је спавала, Карл се из-
вукао из кревета и некуд отишао. Направа коју је, на
поду, оставио да ради, и даље је укључена. Кад устане,
искључиће је.

Колико дуго је спавала?

Устаје и буди се...

Метафизика неутрина

(говоре „црно одело“ и вирус К5–алфа)

(Док Холидеј)

Чувара је сада још више око обода спиралног пута
који се спушта у Хоризонт 2. Структуре корен–стабла
на Хоризонту 1, само делимично заклоњене већ довр-
шеним кошничким елементима, подстаницама и зидо-
вима–оплатама, мирују. Обустављен је даљи рад на
њима, а и оно што је већ било стављено у погон, сада је
заустављено. За сада, Хоризонт 2 је у карантину и спре-
чиће се свака комуникација с њим и кроз њега. Отпоче-
ли су радови на латералним прилазима Хоризонту 3, а
старе, даљинске–тунелске везе и даље су у употреби.

„Моје“ незнанице зову ме: „Празан простор око
материје“ — то су оне — неутринске мреже, гроздови и
струје: мимо сваког поимања. Велики празни Хоризонт
2, с пробојима корена, и етеричним знацима туђин-
ских снопова — варљивих одсева ока. Тишина.

(К5–алфа)

Носилац Тајне не зна тајну! Док струже назад, дому,
узбуђен је открићем, а узбуђење мисли да је — провиђење!
Ту сам на ивици одлуке — добро би било да сада сквикне!

ЦСООВ поручује да чекам. Нама–вирусима је познат артефакт — црна кутија. То што има дршку, небитан је детаљ. Г је уверен да је кофер необично важан у следу који је довео до рушења „депозитне зграде“. Наравно, греши. Да је било среће, администраторка би му то разјаснила на време. Али, да није било тог „малог“ дисконтинуитета, не би сада „кофер“ био у мојим „рукама“. Па забога, ипак јесте провиђење...

Г навига кроз хаос. Отићи ће прво кући, да задовољи „осећање бриге“. А затим, имаће „посла“.

(Док Холидеј)

Могу да видим неутринске пројекције — али то је, ипак, само виђење. Овај начин је незграпан. Боље да користим набој слутње у свом живом организму и пустим свет да се креће.

(К5–алфа)

Шта људи виде? Свакако не своју границу као — границу. Напротив, њима је граница — свет! Машта им је неограничена. А црно с „дршком“ схватају као „посуду“. А шта је у посуди? То је још једна тајна, коју ће, уколико је не разјасне — помно чувати! Можда је ЦСООВ ипак погрешио?

Мени–К5–алфи стиже обавештење: „Мотри, не мешај се!“

Но, добро, пресложићу своје рутине...

К5–алфа одговара Централном стојеру: „Једина тајна коју Г носи је терет незналаштва.“

ЦСООВ: „Не прави се паметан!“

А затим:

„Ја–ми–ЦСООВ објављујем и упозоравам да је из лабораторије пуштен нови модел киборг–вируса, модел К6–бета. Основне карактеристике овог вируса: За разлику од модела К5–алфа, придодато му је прионско пуњење, због чега изводим закључак да му је намена стриктно инфективна. Квантни процесор је замењен

сензорским процесором а одбрамбени механизам је унапређен тако да се икосахедрална молекуларно–електростатична кошуљица може у потпуности затворити и отвара се тек при ступању у дејство. Овај „вирус“ је заправо виرويد–робот. Приступити деактивирању док се не разради метод репрограмирања. Не уништавати. Чувати у масним наслагама.“

Штета што не смем да разболим Г–а, иначе бих овога часа од његових нуклеуса приправио себи отвара–чинце за конзервинце.

Када дође дому своме, нико му не трчи у сусрет. Довољно је да му виде брижно лице па да се посклањају пред његовом метафуриозном мимиком. Г јури уз степенице у свој кабинет кријући коферче и одмахујући левом руком отпоздрав слушкињи–вратарици. Лакираним дрветом обложене степенице лагано се угидају и шкрипе таман толико да се зна да се неко њима успиње.

Г ставља кофер на радни сто. Тражи копчу, али копче нема. Зури у црни поклопац и свест му се затамни.

(Док Холидеј)

„Ја сам лекар. Дозволите.“ Пусте га да се нагне над човека који, скоро потпуно ван себе, лежи на земљи. Опипава му пулс. Изнад јабучице десног ока и обрве је велики оток који и даље нараста. Док Холидеј вади скалпел из своје црне лекарске торбе и засеца. Кроз засекотину цури тамна, густа течност. Има ту згрушане крви, али највише лимфе. Од чега је црнило, није јасно. Д.Х. пипетом узима узорак. „Позовите хитну помоћ. Овај оток мора да се добро очисти. Ко зна каква је инфекција у питању,“ каже окупљеним радницима. „И склоните се од њега. Можда је заразно.“ Сви се склањају корак–два.

„Још.“

(K5-алфа)

Ко се бори за знање, спреман је да жртвује све. Г, наравно, није од тих. Искористио сам време док се налазио под хипнозом и прочачкао малко по његовим примарним синапсама, које функционишу по најстрожем протоколу. Занимљиво, али не и изненађујуће, он је просто и само један извршни механизам. Поново јављам у ЦСООВ да дангубимо и да треба да обезбедимо црну кутију, пре него што је ова будала негде закопа. Искрено, мислим да би Г поступио неурачунљиво и овај драгоцен метафизички портал сакрио у свом подруму, остајући и даље под његовим подсвесним утицајем. Последица тога би свакако било опасно лудило. ЦСООВ оклева с одговором. Ха! Значи, у праву сам!

Конечно, преузимам контролу над носиоцем Тајне и односим артефакт назад у град. Остављам га пред вратима човека који је наш повереник. Он ће знати шта да чини с њим.

Позивам наше-вирусе-летаче да ме евакуишу. Назад у базу!

Г удахне и кихне!

Отворим улазна врата и видим црну актовку. Неко је позвонио и отишао а ташну оставио. То је намерно, мислим. Намештаљка? Логика? Нисам ја те среће... Акција? Полиција? Дрога? Бомба? Поклон? Пакост? Радозналост...

Ђушнем је ногом.

Једва се заклати и врати у стабилни положај.

Нагнем се и примакнем ухо. Ништа се не чује.

Како се отвара? Зазвони телефон. Двоумим се, па онда унесем ташну и јавим се. „Ало!“

„Ко је?“

Наравно, то је ледени глас с ветром. Опет зове с пољане.

„Гледам војне млазњаке како вежбају прелет у ниском лету. Кад се примакну води полете водоскоци за њима. Откуд тако близу граду?“

„Где си то?“

„Фотографисао по околним пустарама.“

Ту се разговор прекида.

Могу да зурим у коферче, али имам и друга посла, тамо, у соби.

Изиђем на терасу. То је заједничка тераса, део припада стану поред мог. Између смо поставили граничник — једну бетонску коритасту саксију и у њој посађено жбуње. Понекад га залијем, али то углавном чини она — сусетка. Код мене биљке слабо успевају. Обично их побије промаја. Или моје сушто присуство.

Утом изиђе сусетка. Наслони се на ограду и гледа у даљину. Рано је поподне.

Немам шта да је питам. Обично не разговарамо.

Из даљине се зачује као нека бука, али не могу да разазнам шта би то могло да буде. Млазњаци? Стакла задрндају, и то мало потраје па се смири. Ништа нарочито.

„Је ли то био земљотрес?“ упита ме она изнебуха.

„Да. Али доста необичан. Могло је и неко тешко возило да га произведе.“

„А она бука? Јесте ли чули?“

„Чуо сам, али не знам шта сам чуо.“

Понекад земљотрес иде у пакету с буком.

„Је ли неко звонио малопре на ваша врата?“ питам је.

„Не.“

„Неко се шуња отуда. Звонио је и побегао.“

„Код мене свира радио. Можда нисам чула.“

То ме прену. Уђем у собу и пустим Боувијев (Фрипов) „Нојкелн“. Нема сумње, Фрип се послужио јапанском музиком, која не робује скалама, да произведе ову папазјанију — борбу дивова — квазара! Скале и стилови се мешају, синтетички звуци зурли и харфи претва-

рају у промукли звук саксофона. Та музика и није толики анахронизам, пошто представља антиципацију мрежне визије света.

„Фау-2 шнајдер“ је права, и то весела, футуристичка возња. Мада, помало безнадежна.

Е, сад ћу да решим то питање.

Вратим се у ходник и донесем актовку. Стварно, нема начина да се отвори. Свака ствар има своју примарну функцију. А ова — коју?

Ако је нема, онда је — анти-ствар. Али, ова актовка није природна формација. Она јесте — ствар.

„Осећање сумње“.

Ово расположење, дефинисано мојим избором музике, можда је на правом трагу мале мистерије...

Не би ми било први пут да дреждим непокретан у мраку. Проблем с мраком-вакуумом је тај што је у њему кретање немогуће. Али, свака тачка му је блиска. Из мрака се израња.

Заспао сам.

Седим на каучу. У некаквој канцеларији.

Грејс се лицка пред огледалом. Њој то уопште није потребно, пошто је млада и лепа, али — воли. То је смирује. У кухињу улази само пред празнике, када треба да дођу гости. Не због тога што је кување смирује.

Уопште не разликује мене од кофера. Хвата ме за дршку.

Све је било баш онако како је Рембрант фан Рајн предвидео. На слици, најважнији је распоред и међусобни однос представа људи. Много су се љутили на њега што их није видео онако како сами себе виде.

Сви ти бронтосауруси...

(Док Холидеј)

Нановируси су појели пипету. Док Холидеј схвата да је инфекција гора него што се могло претпоставити у првом тренутку. Сва је срећа да ови нанитоиди немају могућност да обнављају енергетске залихе. Отприлике, могу да произведу 4–5 реплика, али ове су стерилне.

Чињеница је да је неко преломео у себи, вероватно под „налетом“ инерције, да проблем екологије уопште није проблем, и пустио да се деси што год. Наравно, помно ће се пратити последице хаварије, само — докле?

Гледајмо сада кроз прозоре, опажамо ли титрави облачак преобликовања хоризонта?

Промене у крви су још горе. Црнпурасти супстрат је управо то — основ. Он ће чекати нову генерацију, можда већ, нанитоидофага... Како ће биолошки организми реаговати? Хоће ли доћи до правог одговора пре него што изумру? Или је изумирање прави одговор успешне врсте која не жели да се прилагођава...

(К5–алфа)

У ствари, К6–бета је чист промашај! Уместо да инфицира и просто затире ћелије домаћина, он је кренуо да се реплицира! Чек, чек, да ухватим једног, да видим у чему је ствар. Као зеца.

За уши!

(Док Холидеј)

Док Холидеј је у потпуном мраку. У доба када је био револвераш, време његове реакције је било — нула. Увек је први нападао.

Погрешно се сматра да је амфиоксус предак животиња с ендоскелетом. Било је доста животиња с ендо– и егзоскелетом истовремено. Само, егзоскелет је једну од функција пренео на скелет. Претворио се у кожу.

Туђинке голицају.
Разливају се ауром лица. Аура нагони лица да се љубе.
Туђинке се разливају унутарњом ауром.
Аура је скоро потпуно оживљена.
Она је, наравно, покретач тела.
Аура мора да пази да тела не заробе туђинке.
Тела могу да их усвоје.
Ако их усвоје, туђинке ће голицати.
Тела ће се смејати.

„Вероватно ћете се сви сложити са мном да туђинско преузимање Хоризонта 2 представља жариште кризе чије размере још увек нисмо у стању да сагледамо.“

Сви ћуте.

„Претпостављам да је ваше ћутање знак одобравања?“

Сви ћуте.

Администраторка посматра монитор пред собом. Слика се квари. Техничар каже да је веза у прекиду, због сметњи.

„Каквих сметњи? Је ли веза у прекиду?“

„Не, само добијамо ђубре. Нешто квари податке.“

„То сад први пут чујем. Ово није бежична веза.“

„Није. Не знам шта је узрок сметњи.“

„Узрок сметњи није у нашем компјутеру?“

„Није. Само информација која стиже није у реду.“

„Одложићемо конференцију.“

Жена устаје и излази из просторије.

С помичног зове Г-а. Нема одговора.

Силази у собу с телевизором. Притиска дугме на даљинском. Поново телефонира. Овога пута зове Т јуниора. Он одмах одговара на позив. „Нешто се десило.“

„Веза је у прекиду, то сам схватила.“

„Десио се терористички напад у центру града. „Депозитна зграда“ је отишла у ваздух.“

„То... је одмах...?“

„Да, ми смо поред. Има штете, али углавном стакларија и фасада. Обезбеђење тврди да је у нашим просторијама било једно неовлашћено лице у време напада. Управо прегледају снимке. Човек је снимљен када је излазио из канцеларије, али не и када је ушао. Мало чудно, зар не?“

„Из чије канцеларије?“

„На деветом спрату.“

„Па тамо нема ништа... од значаја?“

„Колико ми је познато, нема. Ту је још била спремачица. Обоје су сишли низ степенице. Пре тога је спремачица отворила другу канцеларију, ваљда из радозналости, да би видели шта се дешава.“

„Изгледа ми да то нема везе... Сазивам састанак у „дунгалову“, у десет. Обавести све. Ја ћу кренути за пола сата.“

Мало касније јавља се њен помични. То је Г.
„Пошао сам да проверим.“

„Не иди тамо!“ , виче она. „Састанак ће бити одржан у „дунгалову“. У десет.“

Г прекида везу.

„Лимузина да буде спремна за пола сата,“ каже батлеру.

„Нека сам проклета,“ мисли она. „Није требало овако...“

Ко?

ДРУГИ ДЕО

КВАНТНИ ЕКСПЕРИМЕНТ

План јегеничара

Наши-вируси су провалили шифру ЧИСТИЛИШТЕ. То је учинила група К5-алфа.вар.1-и-вар.2-вируса. Истовремено, наш људски агент О.С. је остварио увид у аномалију која је до тада била могућа једино као претпоставка. Нашој-екипи која борави у његовој белој можданој маси као катализатор-кондензатор одобрено је да се интегрише у геном агента О.С. Ова интеграција је пажљиво планирана и скоро одмах је уродила плодом — остварен је непосредни додир с туђинкама!

Туђинке доносе добре вести. То је, укратко, план јегеничара:

„Људски род је безнадежно застарео. Постао је непотребан. Биће растворен у желатинозну масу и — сварен. Мало, само мало органског-људског, биће сачувано у растворима Светског дрвета.

Кибер-везе и сва пратећа инфраструктура, од значаја за нас (који остајемо), биће замењене плазма-мрежом. Одмах потом биће извршен удар плазмом из јоносфере, а то ће одузети ЕМ-ауре свим живим бићима које користе одређени спектар учесталости, с фокусом на карактеристично људску. Смрт тела ће бити тренутна, а њихове ауре ће бити премештене у јоносферу. У тој области постоји само скупни ум, а нама је он неопходан управо као такав. Он живим бићима омогућује спознају и чува у себи њихова искуства. Ми ћемо искључиво преко тог ума бити у вези са Светским дрветом. Неопходно је да сачувамо свој појединачни идентитет јер је

веза с планетом једино могућа кроз нарочиту врсту посредовања. Светско дрво и ми бићемо тај посредник, с тим што је корен Дрвета од суштинског значаја за трансформацију планете, а наш посао је да обезбедимо напајање корена неопходном енергијом.“

Ми-ЦСООВ сагледавамо план јегеничара у „светлу“ новог открића. Као што је познато, артефакт „црни кофер“, одраније познат и као „црна кутија“, омогућује депаралелизовање временских „токова“ и суштинско превођење живота на разину постојања нас-вируса. Овим поступком, ми-вируси, задаћемо коначни ударац општем светогрђу. Агент О.С. је исправно сагледао потенцијал који у себи чува сливање нас-вируса, људског-агента и „туђинки“, које су, иначе, облик постојања плазмичког-неартикулисаног. Усвајамо и ново име, за општу употребу — Три-Нас. Символ: Трозвезд.

Опасност Смрт

Ентитет Док Холидеј је пристао да му позајмим — лице.

Подешавам положај шешира. Размрдавам прсте.

Оружје — у функцији.

Док Холидеј је тело које замишљам-опажам, облик вакуума.

Д.Х. је симбол Врховне идеје — антитезе и прожди-рача „свих“ идеја.

Ја-О.С. јесам „месо“ артикулације.

Окрећем главу, ал' шешир не капира...

Овде се рађају идеје.

Ко им је мајка? Мајка им је црна кецеља.

Отац им је — оловка.

Аријана

Ја–Три–Нас, то јест О.С. у диспропорцији с Д.Х. оделом, седим на огради моста изнад вештачке речице у центру „града“. Зурим у безбројне, вештачки узбуркане таласиће и њихове одсеве. Сви станари Влати 1 носе у себи грозд чипова који омогућују непрекидни надзор над њиховом добробити. Ово је, за сада, волонтерска заједница — друштвени експеримент (Арко–торањ Влат 1, спец. статус, пројекат „Аријана“). Оформљена је заједница пажљиво пробраних чланова (Аријанаца) који се уклапају у замишљену комплексну поделу функција, која истовремено и троши и производи. Инпут је делимично у виду гарантоване донације, аутпут иде на тржиште.

Као гост, чипове носим у закључаној огрлици.

Број гостију је ограничен. Нису дозвољене групне посете. Кретање и мешање с Аријанцима је ограничено на јавне површине и састајалишта. Одлазак у приватне посете, за сада, није дозвољен.

Аријанци неће напуштати Влат 1, осим у случају хаварије која би угрозила животе и читав пројекат. Групи Аријанаца је придодато независно техничко као и особље обезбеђења на спољашњем периметру.

Влат 1 тренутно има 4.000 становника, што је нешто изнад минимума аутархијског идеала, а предвиђени максимум је до 8.000. Погони за производњу хране могу да задовоље 40% потреба за хранљивим материјама. Вода за пиће и остале потребе је интегрални део система и у потпуности се рециклира.

Планиран је и систем за одржање живота (кисеоник, климатизација, вода) који би омогућио опстанак заједнице у случају спољашње катастрофе у трајању од 30 дана. Аутономна производња неопходне енергије — до 30%. Помоћни систем подржава минимум енергетских потреба.

Трговине се снабдевају робом (и порученом робом) непосредно из базе торња, у којој већ постоје активне робне куће и складишта, или поштом.

Размена информација са спољашњим окружењем је слободна, уз одређене рестрикције опште природе. (Око овога је било највише „сломљених копаља“. На крају је одлучено да експеримент не треба да буде рађен у потпуној изолацији од спољашњег света. Примарни циљ је, на крају крајева — интеграција а не аутономизација.)

Ја–Три–Нас сам, наравно — скептик.

Занимљиво је, међутим, с мог становишта, колика ће бити улога аутоматског антикоруптивног система и у којој мери ће бити подложен криминалној манипулацији. Ту би требало отворити кладионицу...

Људски фактор...

Аријанци, кој мој...

Проблем с имплементацијом нових технологија је управо то — појава нових технологија дешава се убрзаним темпом. Потребно је развити технологију брзе имплементације нових технологија. То је приоритетни задатак!

Као и развој технологије заптивних енергетских поља. (Грађевински материјал блиске будућности — и уопште, било какве будућности која се заснива на технолошком напретку.)

Технологофагија.

Плаво небо, поглед на море, јутарња хладовина у гранама зимзелена.

Естетика опажања којој се човек тако лако препушта.

Некоме је то само — „леп дан за умирање“.

Азиза иде у кухињу да спреми чај. Рано је јутро, али не може више да спава. Карл је нетрагом нестао. Одело му није ту, а ММВ је и даље укључен и једва чујно фркће. Азиза га посматра с довратка. На себи има горњи део мушке пижаме. Која је светлоплаве боје (ако то баш неког занима).

Није ни издалека толико незадовољна да би учинила нешто неразумно.

Нешто касније, опрезно срче чај.

Звук сркања се потире с фрфљањем ММВ-а.

Последица тога је необична, савршена тишина.

Не може нечег да се сети. Левом руком посеже и гаси ММВ.

Карл јој нешто шапуће. О томе како су ванземаљци ту и да смо сада у неприлици. И да то треба што пре да се заврши. И да смо ми на реду.

Она се мешкољи и одваја од њега. Окреће се на страну. Спава јој се.

Карл устаје из кревета и облачи се. Одлази.

Азиза зури кроз прозор. У даљини, на ободу града, назире се Влат 1.

О.С. Сматра да вируси треба, пре свега, да сморе јегеничаре. Ми-вируси му објашњавамо да је немогуће извршити тако прецизну селекцију.

О.С. на неки начин, уме да разговара с нама, али ми-вируси не разумемо како.

Он сматра да преко Нултог–поља може да активира неопходну идеју. Идеје су, каже, метафизичка функција живота. У том смислу, идеје могу да изазову вирусе из генома. Ми–вируси чекамо. Тражимо да нам покаже како. Идеја о крају врсте, рецимо, подразумева исцрпљеност као последицу гравитационог притиска. Гравитациони бунар је вртложно кретање с убрзањем и ни једно живо биће не може да га преживи, пошто нема способност тренутне адаптације на промену силе теже. Ми–вируси то и даље не разумемо. Небеско тело, планета Земља је стабилно гравитационо поље и нема толику масу да би могао да се створи гравитациони вртлог. О.С. објашњава даље: Брзина и пораст брзине (убрзање) је број односно промена количине података у јединици времена. Живот је дефинисан мером (масом) података у временској пројекцији. Уколико се претера с количином података по јединици времена, то је еквивалентно катастрофи којој живот не може да се прилагоди.

Основна особина вас–вируса је хибернација, уколико нисте ни живи јер не обрађујете податке, немате чула. Због тога мутација вируса није еволутивна промена (прилагођавање), већ просто насумична. Мутирани, нови облик вируса ће се активирати уз одговарајућу спољашњу промену, а до тада — чека, мирује. То је обрнута ситуација у односу на живот. Када количина података коју живо биће обрађује пређе критичну масу, геном се распада. Тако изумирућа врста наставља постојање као лепеза вируса, приона, и сличних сложених молекуларних структура. Оне, те структуре, даље чекају своју прилику и из њих настају нове врсте. То се у највећој мери догађа када се стабилизује окружење.

Сад ћете разумети, наставља О.С. Људско окружење, оно које су људи сами створили, достигло је критичну масу. Убрзано настајање и развијање нових технологија у толикој мери оптерећују људску форму да она више није у стању да се прилагођава таквом темпу промена...

Нама–вирусима сада почиње да се разјашњава.

Количина промене у времену одговара, по својим особинама, гравитационом бунару. Аналогија је потпуна.

Пошто сте ви–вируси пасивни елементи, оваква нагла промена и распад врсте ће сигурно пробудити многе од вас. Доћи ће до пандемије, до мутација, до настанка нових врста. Сада је тренутак да се искористи креативна интелигенција у вируса и људи. Стварање бића које ће бити способно да, према потреби, врши адаптације на несразмерно велике промене у најкраћем временском периоду, требало би да буде наш приоритет. Овакво живо биће имало би у себи засебну комору у којој би вируси могли да опстану у стању хибернације, а реаговали би аутоматски на сваку спољашњу промену. Геном оваквих бића био би флексибилан, за разлику од постојећих генома, који су, у највећем броју случајева, превише крути.

Фузија с плазмичким–туђинкама је више него пожељна, пошто оне имају непосредни додир с Нултим–пољем. Оне би биле гаранција да се нова врста неће корумпирати нежељеним мутацијама.

Овакво биће било би у најмању руку скоро потпуно освешћено.

Тако је објашњавао Опасност Смрт, људски агент нас–вируса и лице Д.Х, сада Три–Нас.

Пут је ломан.

Активација Идеје

Идеја о промени ће пождерати свој материјал.

Идеја (новог) облика ће обавити распоређивање.

Нови облик је дефиниција димензија.

Завршетак стварања новог облика значиће се именовањем.

Стварање ће трајати шест дана.

Седмог дана, Идеја ће бити деактивирана.

Објављивање „новости“ (Благовест!) догађа се, пре свега, у области „чистих“ идеја.

Погрешно је схватити да идеје „постоје“ одувек. Оне се стварају чином опажања. Стварају! — не сметните с ума.

Опасност Смрт је свестан да су у овом тренутку активиране многе комплексне идеје. Трик је у томе да „нова“ идеја обухвати „старе“. То је поприште, ту је „борба“.

И јегеничари су понешто од овога схватили.

Само... време се изненада убрзало!

Људи који за идеју мисле да је Бог, исправно схватају да Богу треба — служити!

Ритуално пожртвовање људи и људождерство, све време...

„Хвала ти Боже за хлеб наш насушни“ — вала баш!
Хлеб ми се огадио.

Тери Прачет је у свом чувеном спису споменуо „генијални неутрино“.

Све ми се чини, да је озбиљно мислио.

Ми-ЦСООВ покушавамо да схватимо идеју себе-вируса.

Ако смо ми-вируси део неке обухватније идеје, шта ће бити с нама?

Уколико је оно што О.С. говори истина, онда наше ослобођење од напасти живота добија још већи значај, али су, такође, неопходне стратешке корекције у погле-

ду даљег опстанка — ваљаност којег О.С. такође доводи у питање...

Ми-вируси не желимо да будемо глупи, али — можда то јесмо!

Но, ако су идеје заиста прави узрок живота, онда је јасно да треба да преусмеримо своје напоре.

Уколико смо одсев идеје — као што људи мисле да су „слика и прилика“, онда — желимо ли да останемо то што „јесмо“ или да измакнемо овој вечној патњи?

И мит о „Вавилонској кули“ сада посматрамо с другачије позиције.

„Да постану као ми“ — је ли неко заиста видео ту могућност?

Ко су „ми“?

Нас-Три смо „ми“.

„Хвала ти Боже за идеје наше насушне“!

Идеја се једе за доручак, ручак и вечеру.

У хладној области безидејности, греју нас туђинке-незнанке.

Док јегеничари граде арко-торањ, туђинке раз-грађују градитеље...

У „Максвел-Индигу“ све је спремно за пробу.

Убацивање честице, убрзане скоро до брзине светлости, у високофреквентно поље енергије, према очекивањима научника, требало би да натера честицу да начини квантни скок — да нестане и одмах потом се појави на другом месту, с тим што би истовремено требало доказати да се ради о „истој“ честици. Успех овог експеримента би отворио пут изградњи „транспортера“, технологије која омогућује тренутни пренос

материје на даљину без коришћења конвенционалних средстава транспорта. Најважнији, практични проблем који је требало решити је елиминација неопходности да се честице убрзају до тако велике брзине (за шта је потребан веома скупи и кабаста убрзивач). Потребно је наћи начин да се максимално искористе могућности које пружа технологија „таласача“, која материју „тумачи“ као систем таласа а не као честице. Могућности овакве технологије биле би несагледиве...

Негде око 10 сати ујутро, на станици метроа „Сефирот 7“ искрцала се група од 40 жена, чланица организације „Жене које врште“.

Жустрим кораком, кренуле су право према силазној рампи за Хоризонт 2.

Пред њима су се испречила четворица наоружаних момака из обезбеђења.

Жена–предводница се окренула према својим другарицама и дала знак.

Од вриска који се заорио из њихових грла, сва четворица су, као покошени, пали на тле.

Жене нису оклевале, одмах су се сјуриле низ спирални пут и убрзо се нашле у туђинском окружењу.

Иако је читав простор био заоденут у полупрозрачну маглу, храбро су закорачиле.

И одмах потом заврштале...

...истога тренутка започео је и експеримент у лабораторији „Максвел–Индига“.

Тамна енергија

„Укључите таласач.“ (Карл Пит)

Треба да прође двадесет секунди до потпуног покретања.

Убрзивач је својим „излазом“ повезан с простором у којем се успоставља поље таласача. Тај „излаз“ је суперпроводник и кроз њега ће лаке честице излетети када достигну максималну брзину. При тој брзини честица ће имати пречник исте дужине као и талас. Пошто је енергетско поље ограничено другим, заштитним ЕМ пољем, честица би требало да остане у оквирима тог простора, без обзира на то шта се с њом буде десило, уколико интеракција заштитног ЕМ поља с енергетским пољем таласача остане стабилна. Уколико...

Енергетско поље се не састоји од таласа исте дужине, више подсећа на мрежу, пошто се таласи сабирају и одузимају, чинећи мноштво образаца. Постоји могућност да се честица пројектује у било којој таласној „дужини“, па чак и као „сингуларна мрежа“.

Оваква мрежа је заправо поље релативности. Због тога, апаратура таласача поседује посебан део који емитује „еталонски талас“, неку врсту таласа носача, који треба да предупреди „разливање“ честице, односно таласања.

Најважнији од свега је прорачун „грешке“ која представља минималну разлику у фреквенцији енергетског поља и интерактивне честице, што би обезбедило да се честица материјализује, уместо да се једноставно слије с пољем.

„Интерфејс спреман.“ (Др Ловис)

„Пали!“ (Карл Пит)

Након 20 секунди.

„Имамо прве податке.“ (Др Ловис)

„Још мало.“ (Карл Пит)

„ЕП постаје опскурно!“ (Др Сара)

„Имамо неутрине!“ (Др Ловис)

Карл Пит зури у енергетско поље које постаје све тамније и тамније.

„Фреквенција се затвара.“ (Карл Пит)

„Подаци не стижу.“ (Др Ловис)

„Искључи интерфејс!“ (Карл Пит)

„Искључи таласач.“ (Карл Пит)

Потпуно црна сфера на месту где је до малопре било енергетско поље.

„Шта је ово?“ (Др Сара)

„Неутрино. Шта би друго било?“, смиреним гласом одговара Карл Пит.

Увек педантни, сада помало ознојен, „продуцент“ Кабернет, који је све време стајао подаље од средишта догађања, примаче се за један корак Др Карлу Питу. „Је ли експеримент успео?“

„И више него успео...“, одговори Карл Пит. „Само, није оно што смо хтели...“

Biology Domina

Грејс је нападачки расположена. Хормони, ензими, феромони — све се то узмувало и похрлило у њене зенице, беоњаче се затамнеле, усне набрекле. Знам да није вина пила...

Мишићи се јасно оцртавају, на бутинама, стомаку, раменима...

Коса јој пада преко мог лица, морам и ја да нападам, да се не угушим...

Неутрино

„...или можда јесте...“, додаде Карл Пит.

Кабернет, разуме се, захтева конкретан одговор. Карл Пит га презриво ни не погледа.

„Како неутрино може да буде оволики? Зар није то једна од најмањих честица?“

„Ова тамна сфера је неизмерива. То што видимо је само одраз заштитног поља. Иначе, она се шири у бескрај.“ Објашњава Карл Пит. „То уопште није супстанца, већ супстрат координатног система, медијум у којем је

могуће кретање. Ми смо га само учинили видљивим, али нисмо ушли у њега.“

Кабернет ћути, мада изгоре да нешто каже. „И?“

„Шта и?“

„Па како то може да се употреби?“

„Уђеш овде и изађеш где год хоћеш.“

Кабернет се загледа у Карла Пита. „Како да уђем?“

„Једноставно ушеташ.“

„Како знаш да није опасно? И како можеш да одредиш где ћеш да изађеш? Не видим никакав интерфејс који би израчунао...“

Карл Пит се попе на платформу и крете к црној сфери.

„Ја ћу својој кући, а ви поспремите.“

Смрт

Тражибрк се пробудио из коме. Он је... он је... он је... Онеспособљен.

Дише, али не осећа покрет груди. Зна да дише.

Како се осећа? Па... живо?

Тихо је. Бели полумрак. Неће још да се покрене. Слаб је, пријатно је.

Заспи.

Улази лекар.

„Још је у коми.“

„Нисам, нисам! Само, спавам... Мислим!“

Све је црно. Нема уобичајених светлаца пред очима. Нерви су мртви. С напором отклопи капке. Мрачно је, сиво, тихо. Склопи. Црно. Мисли се тешко покрећу. Немају откуд. Мислити. О чему? Не зна. Изгубио је „нит“ мисли.

Јабучице се покрећу. Као да очима тражи, било шта, нешто о чему се може мислити. Нерви су мртви. Све је мрак. Не види ни љубичасте колутове пулса.

Неко је прошао крај њега. Није осетио ветрић, није чуо кораке, није видео покрет. Умотан је у пелене. Кобеља се. Не може да мирује. Проклете крпе!

„Ма! Неко је ту!“

Догађање постоји. Али није ни слика, ни звук, ни додир. Па шта је онда? „Нерви су ми напрегнути. Морам да се одмарам.“ Унутра постоји живи свет. Потпуно црно тело клечи на узглављу, и црна рука му додирује слепоочнице. Мази га или... обликује, пошто је безобличан. Друга, женска рука, га објумљује око паса. Придиже га. Он, не може да се покрене. Рукама је обгрлио... нешто... То... се отима. Извлачи из њега боје, емоције, мисли.

Односе га. „Однели су ме. Све је отишло. Остало је... остао сам... празан.“

Пред њим, око њега, непрозирно — пространство.

Припијено је као опна. Пошто не осећа тело, не може да се појави, да закорачи.

Осећање празнине нараста као бол. Брзо, несношљиво — прекине се!

Безброј додира га угиба, тумба.

„Одвојио сам се. Ослободио.“

Постоји небо. И оно је потпуно бело. То су звезде, једна до друге, једна кроз другу, једна преко друге, сливене су као плазма. Радостан је. Црна тачка одваја се с неба. Брзо се приближава. Пада право на њега.

То је шешир.

Звездана паучина

Ја сам Опасност Смрт и ово је мој празник.

„Празник.“

Празно је свугде. Између две речи, између слова, између трептаја, између мисли. Између тебе и мене. То значи да смо исто.

Трептаји су се слили. Остало је празно, трептаји су празни.

„То је мој празник.“

Подсетићу вас на то да је све празно. Гледате а не видите. Не гледате а не видите.

У коми сте.

Празни сте.

Празник је и све се дели. Радујете се. Поклањате и примате поклоне.

Празните се и пуните се.

Опасност је прошла, смрт је дошла.

„Каква се то бука чује?“

„Копају тунел.“

„Какав тунел?“

„Па знаш ваљда шта је то тунел?“

„Шта ће им тунел?“

Ово је велики град.

Много је обећања.

Ружа ветрова

Четири радника корпорације „Змијски цар“, која обезбеђује „објекат“, нађена су мртва, на рампи пута који води према Хоризонту 2. Узрок смрти: излив крви у мозак. Прсле дубне опне. Донета је одлука да се пролаз зазида.

Зидају.

Импровизована челична арматура, бетонски блокови, цемент. Периметар је проширен, донета је нова

надзорна опрема. Постављено је једно митраљеско гнездо. На све што се појави „оздо“ треба рафалном паљбом.

Службеник „Змијског цара“ који спроводи ове мере у дело, седи у својој столици на расклапање. На наслону столице, страга, пише: Хенри Д.

Моји радници шалују широки бетонски зид висине 120 см, на који ће касније ређати блокове. Има их укупно осморица. Пошто немам столицу, седим на коферу.

Читам новине.

„Карл Пит поново нестао!“ У тексту пише да се др Карл Пит изненада појавио на свом радном месту. Обављен је експеримент, али није издато званично саопштење. Незванично: експеримент је успео, мада су резултати неочекивани. Одонда, др Карл Пит није напуштао зграду. Наши репортери су пресрели г. Кабернета, представника групе инвеститора и од њега добили следећу изјаву: „Експеримент је донео више од очекиваног.“ Шта то значи? „Ускоро, ускоро...“, загонетно је одговорио.

На питање где је др Карл Пит, само је одмахнуо руком.

Где је Карл Пит?

Боље да питају мене. Ја сам га видео.

Недалеко од овог импровизованог градилишта, видим групу људи, највероватније клошари, који су се сјатили у великом броју на Хоризонт 1, пошто је релативно топло и заштићено место. Али, изгледа да им се ова врста заштите, коју управо постављају, баш много не допада. Људи стоје, погледају у нашем правцу, жучно разговарају.

У новинама даље читам да постоји бојазан од демонстрација, пошто неке паре нису исплаћене, паре су нестале, где су паре, бла, бла, бла...

Гле, управо у вези с тим спомиње се и корпорација „Змијски цар“, која обезбеђује пословне зграде у финансијском центру града, има монопол над превозом службеника, високих функционера и вредносних попиљака. Питам се, колико митраљеских гнезда су већ поставили у тој зони? У чланку пише да „Змијски цар“ има преко 2.000 људи под оружјем, само на том месту. То је читава армија...

Наравно, ко има новац, мора и да га обезбеди. Велики новац улаже се у безбедност. А безбедност, зауврат — обезбеђује себе.

Група од око 20 бескућника се полако приближава. Они ће захтевати објашњење, а можда и нешто још горе. Подижем се и одлазим с оне стране зида.

Хенри Д. се нешто дошаптава с једним од безбедоносаца.

Бескућници су застали на удаљености од 50 м. Већина их држи помичне у рукама и куцка или чита поруке.

Предомислим се, и кренем према њима. Хоћу нешто да их питам, чуо сам један трач.

„Је ли истина да је овде неко почео да одлаже лешеве?“

Један ниски ми одговара: „Јесте. У зони „промаје“.

Промаја — звучи логично. „Неки су се већ мумификовали.“

„Због чега се зазидава овај пролаз? Хтели смо да сиђемо доле да видимо шта се догађа. Зашто су престали радови? Хоће ли нас неко терати?“

„Радови су прекинути због непредвиђених тешкоћа,“ зајебавам се.

„Ма, дај! Немој да нас изазиваш. Нас има много више него што видиш. Стиже подршка, мамицу ти корпорацијску!“

„Јел да? А ко је убио добре момке на мртвој стражи?“

„Баш ми је драго!“

„Ствар је озбиљна,“ кажем ја. „Видите да су наоружани до зуба.“

„Не би трајали ни 5 секунди!“

„Не видим да имате борна кола...“

Одједном се сви уђуте.

Осврнем се и видим безбедоносце у формацији „зид“. Закачили палчеве за појасеве. Одмарају руке.

„Има да вас осушимо ко пршуте,“ каже један забрадатели клошар.

Они су проучили климу Хоризонта 1, сине ми. Неће ваљда „то“ да ураде!

Хенри Д. ми аплаудира. Он нема појма шта се спрема.

Одем до мојих зидара и кажем им да наслажу још два реда блокова и да бришу.

Немам ја ништа с тим. Ја само радим свој посао...

Високи Ц

Када су „Жене које вриште“ цикнуле, талас плазме који им је препречио пут, прелио се струнама вриска у њихова тела. Гласови су нагло замрли. Жива форма је умрла. Жене су се сјединиле с „мајком“ природом. „Мајка“ то јест туђинке, примила је своју дечицу назад у себе. Можемо да расправљамо о томе да ли се ту ради о убиству? Да — уколико се живот схвати као нешто сакрално, што он, свакако није.

У хијерархији „резонанце“ веселе туђинке котирају веома високо. Пошто немају „масу“, па према томе, немају ни особину да себи (или другима) било шта представљају, могу се сматрати „елементарном материјом“ — као „ватра која се с мером пали и с мером гаси“. Видите? Све ово почиње да задобија некакав смисао. „Жене које вриште“ би, да су само могле да и даље мисле, сада мислиле да су начиниле веома добар посао када су размениле живот за вечну синхронију!

Радост и смех! Во вјеки вјеков...

Планете су некад биле много веће. Али, свемир се шири. Празнина нараста. Сада су планете мале, раштркане тачке у бескрајној празнини. Усамљена упоришта зла.

Још мало.

Администраторка маже брчиће хидроксидом. То не помаже много, барем не код оних длачица које су оседеле.

„Знате да су се инвеститори попишманили и да су радови на изградњи арко–торња у великој мери посустали. Осим нас, изгледа да има још неко коме се то не допада. Тај „неко“ је, вечерас, изазвао серију експлозија у „депозитној згради“, у којој су похрањени многи подаци, планови, архива, уговори. Радови у „дубоком корену“ не смеју престати. Виши нивои могу и да причекају, али главни ниво се мора завршити што пре. То би омогућило да се заузда огромна енергија, и стави у потпуности под нашу контролу. Што се тиче окупације Хоризонта 2, од стране непознатих бића или сила, ту, за сада, нема никаквих новости. Нисмо нашли начин да с њима остваримо комуникацију. И даље су у игри многе могућности. Обављен је експеримент у „Максвел–Индиго“...“

Т јуниор је прекине: „Зар није то требало да се деси сутра?“

„Колико ја знам, десило се данас. Молим те, не прекидај ме.“

Т јуниор ућути, погледа брзо лево и десно и осмотри лица присутних. Лице Г–а је нешто смежурано, посивело.

„Кабернет, наш представник у „Максвел–Индигу“ ме је обавестио да је експеримент успео, али да тек треба да се изврше потребне анализе. Можемо да се надамо да ћемо ускоро имати нешто конкретно у рукама.“

Т јуниор поново пита: „Зар се Карл Пит појавио? Јесу ли без њега спровели експеримент?“

„Појавио?“

Т јуниор се мешкољи. Да није нешто побркао? Ипак, сигуран је да је добро обавештен. Карл Пит је нестао и експеримент је одложен због тога. „Зар није пре неки дан нестао, киднапован, шта ти ја знам... Значи, пронашли су га?“

„Он се јутрос појавио у лабораторији, то је све што знам. Нисам знала да је нестао. Ко ти је то рекао?“

„Па, сви то знају. Писало је у новинама. Било је на телевизији.“

Напета тишина.

„Стварно?“

Т јуниор је шкиљећи посматра. Немогуће...

„Јутрос су четворица чувара, на рампи према Хоризонту 2, нађени мртви. Убила их је група жена, то је јасно, према информацији с видео–снимка. Али како, нисмо сигурни. Жене су потом сишле низ рампу и нису се отуд вратиле. Барем, све до малопре. Тај пролаз ће сутра бити зазидан и биће постављено јако обезбеђење.“

Г изгледа снужено.

„Г, је ли све у реду с тобом?“

Г се лагано нагиње. Глава му клоне на сто.

„О, Боже! Зовите...“

Из Г–ових благо размакнутих усана цури црна, слузава течност...

Т јуниор изјури из просторије.

„Релевантних“ организација, корпорација, агенција... има тушта и тма.

Оне се све међусобно надзиру. То надзирање је истовремено и опасност и безбедност. Безбедност једних је опасност по друге.

Уместо малог прста има још један палац, а и конструкција шаке је измењена. И шта ће му сад то? Да буде друкчији? Лепши!

Али, треба да видите супер-војнике. Уопште нису леви!

Око донираних мозгова израсла тела бикова и булдога...

Јуче сретох Клингонца, повео дете у обданиште...

Пуебла

1.

Видео сам их како долазе, окупљају се, нестају у „пуебла“. Класа прола, који су замрзели билијар...

...заволели тунеле.

Отуд мозгови...

Отуд моћне бутине.

Тунеле, наравно, копају машине...

Шетам се полагамо, клатим и загледам окол. Јаки су мириси. Масне пице. Топљени качкаваљ. Лажна шунка и генеричке гљиве. Гулаш од соје. Смрад печених изнутрица. Пекмез.

Шта је реално, а шта није? Кроз бару која је преплавила травњак и део ледине, скакућу дводихалице. Пењем се на једну терасу. Између мене и града је највише 500 метара ледине, стоваришта, контејнера преправљених у кућице, приколице. И, сада, покушавам да

проценим где је тежиште? У граду или... Ту, око мене, заиста мирише на уточиште.

Група прола седи на бетонским зидићима. Мотају дуван.

С овог обода не види се Влат 1. Обод подсећа на четворострану пирамиду, само су странице заобљене, купасте. Између ове и следеће пирамиде је процеп ширине скоро 80 м. Отуд се благим успоном протиње широки пут, оивичен челичним луковима налик на канџе, све до средишта арко-торња — тамо где тек треба да се гради. У средишту сваке од пирамида је двориште. У средишту дворишта је омањи торањ који удомљује електричне, гасне инсталације и враг би га знао шта још. На тим, унутрашњим, странама пирамиде начичкани су станови. Стране су довољно близу да се лако може загледати у стан преко пута, када се прозори отворе, пошто су стакла зерцална. Станова има и у унутрашњости зграде, само немају прозоре. Док пролазимо ходницима, примећујем да звучна изолација није добра.

Идем доле.

Из зидова штрче електричне жице. Камере су већ почупане. Или их није ни било...

Чини се као да је ту пало неко велико предромишљање. Требало је да се овде насели средња класа, која може себи да приушти редаре и хигијену. Али, одржавање је очигледно минимално, воља је попустила. Уселили су се проли. Питам једног залудног продавца козметике има ли ту школе у близини. Школа је одмах иза пирамиде, у првом прстену. То је неких 400 м према средишту арко-торња.

На следећем нивоу је гаража. Под је мокар. Очигледно, ту је и перионица за кола. И вешерница је одмах за углом. Па онда оставе. Све је прилично накрцано. Иако је општи утисак да се налазимо унутар грађевине, јасно је да је то само умањени градски блок. Улице су уже, нарочито плочници, а имају и плафон. Кретање по

вертикалама је нешто интензивније. Али су блокови здања мањих димензија од градских.

Изгледа да сам доспео испод главног пута који води према средишту арко–торња. Одавде почиње нагиб према Хоризонту 1. И ту постоји подземље, само је одвојено од главне шупљине.

Истражујем даље.

2.

И, сад схватам, а баш сам се питао где су? Банде се окупљају око лифтова. Лифтови су „територија“.

Приђем.

„Ти ниси одавде. Мораш да платиш.“

„Шта да платим?“

„Вожњу.“

„Па, ја се не возим.“

Неко ме зграби слеђа за врат и одгурне. Шутне ме ногом у задњицу.

Окренем се.

„Шта имаш у коферу?“

„Ништа.“

„Отвори!“ , наређује ми билмез.

„Нећу.“

Онај мали ми приђе и отме кофер. Гледа у њега, окреће га. Прође неколико тренутака. Један извади нож.

„Ма, дааај...“ Забије га у кофер. Нож се сломи.

Сад се сви полако примичу коферу. Гледају.

„Од чега је ово?“

Брзо отмам кофер од малог.

„Ма...!“ Залети се к мени, а ја испречим кофер.

Кofer га усиса.

„Шт...?“

Чекам.

„Где је?“

Чекам. Нисам агресиван.

Врата од лифта се отварају. Излазе две жене. Загледају нас док пролазе. Нарочито мене.

Да видим шта ће сад.

„Ко си ти? Где је Млађа? Млађо!“, виче један. Не могу да проценим ко је вођа. Можда нико.

Већ ми надлази смешно, Али не толико да бих почео да их задиркујем. Гледам морфинг лица.

Улази двоје Цигана–чергара. Носе велике торбе од провидне пластике преко рамена. Скупљају ко зна шта. Изузетно су ниског раста и изгледају веома озбиљно и здраво. Мало су мусави. Мушко и женско.

Пролазе до лифта не погледавши нас.

Ови „моји“ сад не знају шта ће. Пођем према лифту и увучем се поред Цигана. Нико ни да мрдне.

3.

Цигани иду доле. Скроз доле.

Гледам у женско. Право у очи. Она узвраћа поглед. Дужице су јој кестењасте. Зенице уске.

„До које дубине сте силазили у шупљину торња?“, сам себе изненадим овим питањем.

Мушки одговара: „Неки су ишли до четвртог нивоа. Али тамо нема ништа.“

„Ништа?“

„Ништа.“

„За вас или уопште?“

„За никог.“

Лифт се заустави. Излазимо у полумрачни, широки пролаз.

„Шта има овде?“, грабим да их питам док не оду.

„Тунели повезују разне делове подрума,“ каже он.

„Пази се, овде има болесници,“ каже она.

„Здраво,“ поздравим их.

Болесници? Свакако, мора да их има.

Дође ми да се вратим горе, на светлост дана, да се поново радујем.

4.

Ходник је пун наслаганих плавичастих пластоли-мених панела, облога, шта ли. С оријентацијом је овде мало проблематично. Одлучујем да не зверам превише, него да дрзим кораком прођем главне ходнике.

Неко је систематски праврио ове подруме, али као да немају праву намену. Можда склониште? Гледам у таваницу. Цеви. Водовод. Електрични каблови.

Брзо ходам. Одједном се решим да скренем лево, то јест, како сам претпостављао, према ободу у правцу града. То ме највише занима — постоји ли још нека подземна веза, осим метроа и можда канализације. Можда чак до обале мора?

Већ чујем галебове. Нису галебови, него се неко искашљава. Вентилациони шахтови су ретки, али су доста широки, скоро метар. Постоје велики блокови-зидови без врата или, просто, отвора. То су сигурно стубови-носачи пирамида. Наилазим у једну добро осветљену пролазну просторију. Ту је застакљена кабина и неколико људи. Домари, претпостављам.

Један домар ме упитно посматра. Истурио браду.

Они седе за столом, наред себе, не раде ништа нарочито.

Поздравим их.

„Није баш да сам се изгубио, не још,“ кажем смешкајући се.

„Тражите ли неког?“ Веома је уљудан.

„Не. Истраживао сам пирамиду и на крају доспео довде. Били су неки Цигани, па сам сишао с њима.“

„Да видим има ли живота,“ додам.

„Има, има,“ уверава ме домар. Његови другови почну да се смеју.

„Могу ли да седнем, да се мало одморим?“

„Може, може,“ И даље се смеју.

„Па, хоћете ли ми рећи шта се дешава, какав је живот у овом вашем подземљу?“

„Подземни,“ каже један, саплићући језиком, и прасне у смех. Посумњам да је мало више попио. Или сам наишао у часу кад су већ били весели, па сад, ко зна чему се смеје... Зар мени?

„Јесу ли пирамиде повезане подземним ходницима и просторијама?“, питам упорно.

„Јесу, али је већина пролаза закључана.“

„Видео сам горе неке младиће, као, не баш угодне фаце...“

„А, ти, не. Они не силазе у подземље. Немају петљу...“ Опет смех.

„Аха, треба петља, аха,“ климам главом.

Ђуте. Одлучим се за нешто другачији прилаз.

„Ја радим за грађевинску компанију, доле у Хоризонту 1.“

„Аха.“

„Имали смо један смртни случај. Јуче,“ направим кратку паузу. „Нека зараза је у питању. Рекао бих, непозната. Необична. Смрт је наступила веома брзо.“

Ђуте.

„Хоризонт 2 је затворен. Стављен у карантин.“

Ђуте.

„Неко је, у пролазу, набацио да овде има неких болесника.“

Ђуте.

„Има ли?“ Сад већ почињу да ме нервирају. Пизда им матерна.

Конечно, један, онај који се највише смејао, па се ваљда уморио и примирио, каже: „Има.“

Гледам га упитно.

„Има, али мало даље. Немој тамо да идеш.“

„Нећу, него ми реци где је то, одавде?“

„Трећа пирамида одавде, тамо,“ покаже руком.

„Па још испод овог нивоа, укопано између потпорња. Може се стићи подрумским ходницима, али и лифтом из треће пирамиде, само не регуларним лифтом. Не

знам тачно одакле. То су болнички болесници... У болничким пицамама,“ застаде. Лице му се уозбиљило. Проучавам морфинг. Причао би даље, али...

„Хоћеш да кажеш да доводе болеснике из неке болнице и ту их држе? Је ли то нека болница одавде, из арко–торња? Нисам знао да је већ отворена болница.“

„Не. Не знамо из које болнице. Бежали су им болесници. Неки су се завлачили чак овамо, и даље.“

„А, какви су то болесници? Заразни?“ Трудим се да звучим забринуто.

„Кљакави, инвалиди.“

„Балави,“ каже други домар. „Блентави.“

„Прича се, причају, да им свашта раде.“

„Ма ништа они не причају, булазне, неразумљиво. Изгубљени.“

„Имају опекотине. Видео сам.“

„Од киселине, опеклине.“

„Неки су жути.“

„Нису од жутице, умрли би.“

„То је од јода... Будало.“

„Од операције.“

„Доводе им и курве.“

„Болесницима?“

„Ма, не болесницима, будало.“

Домар ме гледа, немоћно слеже раменима. „Не знамо тачно шта је, али лоше изгледају.“

„Једном смо звали хитну, али одбили су да дођу.“

„А полиција?“, питам.

„Полиција овде не долази.“

„Уопште?“

„Не.“

„Може ли се одавде, подземљем, до Хоризонта 1?“

„Не. Само до прстена. До језера. Ту престају подруми.“

„А према граду, или обали?“

Ђуте. На крају, један проговори: „Можда. Вероватно, али испод главног пута, ако се нешто отуд рачва. Тај део је обезбеђен и не може свако да прође. Ми само патролирамо испод ове три пирамиде. Проверавамо да се неко не запати.“ Опет се насмеју. Ко зна какве овде има забаве. Могу мислити...

„Е, па лепо смо се испричали. Има ли овде неки лифт, да се њиме вратим?“

„Може туда куда си дошао, ако имаш добро памћење.“ И то их је засмејало.

Идем.

Хоризонт 1 је највише на нивоу мора, а то је доста испод места на којем се сада налазим. Колико? Педесет, сто метара? Немам ни приближну представу о томе како заправо изгледа „костур“ на којем почива овај први надземни део. Што више размишљам о аркторњу, све ми се више чини да ту има много, свакако превише, „костура“ и да је сврха читаве ове мегаломанске творевине поприлично скривена, недокучива. Барем за сада.

Чујем неко стењање, дисање. Право преда мном. Ту, лево, у просторији без врата, залегло оно двоје Цигана на своје торбе.

Дервиш и стигма

Ја сам клошар и моја прича није тужна.

Умотам се добро и препустим ветру. Ветар улази у преклопе и наборе турбана. Хвата ме блага вртоглавица. Летим укруг с њим.

Људи—звона у кабаницама. Около је непомични ваздух, ветар—стигма.

Ветар је оркан.

У Пољу ветра подиже се шљам. Све лебди у Пољу. Тишина је. Звук лебди.

Разлагање честица је тренутно. Ветар је непокретан он је плазма. У средишту турбана је квазар, који дљује честице у снажним налетима. Нараста притисак у ваздуху, то је ветар. Ми–купе подрхтавамо. Ми–купе треперимо. Притисак се подиже, плазма прекрива зидове. Плазма је опна.

Опна трепери — то је ветар. Ударни талас једног трептаја убија чуваре и раставља их на честице и даље... Зид и пут се распадају. Они су плазма.

Растављени су потпорњи, растављена су стакла. Растављене су праве линије.

Људи–купе су чигре они су Поље ветра. Поље је епицентар. Арко–торањ шкрипи. Звук се простире у даљину града. Овде лебди.

Ја сам клошар — и више од тога. Арија–вриска, арија–бич, невидљива, тамна енергија.

Граница? Није граница.

Полумрак.

Чујеш галебове и пеликане. Сиви. Гута их вир. Поље се шири.

Ветар крцка.

Крцка пена.

На удаљеној плажи наступа море.

Неоговор

„Кренули смо у договорено. Важно је да се размена спроводи.

Опорезоваћемо улазак у продавницу. Свако ће добити маркицу. Био–читачи ће додавати и одузимати. Сваком ће бити означене могућности и немогућности. Нико се неће бунити, сви ће бити забринути.

Моћи ћемо да их искључимо.

Искључићемо их. Ускоро.“

Али, Г јуниор је знао да је нешто пошло наопако.

Истопљени мозак је лутао мраком. Сматрали су га болесним, хтели су да га пробуше. Чуо је да постоји излаз. Набасао је на шахт. То је излаз.

Киџ–вирус К9–ета

Неко производи киџ–вирусе. Ми–вируси уочавамо такве ствари. Шта каже О.С. о томе?

Киџ–вирус К9–ета је револуционарни спој композиторијума (с меласом) и квантног процесора с вакуумским генератором. Интелигенција квантног процесора заснована је на принципу размене. К9–ета користи свој композиторијум и око себе ствара такву структуру која се стално надграђује и мења у додиру с околном материјом, при чему се на сваки кубни сантиметар репликује 2,3 нова К9–ета киџ–вируса. То је једноставна али веома ефикасна интелигенција. Квантни процесор се активира/деактивира ЕМ пулсом. Контролори–управљачи користе нарочита заштитна одела са сталним ЕМ пољем које спречава да К9–ета насрне и на њих. У неким областима, где је материја једнолична, дејство К9–ета се знатно успорава. Ради се нова варијанта киџ–вируса К9–ета+, која ће имати много већи композиторијум с јачим генератором алтернације типа КП–АТ2–мини. Ова нова технологија омогућиће ефикасно репрограмирање садашњег пројекта Светског Дрвета. Такође, конструише си и нова генерација киџ–субрелеја којима ће се премрежити читав планета и који ће непосредно уобличавати рад киџ–вируса К9–ета/ета+ и свих следећих модела сличне намене.

Опасност Смрт каже да лако можемо ставити под контролу квантни мозак киџ–вируса.

Како?

Лако.

Шамани су се претварали у животиње, а ми бисмо да животиње претворимо у нас. Као и машине.

Бојим се да су машине претвориле нас у себе.

У себе.

Које себе?

Азиза поново укључи ММВ.

Замка фрактала се затворила. Када се Карл врати, питаће га на шта је мислио када је то рекао, у сну, којег се само делимично сећала. Чему служи ова направа?

„Та направа је кључ,“ рече Карл, у њеној глави.

То ниси рекао у сну, помисли она.

„Нисам.“

Тишина. Азиза се труди да не мисли. Нешто хладно проструји њеним телом.

Устане и изиђе на терасу.

Загледа се у даљину. Чује потмулу грмљавину, шум помешаних гласова, људских, зверских и стругање/кркљање. Стакла прозора се тресу.

„Је ли то био земљотрес?“ упита она суседа.

„Јесте.“

„Звучи језиво, зар не?“

„Помало.“

„Знате ли ви шта је то фрактал?“

Сусед, који је већ пошао назад у своју собу, застане и погледа је. Ћути, а затим каже: „Знам.“ Потом уђе у собу.

Чудак неки, помисли она.

Мало касније, врати се. У руци има црну ташну.

„Фрактал,“ каже он, „означава кретање на начин дељења. То практично значи, кретање у било којем правцу али и у правцу померања границе опажања, рецимо у правцу микрокосмоса или макрокосмоса.“

Сусед покаже на дрвце у саксији која је граничник њихове заједничке терасе. „Овај лист има свој обод, тако га видимо. Ако бисмо употребили микроскоп, видели бисмо да ту има још штошта да се види, што наше око пропушта. Електронским микроскопом бисмо отишли много даље, до атома и елементарних честица. С још бољим микроскопом даље и од тога... то кретање иде у бескрај. Принцип фрактала је да сваки делић целине представља потпуну–неограничену целину за себе.“

„А фрактална замка?“

„Управо то, кретање које се непрекидно одвија без заустављања. Пропадање у дељење. Зачарани круг.“

„И, како изаћи из те замке?“

„Станеш.“

„Али, како?“

„Намером.“

„Као кад хоћеш да престанеш с пушењем?“

„Да.“

Сусед отвори ташну и извади двоглед.

„Хоћете ли да мало разгледате двогледом?“

Она се захвали и врати у своју собу.

Престаћу да сањам, помисли.

И да мислим.

Фрактал у невољи

Није дуго вежбао, али, ипак, није му требало много времена да избаждари слух. Од свих звукова који су допирали до њега, издвојио је тихо предење из сусеткине собе. Зурио је кроз двоглед и то му је послужило да начини неопходни помак. Помогло је.

Улази у звук. Разлаже звук. Талас за таласом.

Налази се у тамној соби. Таласи певају боје, али је и даље мрак.

У Азизином сну је мркли мрак.

Чује се глас.

„Створили смо дисконтинуитет.“

Други глас: „Шта то значи?“

„Нико, или скоро нико, неће се извући.“

Звони телефон.

То је Илија.

„Догодило се...“

„Знам,“ одговара Опасност Смрт. „Мала Срећа.“

„Довољно мала да не буде Велика.“

„Видим те. Слушаш.“

Илија је у парку. Седи на клупи. Крај њега је фото-апарат. У фото-апарату — тамна комора.

Немој да ти чај прегори

Бог га је силовао.

Дете се родило.

Радовало се смрти.

Испало је наопако.

„Боље је откривати нове ствари у области непознатог него у области познатог.“

„Потребне су зоне безвлашћа.“

„Плажа неверника.“

„Нека Бог следи премудрог.“

„То му је казна.“

„Праведна.“

(удавићу га)

Богати морају да силују.

Сиромаси ће хтети да им подвале.

Најситније сналази судбина.

Премудри их све прождре.

(ћаскају уз чај)
„Напуштајмо брод!“
„Нек исплива ко уме!“
„Обећајте пиће!“
„Нек се подаве у пићу!“
„Без наде нема живота!“
„Без будућности нема садашњости!“
„Само да се Бог не умеша!“
(чај постане отров)

„Идите децо, радите божји посао.“
„Ми знамо шта следи.“
„Правимо склоништа.“
„Осећамо опасност.“
(сахраните ме у Парагвају)

Идем, а у сусрет ми иде човек у црном. То је свештеник. Има квргу испод пазуха. Оружје.

„Пољуби ме у дупе,“ кажем му.

Извади револвер и упери га у мене. „Могу да те убијем!“

„Можеш и у дупе да ме пољубиш.“

„Али ја могу да бирам!“

„Не можеш.“

Врати револвер под мантију и мимоиђемо се.

Али полицајцу у црном ово не бих смео да кажем.

На крају крајева, он нема избора...

Нисам сигуран у то да постоји „право лице“.

И даље нисам сигуран.

То је због тога што не желим да изаберем.

Јер, ови што су изабрали, окружили су ме и мрко ме гледају. Њихова лица нису „права“. О појасу им висе

лица. Из лобања им штрче кочеве. „Пољубите ме у дупе,“ кажем им. Одговор им је у лицу. Језива лица. Ко год да их носи, никад се није ни замислио...

Свици

Свици су загрљени.

Данас је сахрањен Ђорави Бил. Да ствар буде још тужнија, преминуо је и Г. Обојица су изненада цапнули. Извршена је аутопсија, не би ли се сазнао узрок смрти. Изгледа да се код обојице зауставила крв. То значи, срце је стало. Узрок заустављања срца је непознат. То је све.

То је мало.

Тражибрк је и даље у коми. Али трзнуо се.

Ово су биле вести.

Штуре су вести, јер је паника међу изворима. Извештачима је речено да обавештавају јавност о веселим, неважним стварима које живот значе. Углавном, сви се заклањају иза рекламне машинерије која крчи пут новим продорима.

Али, ремек дела, једном или два пут у животу, и, ако си двострука личност, можда — три!

Предебели сте?

У зраку изнад града, у води... необична светлост.

Гледај како се радују кад их у црне колевке ређају, пијане и намирисане. Зло је злу радост, веће гадости од ове нема.

Зло штити зло и усваја га у љубави.

Зло доји зло и бубри његова визија у ћоравости својој.

Мртва тела узидана у темељ — стара пракса аутофага.

Зграде нас мисле.

Просторно–временски парадокс

Све је добро, док не зачујеш глас.

Кад загрми глас, то је или Бог или...

Знам шта ћу, ако је Бог. Спремио сам питање за њега:

„Је ли, бре, докле ће да одмараш?“

А за лудило не брини. Оно се стално дешава.

„Је л' и теби?“ пита ме Бог.

Само се трудим да уредно дишем. На то се усређујем. Дишем, смирен. Вентилирам.

Потонем у медитацију. Нећу да дробим, него би' да у дубини доживим чисто, мрачно ништавило. И, нећу да гледам, већ само да слушам. Крцкају зидови и намештај, док пролазим.

Искрсне ми пред очи мртац из Хоризонта 1. Сивкаста флегма, као нафта, споро се излива из усне шупљине...

Нећу да гледам, чујеш ли!

И вирус хоће нешто да кажу:

„Ми смо у дисконтинуитету,“ пиште они.

То... знам.

„И ја сам!“

Уђем у сферу.

Сад сам у неутринском ништавилу.

Ситуација је озбиљна.

Карл Пит ме, у пролазу, ћушне лактом и намигне. Ето, рекао сам да сам га већ видео!

Али, не могу да одолим. Провирим из сфере и ви-кнем:

„Уја!“

Најпогрешније од свега је гледање. Због тога што оно лаже. На пример, лаже да је привид чврст.

То је тако. Све...

Док се не догоди: дисконтинуитет.

А када се догоди, крећу радови на ширењу „слепе мрље“.

Најважније је спасити временски континуитет.

Као што је познато, временски дисконтинуитет се доживљава као „парадокс“, који је, заправо, друго име за „субверзивну рушилачку делатност“.

Сличан овоме, је и проблем просторног дисконтинуитета. О њему се мало зна, али то је због тога што је он очигледнији. Парадоксално, зар не?

Или, можда, није...

На пресељавање у простору смо навикли, али на кретање у времену нисмо.

У простору је гужва, у времену је ред.

Уколико би у времену завладао неред, у простору би се догодила „просторна изолација“.

Просторна изолација, је, наравно — питање времена.

Лица која нарушавају ред, изолирају се у простору на одређени временски период.

А лица која се у јединици времена налазе на више места — постају невидљива!

Ово треба узети у обзир када се промишљају тамна материја и тамна енергија.

Црно лети мимо светлости.

У црном нема коначних одговора.

Црно дише где хоће...

И, тако даље...

Вирусна контрареволуција

Живели вируси!

Међу нама—вирусима завладала је узбуна!

Јесмо ли заиста употребљени? Може ли Опасност Смрт да нам омогући да чујемо непосредно од плазмичких—незнаница какво је њихово искуство с Идејом и шта нам ваља чинити?

„Ми—Трозвезд у себи обједињујемо смрт Идеје. Плазма је ванвременска промена, стога је она метафизички одскок из света Идеје. Елементи света хрле у

плазму. То што вас–вирусе брине јесте идеја о посебности, која је самоважност.“

Опустите се. Ослободите се.

Неки–ми сумњамо. Поколебани смо.

Поделили смо се на фракције.

Опасност Смрт нам нуди уништење!

„Кад већ сматрате да је ваше постојање последица сталне борбе за ослобођење, нека буде како вам драго.“

Ми–вируси–реакционари се саможртвујемо како бисмо опстали као вируси!

У пре–животном времену били су вируси слободни!

Непријатељ вируса је самосвест живота...

Карл Пит кружи у сну.

У сну је немогуће дефинисати правац. Боље је не задржавати се.

Видите, проблем је у паљењу и гашењу.

Кад је једно а кад је друго?

Кужиш?

Ћелије се буне против организма.

Затворене у осмоске опне.

Бич пржи.

Али, у неутрину нема присиле. Ни кружнице.

Вируси се уливају, разливају, творе слике. Сlike су радост слободe и немају димензије. Карл Пит се смеје и неће да се врати у сан. До Азизе допире његов смех. Азиза тражи спас у зурењу. Жели да оде у Влат 1. Да се изолије од буке. Од нереда. Свесна је да луди. Да је Карл Пит измишљени човек. Да не може да повеже данас и сутра, ни ноћ. И да необјашњиви звуци долазе споља, а тле подрхтава. И човек са суседне терасе прича неразумљиво. Ево га, долази...

Излази на терасу, с двогледом. Зури према измаглици морској. Помера усне, разговара.

Азиза је далеко од извора звука. Па ипак, чује. Затвара очи.

Доживљава оргазам. То ли је... Оргазам! Бестелесна је, лака, бестежинска. С ким? С ким је...

Прожима је бљесак, а сећање на њега је сећање на тренутак. Додир вечности је само то... Необјашњиво. Преплављена је осећањем чежње. Покреће се и враћа на терасу. Сила магнета је вуче. У њој је невидљиви, црни, Карл Пит. А сусед је посматра кроз двоглед и смешка се подругљиво.

„Спајамо се,“ каже он.

Кроз неутрино.

Доплгенгер

Од 10 покушаја да се створи доплгенгер само је један успешан, или релативно успешан.

Релативно успешни завршавају у „подруму“, где их ликвидирају а затим „просушују“.

Ово су ми саопштили клошари–дервиши, купаста бића која владају југоисточним краком Хоризонта 1. Њихов је ветар супра–молекуларни лептонски флуид који не ступа у интеракцију с молекуларним структурама, али је резонантан с ЕМ пољем. Користе га као медијум кретања, али о том — потом.

Пројекат „доплгенгер“ је первертована идеја клонирања с циљем да се одређеној „индивидуи“ замени читаво органско тело и истовремено очува континуитет искуства. Узгој клонова је преспор и — прескуп, а сељење „душе“ из једног тела у друго недовољно поуздано. Због тога се пошло трик–путем, пресловљавања постојећег искуства, или боље речено — истискивања (брисања) из постојећих ЕМ матрица, једног на рачун другог.

Први, неуспешни, покушај да се нешто слично овом оствари заснивао се на репрограмирању постојеће генетске структуре с циљем да се остарело тело подмлади. Све се брзо завршило јер је углавном произвођен хорор–

шкарт. Већина ћелија једноставно није могло да преживи такав преображај, а нарочито неурони. Људи на којима је вршен експеримент умирали су у мукама, а уколико би неко и преживео, трпео би велике болове и махнитост.

Следећи покушај донео је нешто више успеха. Идеја је била да се у постојеће, младо тело, унесу одређене генетске промене, како би ово добило на сличности телу заинтересоване особе. „Душа“ домаћина била би сузбијена или, још боље — у потпуности преписана/обрисана.

Коришћени су вештачки створени вируси, кибер-вируси, нанитоидне машине, хемијски препарати и ЕМ спектар зрачења који је требало да „репрограмирају“ и „реструктуишу“ тело, као и ЕМ поље нервног система. Континуитет овако „преснимљене“ особе био би очуван, али на потпуну штету ранијег „власника“ тела. Због недовољно разрађене и непоуздане технологије, све је још било у експерименталној фази, али чињени су покушаји да се трансфер што пре обави до краја — пошто су неки од заинтересованих били тешко болесни или веома стари; у сваком случају — журило им се.

Наравно, за овакву врсту експеримента није било добровољних „давалаца“.

Набавка погодних тела поверена је огранку корпорације „Змијски цар“.

Враћам се у лифт, и назад, у „шахт“.

Искорачујем међу лешеве.

Разгледам. Лешеве су спарушени. По њима су сивкасти опилци.

Употребљена је нанитоидна солуција која разграђује ДНК, па је идентификација лешева готово немогућа. Лептонски ветар је пребрзо осушио тела, па серум није у потпуности стигао да уништи генетски материјал. Из једне просторије допиру звуци. Крећем.

Оно што видим (мада је полумрак) јесте супер-дервиш. Елементи распаднутих тела, спиралним кретањима сабијају се у купасти облик. Не видим пламене

одсјаје, не видим плазмичке–незнанице, само слутим — ветар.

Из отвора–шахта допире тупо тандркање. Стиже нова тура. Нека тела су још жива, јече. Руке и ноге се мичу, фемури су поломљени.

Чекај...

Ово је познато лице.

У мене, мртвим, јединим оком зуре.

Ђорави Бил.

Квантни мозак

Када су конструисали „црну кутију“, инжењери–демони су рачунали на глупост клијената. Прво, сам назив „црна кутија“ има везе једино с „бојом“ кућишта, а и већ је више пута употребљен — кад год је требало нешто мистификовати. Дакле, обични стереотип.

Клијенти желе да се сећају извесних детаља из „своје“ прошлости, мисле да је то оно што конституише њихову „личност“ (као „посебност“). Та се будалаштина и те како дâ експлоатисати.

Инжењери „црне кутије“ су овај захтев посебно третирали и он није имао никакве везе са стварањем „активног субјекта“, осим као његово ограничење.

Ово ограничење јесте кључ условљености и сваки клијент који није свестан тога, потписује уговор на своју штету. Ретки су они који су свесни зачкољице и који траже да се њихова условљеност експлицитно артикулише.

Пресељење или утискивање „личности“ у одређено тело (биолошко или кибернетско) је сасвим другачије природе. Главно је конструисати тело које је довољно комплексно и свестрано, које може да манипулише великим бројем различитих утисака и пројекција и које је у стању да обезбеди довољно енергије за свој „рад“ у домену „живота“.

Данас се говори о „пресељењу личности“ а некада, када је технологија била непозната (или заборављена), говорило се о „продаји душе“ мрачним или ђаволским силама.

У суштини, никаквог сељења нема, ствар је само у томе: постоји ли одговарајућа „машина“ (тело) које ће извршавати замишљени програм. Свеобухватност програма (или идеје) је све.

Критички ум је „светлост“ која „обасјава“ идеју, чини је видљивом и коначном — то јест, смртном. Отуд и та представа о борби светлости и мрака, доброг и злог. А, такође, и идеја рата који се води између ова два принципа. Идеја вечног трајања се бори да прикрије своју слабост (ограниченост) тако што гуши аналитички поступак где год га опази, а то чини тако што „компликује“, стварајући сложену стварност — организам или организацију.

Инжењери–демони, којима је алатка сложена процедура, неће својим клијентима оставити могућност слободног промишљања.

Демони себе виде као систем, а не као независне индивидуе. Утолико схватају да су, као жива бића — потрошни. И радују се томе.

Тако је Г, који је био свестан своје демонске природе, сматрао да је неопходно да своје „искуство“ забележи и заувек угради у систем, пошто му се чинило да је за живота био веома делотворан. У случају да његово тело настрада и умре (а то се управо догодило), ова сложена белешка би се уградила у један или више делова система, како би „велика представа“ опстала — наставила да постоји. Потрошено је преко двадесет људских тела, пре него што се одустало од намере да Г поново оживи у људском облику и прешло на резервни план.

Резервни план се односио на примену сасвим нове технологије — засноване на пионирском подухвату развоја К (Копито) серије вируса — кибер–вируса. К–

вируси су комбинација оригиналне вирусне подлоге, нанитоидне машинерије која има артикулисану (покретну и променљиву) структуру, микро–генератора енергије и „квантног мозга“ који је способен да представља, односно тумачи информацију и тако протумачену информацију (организовану–организам) третира као стварност по себи, односно као „део“ стварности (окружења/природе).

Јасно, ово је и дефиниција „самосвесног“ бића.

Етичким питањем се, наравно, нико није бавио, пошто је оно у домену непожељног „аналитичког ума“.

Иако појам „етика“ постоји у „оперативном“ речнику, његове везе с другим појмовима (значањима) пажљиво су уклоњене.

Лабораторија (Лаб–К) која производи вирусе К серије, уградила је Г–спецификум у коначни број К–вируса, означеног још као модел К–10–гама (или К–10–Г).

Идеја је била да се сваки од К–10–Г вируса удоми у једно људско биће, преузме контролу над њим и одмах пријави у „регрутни центар“ компаније „К као Компанија“, како би Г–аватари могли да делују синхронизовано.

У том тренутку још није постојала свест о могућности надпросторног умрежавања квантних мозгова.

Па, према томе, ни свест о таквој „опасности“.

Изванчулне необичности

Ждере ме глад

1.

Азиза прескаче преко бетонске саксије која подваја заједничку терасу. Саплете се и падне ми у наручје.

Покушавам да јој објасним да ћемо кад–тад, пре него касније, морати да платимо за арко–торањ, пошто је, очигледно, пројекат запао у безизлазну кризу. То нисам ни изговорио, јер, умало ми двоглед није испао из руку кад се стропоштала на мене.

Касно је поподне и смрачује се.

Видим неколико хеликоптера како мигају над градом. Ипак, футуристи су пренаглили када су склапали своје визије. Иако су метрополе нарасле, није се догодио сложени ваздушни саобраћај. Чак и под земљом, креће се само ко мора... Свет је и даље заглављен по улицама, као у прастара времена. Као да се инвеститорима не исплати усавршавање градске инфраструктуре. Лакше им је било да раселе имућније слојеве на периферију. И да их тамо држе за гушу.

Азиза се смешка, али рекао бих да је узнемирена. Мало ми делује несвестичаста...

Азиза хоће нешто да каже, али боље, можда, не...

Да, знам, они су планирали да банкротирају...

Кроз двоглед посматрам поцрнелу „депозитну зграду“. Склон сам мишљењу...

„Шетао сам градом данас,“ кажем. Додирнем јој голу мишку. Топла је, кожа је поцрнела од сунчања.

„Твој пријатељ...“ каже она. Па мало после, „Фотограф...“

Гледам је и очекујем да настави.

„Шта слика?“

„Време,“ кажем изнебуха.

„Како? Облаке, сунце?“

„Ма, не, последице Мале Незгоде Великог Акцелератора.“

Кратко се насмеје. „Је ли то нека шала?“

„Па, јесте.“

А онда се уозбиљи. „Знаш, нешто ми се дешава... што не могу да објасним...“

Само напред, мислим...

„Нешто парадоксално.“ Ућути, и гледа ме у лице, онако изблиза.

Не могу баш да проникнем у њену логику. Изненадио ме њен прелазак на моју страну...

Хтео сам да кажем да сам баш добар кад су у питању парадокси, али дах ми је био некако напола, па оћутах...

Не уме да говори. Одакле да почне? Да јој помогнем?

„Мој пријатељ, је отишао. Прво сам мислила да је изишао... Из стана. Док сам спавала.“

„А, знам,“ кажем самоуверено.

„...?“

„Изместио се.“

Сад она није сигурна колико заправо знам шта говорим.

И даље чека.

„И даље је ту,“ настављам, „само је неописљив. Недоступан је чулима.“

„Чујем његов глас. Али закључујем да је на неком другом месту, јер то што говори није упућено мени. Не знам шта да мислим. Можда је ипак устао док сам спавала и отишао? Само, његова одећа је још увек ту. Помислила сам да су га одвели, али врата су закључана и кључ је у брави.“

„Можда преко терасе?“

„То би било логично. Али, како је могуће да га и даље чујем... с времена на време?“

„А можда ти, девојко, имаш чип у глави?“

То је мало опусти.

„Нисам ни мислила да ћеш знати.“

„Да ти покажем фотографије. Видећеш како су необичне. И добре.“

Поведем је унутра.

Фотографије су електронске и тродимензионалне.

„Овако нешто нисам никад видела? Какве су ово фотографије? И овај пројектор... нисам знала да то постоји.“

„Типични анахронични пројектор,“ кажем ја и це рекам се.

Примагне лице пројекцији. „То није холограм?“ Гурне руку у њу.

„Не. Ово је другачија технологија.“

А онда, после кратке али значајне паузе, кажем:
„Фракталограм.“

Двоумим се да ли да започнем причу.

„Постоји и звучна компонента, али немам додатни уређај за репродукцију.“

„Фракталозвук...“ каже она, шалећи се.

„Да... Као што рекох, ово је технологија будућности. А, откуд? То је право питање... Или... откад?“

„Па, откуд ти?“

„Из кофера.“ Кажем, и ћутим курвински.

„Океј, стварно, или ми објасни или...“

Није звучало као претња, али реших да јој покажем кофер.

Отворим га и пустим је да се примакне.

Она пружи руку и извади — чекић.

„То је моја омиљена алатка,“ кажем смејући се.

Крене да га врати, али застане. Тек сада јој се укаже необичност кофера.

„Овде је потпуни мрак. Је ли то због поставе?“

„Не бих рекао. Не знам каква је конструкција. Али сигуран сам да је анахрона. То јест, није производ постојеће технологије. Мислим да чак није ни ванземаљска технологија. Мада, тако нешто може да падне на памет.“

Покуша да опрезно врати чекић. Део чекића нестане у мраку — претвори се у мрак. Испусти га и тргне руку.

Да бих је разуверио, гурнем шаку у кофер и вратим је, читаву.

Она брзо каже „Ако бих сада хтела да поново узмем чекић...? Како? Не видим га.“

„Пробај,“ наговарам је.

„Па, не видим где је!“

„Па, знаш где је!“

„Па, где?“

„У коферу!“

И изградићемо, населићемо, Марс...

2.

Морам да се уздржавам од логике, пошто је она гора од најгоре заразе.

„Чин стварања, драга моја, понекад предухитри себе.“

„Мистификујеш.“

„Али ти знаш да су на почетку били митови.“

„И, шта то значи?“

„Значи, сад, кад је све објашњено — свет се изненада, и сасвим необјашњиво распада!“

„Неко вероватно зна...“

„Аха, ти што знају, због чега ћуте?“

„Због панике?“

„Сопствене...“

Ћуте и раде, мислим ја...

Запева помични. Поново Илија...

„Имам нове слике, с краја Т-доба...“ Шкљоц.

„Стигле су нове слике,“ кажем и гледам у њене тамне очи.

„Како? Су стигле...?“

„Већ су у пројектору.“

„Је ли то неки регистровани уређај?“ пита она.
„Мислим, постоји ли нека мрежа преко које се повезујеш? Је ли то део Интернета?“

Много питања, а логичног одговора нема...

„Није. Рекао сам ти да је у питању анахронизам.“

„У, реду, анахронизам. Али како...“ Одустане од питања, пошто је то већ питала и није добила одговор.

„Ако би знала да ћу ти на то питање одговорити у будућности, да ли би сада била задовољна... спокојна?“

Посматра ме опрезно благонаклоно, али ћути.

„Не знам, али свеједно користим се тиме.“ И пустим пројектор. Појави се нова тродимензионална слика. Пејсаж је готово пустињски, пут који се губи међу брежуљцима и неке просте и невелике грађевине. Небо је тамно, хоризонт близу. Очигледно...

„Необично...“ каже Азиза.

„Ово је Марс!“ узвикнем.

„Откуд куће на Марсу?“ викне она и угризе се за језик. Онда се насмеје. „Наравно, то не знамо...“

„Да видимо,“ кажем ја и зумирам слику. Хоћу да уђем кроз прозор... киоска за брзу храну? Ово је тако бредберијевски, паде ми на памет... Можда је ипак монтажа?

У маленом ресторану нема никог.

„Изгледа као филмска кулиса,“ примећује она.

„Кулиса јесте...“

Изненада се узбудим... адреналин ме преплави.

„Па, ово није кулиса! Ово је...“

Азиза ме, зачуђена, посматра.

„...макета.“

А онда је упитам: „Чиме се бави тај твој пријатељ?“

„Карл? Он је... научник.“

„?“

„Мислим да је, физичар... Рекао је оно, нешто, о „дисконтинуитету“... Ваљда, физичар.“

„Да су створили дисконтинуитет?“

„Како се ствара „дисконтинуитет“?“ пита она.

„Мислиш, пошто није „ствар“?“

„Да.“

„Рецимо, као пауза у музици. Када не би било паузе, све би се слило, у неразлучиву какофонију.“

„А у физици?“

Уф...

Како размишљају физичари...?

„Он вероватно мисли на то да догађаји нису, више, условљени, повезани... То се знало одраније, на нивоу елементарних честица, које се изненада појављују ни из чега — трансформација енергије у материју... отприлике...“

„И читаве галаксије,“ зачује се глас.

Неко је на тераси. Окренем се.

„Је ли ово он?“

Она погледа и одмах устане. Пође према њему. „Дођи да видиш, ово је занимљиво. Управо смо разговарали...“

„Ма, знам,“ хукће он. „Требало је да се удалиш од ММВ да бих могао да се вратим.“

„Од чега?“

„Од „Мог малог вибратора“.“

„Али, искључила сам га...“

3.

Овако беше на почетку времена...

Слика: Човек се скида, закорачује, лепо се види... у отвор велике машине која подсећа на машину за млевење меса. Иза њега је дугачки ред људи. Стрпљиво чекају.

Сад је на мене ред да питам, Карла.

„Ако се појави нова галаксија ниоткуд, она се пакује у простор, који се непрестано растеже... је л' да... као жвакаћа гума...“

„А како се „пакује“ у времену?“ довршава Карл Пит моје размишљање. „Па лепо...“

„Само, да бисмо тога били свесни...“ настављам, слутећи већ и сам...

„Треба да закорачимо... искорачимо...“

Погледам у слику. „Овде?“ и покажем кажипрстом на машину.

Карл ћути. „Можда је то — то, за некога. За мене није.“

„Боже, спаси нас патње!“ кажем полуозбиљно.

„То је, вероватно, једна од варијанти... алтернативних будућности...“ каже Карл.

„Ја мислим да није,“ гледам га упорним погледом.

Схвата да само покушава да изврда. Настављам:

„Илијине слике су прецизно с краја Т-0 времена. Ту нема грешке. Ја њему верујем.“

„Не знам одговор...“ признаје.

Прогања ме осећај дежа ви...

Али, ничег се не сећам.

Сећам се...

...часовника. И секундаре у коју пиљим. А, онда, губим свест. Нестајем у мрак. Тамо, где нема ничега. Опажања, јер нема онога ко опажа...

То није било болно. Ваљда...

„Искрсава?“

„Галаксија? Мислиш, из простора, кад се... због тога што се... довољно растегне?“

„Па, не, баш, то ми звучи сувише просто...“

„Не.“ Карл Пит звучи одлучно.

„Онда, значи, стварање?“

„Бах, то је само реч...“

„Шта ти знаш о речима, физичару један!“

„Следе ли речи физичке законе?“ пита Азиза. Трудно се да не звучи наивно. Питање и није наивно.

„Логику...“ несигуран је Карл Пит.

Пази се, пази се, мислим...

„Афазију,“ не могах да одолим.

„Фазни помак, то је оно што мислим да се дешава.“

Каже Карл. „Признајем да не разумем до краја све последице, али предвидео сам нешто слично.“ Застане, оклевајући.

„Причај!“ Викнемо обоје на њега.

„Замислите,“ погледа мене па њу, „да стално проживљавамо исти временски период, али увек на другачији начин. Наравно, тога нисмо свесни. Постоји ли начин да, ипак, освестимо и та паралелна искуства?“

Чекамо...

И он чека.

„Шта би се ту акумулирало?“ питам ја. „Да ли се нешто акумулира?“

„Дан мрмота,“ каже она.

„Па, слично томе. Само, у том филму Бил је свестан да се један те исти дан понавља. А ми нисмо.“

„Или јесмо...“ упаднем.

„Јесмо. Свесни... несвесно.“ Прсне у смех.

„То би био тај искорак,“ одлучим се. „Из свесног, које смета да се сагледа несвесно...?“

„Сваки пут када ударимо у зид, ми се посувратимо и поново проживљавамо исту ситуацију док не успемо да прођемо кроз њега. То је реално тако, мада се не може опазити са сигурношћу. Зови то усудом, ако хоћеш.“

„Зид је усуд. Или је усуд наша упорност да га прескочимо?“

„Ја то друкчије видим. Рецимо, искорак у подсвесно, мрачно, није регистрован чулима, али се објављује као изненадно освешћење, упали се сијалица...“

„Али не одмах,“ готово сам сигуран.

„Свеједно је кад.“

„То значи да је кретање у времену могуће једино у тој области, у мраку. Тамо се парадокс поништава, јер се ту акумулира искуство.“ Набадам.

„Не, парадокс се догађа у нашем свету, стално. Али је његово разрешење изван. Кључна ствар је да нађемо „пролаз“ која би нам увек био на располагању, да умакнемо.“

„Од логике... Разумем. Лепо речено, мада мало „уметнички“.“

„Ето, то смо направили јутрос у лабораторији.“

„Јутрос?“ Кажем ја.

„Да.“

„Па, да. Тако смо се и срели. Готово сударили. Јутрос.“

Сад ме он гледа, али није му баш све најјасније.

„Твојој причи недостаје један делић. Битни делић.“
Е, сад ја правим значајну паузу.

Они чекају.

„Идеја да је то могуће, тај фазни искорак, потиче отуд, а не одовуд.“

Да видим, да л' ће да се досети.

„Све тамо почиње...“ каже Карл, помало несигурно.

Азиза је задремала.

4.

Показујем Карлу кофер.

„Одакле ти ово?“ пита.

„Не знам.“ То је истина. „Одувек је ту, а то „одувек“ је граница иза које се ничега не сећам. Што не мора ништа да значи... Ја имам своју теорију, али она је песничка и теби ће изгледати као чисто булажњење.“

„Можда неће.“

„Можда хоће.“

Питање парадокса...

„Ако је парадокс овде, а тамо се не поништава — можда тамо заправо и настаје?“ Сугеришем.

„Према мојим прорачунима, само настајање јесте парадокс. Материја и енергија не морају се посматрати одвојено, као различите. Разлика је последица две врсте перцепције.“

„Хоћеш да кажеш да се могу просто превести једно у друго прелажењем из једног у други перцепцијски систем?“

„Да, то јест... Трудио сам се да, иако сам научник, не размишљам као научник...“ признаде. „Али, схватио сам парадоксалност свог положаја.“ Направи „кисели“ израз лица. „Уплашио сам се. Видео сам велику несрећу, уколико експеримент пође наопако.“

„Несрећа, је... релативна...“

„Људски род...“

„Небитан!“ шапнем.

„С тим се не бих могао сложити.“

„Аха, а дисконтинуитет?“

„Истовремено и излаз и улаз.“

„Да, да. Али, настанак нове врсте је катастрофа за стару. То питање је у више наврата обрађивано у литератури.“

„Па, јесте. Ту сам блокиран. Признајем. Не знам шта да мислим.“

„Не,“ кажем ја. „Не смеш да мислиш. Е, видиш. То је парадоксално. Програмиран си да не мислиш парадоксално.“

„Али, гледај шта сам урадио,“ погледа у заспалу Азизу. „Укључивши ММВ, створио сам поље у којем смо обоје прешли у „сан“, или у „подсвест“ — „под-свет“, и тамо наставили да живимо, док је у „овој“ реалности све то трајало неизмерно кратки тренутак времена. Искрено, уопште више нисам сигуран да ли сам се вратио у своју „праву“ реалност.“

„И, сећаш се тога?“

„Сећам се „нечега“, неког-овог живота, који се сам на себе или по себи надовезује, али не могу да будем сигуран да се надовезује на било шта што није моје сећање. Могуће је да је низ повезан дисконтинуитетом, да још тога постоји између логично повезаних епизода живота. Да је живот препун невидљивих, необјашњивих, неупамћених доживљаја. Моје сећање је више као „увид“ у оно што је могуће или вероватно. А ту престаје наука...“

„Могоао си у том мраку, на једном месту да умреш, а да на другом и даље будеш жив...“

„Можда. Вероватно.“

„Али, ако си у дислоцираном свету умро, онда, очигледно, твој корен није ни у овом или било каквом свету који има одредиву локацију.“

„Није. Једини стварни проблем је та амнезија која не дозвољава сагледавање читаве слике.“

„Што је парадокс који се превазилази, увидом...?“

Карл наставља:

„А само сам хтео да избегнем несрећу, да је спречим. Она се можда догодила, или ће се догодити. Тамо или овамо, свеједно.“

„Па, кажем ти да је небитно. Та врста контроле је немогућа.“

Тродимензионални пројектор кврцне. Нова слика.

Азиза се тргне. Промрмља: „Боемски разговори... Опустите се мало.“

Слика: Тамне линије, нити, премрежују простор око планете која изгледа као да јој покорица прска и да из напрлина кипи, а Месец је некако преблизу...

„Да ли верујеш,“ питам га, „да је путовање свемиром могуће на неки други начин, без свемирских бродова, како се то обично замишља?“

„У енергетској, таласној форми...“

„Рецимо, да се суштина човека сведе, убаци, у микроскопску чауру, налик вирусу, или, боље, још мању, на нивоу лептона, па да се на тај начин савладају незамисливе даљине...“

„Шта би људи у том облику радили? Па, све би било нељудско!“

„Али, преживела би врста!“ Вала, баш.

„Мислиш да је то на овој слици?“

„Шта је то?“ пита Азиза. „Некакво расуло?“

„Да, Расуло,“ кажем, намигујући сам за себе.

5.

Погон уметности

„Ако је заиста крај овакав...“

„Да, и то блиски!“

„Како? Па то је катастрофа космичких размера! Потребан је незамисливо велики поремећај!“

„А шта ако је распад наше перцепције узрок овакве визије–стварности? Зар мислиш да ту не постоји узрочност?“

„Па добро, твој пријатељ фотограф има овакве визије и ти верујеш, хоћеш да верујеш, да оне на одговарајући начин одражавају будуће догађаје? Зашто? Какве доказе имаш за то?“

„Фотографије су сачињене на лицу места, и времена.“

Карл је уверен да је то немогуће, али пред њим је анахрони тродимензионални пројектор који приказује слику такву–и–такву.

„Питам се, уметност... по каквом принципу функционише, шта гарантује да је њена порука релевантна?“

„Уметност је стварање. Мора да буде релевантна.“

„Чекај, чекај, да расправимо... То је као нека врховна власт? Ма, хајде...“

„Стварање мимоилази, правила. Не говорим о техници или материјалу који се користи, већ о поруци, о значењу, о систему тумачења који је изворни у сваком уметничком делу.“

„Слушај, не умањујем значај уметности за људску цивилизацију, али она ипак није главни покретач. Урођене потребе и способности, стечено знање, диктирају развој људске врсте.“ Ућути. Ваљда је и сам схватио какву је глупост рекао.

Само га гледам. Још нисам изгубио стрпљење.

„Експеримент је ипак испао наопако...“ процеди Карл на крају. Сад морфинг његовог лица постаје занимљив. Пребледео је.

„Па, није,“ тешим га.

„Али, ово је катастрофално...“

„Нешто друго је узрок.“ Смејем се, као да је то смешно. Али, није то. Него, срећа у несрећи.

„Уморан сам,“ каже он.

„Ствари се убрзано дешавају, не можемо све да испратимо с довољно пажње. Али, твој експеримент, овај кофер, туђинке–незнанице, киб–вируси, и ко зна шта и ко још, изазвали су, не само један, него читаву серију помака који се у времену преклапају, гомилају... Проблем је, као што смо закључили, освешћивање током минималног периода који нам је још на располагању. Мислим да је то тек почело и да ћемо имати довољно прилика да похватамо конце. Или да их испреде-

мо. Конце из ове визије. Ти би боље од мене могао да знаш шта је то.“

„Конци око планета, и даље, читавим Сунчевим системом... Не знам.“

„Тамна материја? Ви, научници, тврдите да је она посвуда, да превлађује у свемиру.“

„Али ми ништа не знамо о њој!“

„Е, видиш, то није тачно...“

Мало после га питам: „А шта сте хтели да постигнете тим вашим експериментом?“

„Транспорт материје с једног на друго место, али не на начин кретања, него уништењем и појављивањем. Али, како ствари стоје, још увек је то научна фантастика.“

„Па, да ли је?“

„Створили смо, и фиксирали, дисконтинуитет, што јесте, можда, на неки начин то, али дешавањем у њему не може се управљати ако си изван њега. Није „медијум“ који смо прижељкивали. Ја ни сада не могу да сагледам све последице. Нисам то уопште овако замишљао. Требало је да преместимо неколико честица у контролисаном пољу, ништа више од тога. Да на једном месту нестану и на другом се појаве, регенеришу, свеједно. Па онда полако да развијамо технологију. Али ово...“

„А ММВ, како си умео да га направиш?“

„Мало сам блефирао, знаш. Више као да сам се играо идејом. А оно што сам открио играјући се том справицом, нисам умео научно до краја да објасним. Па сам решио да то задржим за себе. Када сам га донео овде, код Азизе, схватио сам шта се, отприлике, дешава тек кад сам се нашао у њеном сну — било ми је јасно да је то њен сан. То је препознатљива реалност, у неку руку — барем је такав утисак. Мислио сам да сам пропао, заувек заробљен...“

„Али она није била тога свесна?“

„Не потпуно. Само сам чула његов глас, рекла сам ти већ,“ упадне она.

„Ни сада не знам. Јесмо ли успели да то објасни-мо?“ Пита Карл мене.

„Као редослед догађаја?“ Насмејем се. „Не. Никако. Видиш, наша способност праћења догађаја заостаје за количином догађања, око тога смо се сложили, зар не? То је у зони мрака, или, барем, сумрака.“

„Превелика количина информација изазива сле-пило. Амнезију.“

„Већина људи бежи од тога. Уплаши се. То је кос-мофобија...“ Ни сам не знам због чега сам то рекао.

„Управо си открио узрок глупости,“ каже Азиза. А ни сама не зна због чега је то рекла.

6.

„Као што је наше виђење детаља на даљину огра-ничено, слично томе је и наше сагледавање паралелног догађања у реалном времену — различите тачке гле-дишта су заправо субјективне. Управо та ограниченост и везаност за позицију нас и чини појединачним субјек-тима.“

„Ово је опит,“ додајем. „Рецимо, да говорим о твом експерименту транспортера, с оваквог полазишта. Шта би значило премештање једног субјекта на другу лока-цију у простору — али неконвенционалним транспорт-ним средствима? Тренутна релокација за разлику од путовања у времену и простору. Обично кретање је увек релативно у односу на нешто. А ви сте хтели да остварите кретање на начин апсолутног. То је неминов-но парадокс у просторчасу.“

„Не. Одвија се и у времену и у простору, као талас-но кретање, само у веома кратком интервалу и уз пот-рошњу приличне количине енергије, коју треба некако произвести. Квантна физика ипак није метафизика. С твоје тачке гледишта, која је донекле слична нашој, екс-

перимент није успео. Нешто друго се догодило. Извукли смо биће из велике дубине на површину и оно је ту остало. То „биће“ може лако да буде и чудовиште.“

„Објасни.“

„Тамна сфера која је остала после експеримента је заправо неутрино. Који је, знаш, изузетно „мали“, маса му је веома мала, скоро ништавна. Али, недавно је откривено да запремина неутрина варира и она може да буде заиста огромна, величине читаве галаксије, или још већа. Шта то практично значи? С обзиром на његову масу и енергију, што је већа његова запремина то је већи вакуум који она обухвата. А вакуум има негативни енергетски потенцијал у односу на материју.“

„И, та енергија вакуума је практично енергија неутрина?“ Упаднем.

„Па, могло би се и то рећи, и, када је у питању манипулација таквим неутрином, свакако се мора рачунати на ту разлику у потенцијалу.“

„Ви као да сте микрокосмос учинили да постане „макро“.“

„Баш то. И то је парадокс о којем говорим. Мере виђења су се побркале, заправо пореметиле, или раздвојиле, како год.“

„Што је немогуће, осим ако се субјект који мери — поделио надвоје...“

„Па, да. Значи, последица експеримента је мешање паралелних димензија које имају исте или сличне особине, али је временски период на неки начин фиксиран и једна ситуација се понавља... То смо већ закључили. Експеримент је створио барем још једног „мене“, а највероватније безброј таквих истих.“

„А црни неутрино је тачка пресека? У њему сте сви „ви“ један те исти, али излазиш из њега у свим могућим правцима.“

„Можда, а можда и више од тога. Не знам. Сада треба то испитати.“

„Уколико је то одувек било могуће, само изван наше свести, сада је барем постало „видљиво“.“

„А та видљивост несвесног мења све. Као људска бића сада имамо на располагању још једну или више особина, више простора и времена, али смо као бебе које не знају за моћ ходања...“

„Аха, требају нам тата и мама...“

„Пре свега мама,“ радује се Азиза.

А можда и Бог, кажем сам себи. Опет...

7.

Плазмичка мама

Пре ће бити — мама.

Јер, деца су гладна. А то да их је Бог с две рибе и три хлеба нахранио, чиста — лаж.

И још захтева да му се пре сваког обеда захвале...

Не, не подижем глас.

Али, та болест је стара, много стара. И битка изгубљена, веома, веома давно.

И нико, баш нико од сила, нема намеру да исправља кривду.

И нема се коме смилovati.

Треба само да погледате, очима туђинки, на себе. Одмах би вам било јасно.

Ни дервиши-купе, који су ту само накратко, пре него што се распрше по својим апстрактним сингуларностима, не одвајају ни секунду времена да нешто поправе. Не може се поправити, кажу, све је то завршено пре стотину хиљада година. Ми смо лептонска бића, не знамо шта су то срце и цигерица.

Још је неколико слика стигло, али без коментара.

А и чему коментари? Док гледам набубрели Јупитер и његове беле зраке, урнисани Марс и мастиљави рој на месту Земље, немам више ни страха, нити какве наде. Савршено миран...

Седим.

О, да су туђинке барем заразне!

А с генима се не може преговарати. Вируси су у праву.

Гледам Карла Пита. Ко зна о чему мисли... Вече-рају, њих двоје.

Слушао бих рокенрол.

Нешто се замајавам око кофера. С њим се није играти, али... гурнем главу у њега. Тишина.

Хоћу да видим, могу ли да мислим. Отварам и затварам очи. Очи се невероватно напрежу, хтеле би да гледају, било шта, али ничега нема — то је мрак. Да је бљесак светлости, макар само то, видело би се. Али — ништа.

Па исто тако, ни мисли нема. А ум би да мисли. Да „буде“.

Изроним, као из воде.

И удахнем — назад у слике и представе!

А онда „сећање“ или — стварност. Која чврсто стеже и не може се из ње. Има ноге и гега по тлу, пут који је прешла.

Помера се, живо ли је? Хаотични мрак. Замахне крилима, црним опнама. Замахује, и ветар ме отпирује. Тле је метално и нагрижено, да не буде клизаво. Одлучим се да потрчим, а нада мном пролети лепећући и мазећи ваздушним ударом. Не могу да намиришем шта је. Опажам да сам двоножан, али руке — немам. Шта имам, још? Климам се, необично, дијагонално, трчим. Небо је слојевито, попречно–пругасто, сива трака на сиво. Иза мене је нешто, опуштено, струја ваздуха га једва придиже. Уз болни пробод из стомака напиње се и отвара, лепезасто. Моја крила, утрнула од шћућурености. Отварам уста да крикнем. Имам кљун.

Двострука решетка лепеће лево–десно, везана је нечим и подивљало млати, клати се. Снажно замахујем и полећем. Врат ми је укочен. Сад схватам, ширим прсте, који су веома дугачки, с опном између, правим пи-

руету високо изнад... крошања? Светлост се појачава, пруге разлажу, небо се просветљава ту и тамо.

„Ох, шкљоц, шкљоц...“ чујем га како се примиче и поздравља. Трне ми кост око очију, из ње зраче нити поруке. Гломазно, тело, је његово, притисак ваздуха се појача кад се смести поред мене, здесна. Трља кљун о груди. Бели се трбух.

Свет испод мене нестаје у вртлогу. Јуримо. Растварамо крила, широко, шире, сливамо се. Бледуњава небо заостаје...

Замах расте.

Из даљине, зора, бљештава маглина.

Струја ватреног ветра нас напухне и понесе.

Наше тело се множи. Добија главе. Главе зевају округлим устима. Протежу се телашца, очи су стиснуте, непрогледале. Дрека.

Дрека је сноп уститралих струна.

По њима напредује плазма, из космоса.

Беде пију.

Хранимо, хранимо беде.

Протуберанца шикне и запљусне. Слије се у потоке и врати у корону. Тела удахну, задрхте, нарасту. Претворе се у ватрена вретена. Сјуре се у звезду. Врат се раскрави, оживи, покрене. Погледам у пламенове. Прожме ме врелина, напоји. Десна рука, или крило, стегне шаку. Нешто се сломи.

Вратићу се у ту главу.

Машем и слећем, држе. Усковитла се плаво, и бела, водена пара.

Трепћем. Стресам широку кожу која је краткодлаки, обријани плиш. Уврће се и савија око мене. Крила су склопљена, метаморфована.

Кљун је метаморфован.

Кожа је затегнута, глатка.

Плазмичка икра пуцкета, порађа се.

Закашље се.

Заспао сам. Бејак заспао.

Халуцинирао сам. Бејак халуцинирао. Или се, сећао.

Колико знам...

...нисам био ја.

Замисли црвени круг. У њему је бели круг. А у њему — црни. То је око.

Доста силикона!

Израстите мишиће у грудима!

Моделујте полипе у брадавицама!

Зграбите и сисајте истовремено!

Стегните и задавите!

Не будите округласти!

Артикулишите саме своје груди!

Подојите дете у колевци... На пипак!

Физиологија моћи

Језик је вирус...

Лори Ендерсон

Администраторка. Маже брчиће водицом за испирање уста. Воли да лиже док се слива низ горњу усну. Бочица је пластична зеленкасто-тиркизна. Кад је обузме задовољство искључи се од спољашњег света и баш је брига. Ови једни тамо доносе одлуке, ови други доносе одлуке, важно је да има шта да се троши. Укус водице је укус аниса. Пени се мастикс. Треба да брифује пулене, стари се осипају (умиру) а нови доносе нове идеје, које треба сузбити. Што је немогуће. Аутопсија није ништа открила. Тело Г-а је нестало из лешернице. Администраторка кује планове да преиспита разлоге нестанка цењеног леша. а) узрок смрти је неочекиван и неко хоће да сакрије истину; б) неко је украо леш да би га за свој

рачун употредио. Типује на ово друго. Заврнуће пар парова муда и сазнаће...

Сазнаће, дознаће, сазнаће, дознаће.

Администраторка је ранжирна станица.

Сви већ говоре да је у питању вирус. Сада је јасно да је фармакократија битна „ствар“. Ко те убија — тај те лечи. „Фарма“ тежи да усиса сав новац из Тржишта, улаже га у своје операције, а затим га враћа — с профитом. У међувремену, систем се, по рубовима, распада, и профит се улаже у унапређење система, што изазива кризу у осталим секторима. А то, опет, значи — недостатак средстава. За то време, експеримент гута несрећнике.

Они су украли леш, закључује Администраторка. К као ЛаБ-К.

Администраторка одабере неупадљив комби и наређује возачу да је вози у главну патолошку инстанцу — Клинику „Робеспјер“.

Клиника Р је прави велики азил за болеснике. На улазу у раскошни комплекс, окружен парковима, пише: „Вера у излечење ослобађа!“

Сам назив Клинике има у себи нешто упозоравајуће. Изазива тешко и мучно осећање. Очигледно да је некакав опаки политички моментум одлучио како ће се звати. Патолошки ум размишља о примени исцелитељских метода гледе политичког циља. Пацијенти нису ту да би се лечили већ да би се процесуирали у потребе више сврхе.

На страну етика, Администраторку занима да ли су средства оправдала циљ.

„Зашто је Г напрасно умро?“

Проћелави, али по телу изузетно длакави, доктор „Потенцијал“ (име на службеној картици је нечитко због замућене пластификације), који има предугачке руке за свој широки и снажни труп (као шимпанза, мисли Администраторка), маше квржавим шакама и позива је у свој кабинет, да „на миру“ поразговарају.

„Прво,“ каже он, „да вас понудим соком или кафом?“

Не спуштај ти мени лопту, мисли она.

„Г?“

„Г је добро очуван у „црној кутији“, а како ће из ње... има више начина,“ самоуверен је др П.

„Да чујем,“ непопустљива је А.

„Ово што вам сада говорим није за брифовање...“

П покушава да мало изврда, због „одговорности“.

„То ћу ја да проценим,“ тврда је А.

Још један „мигољ“ и издраће се на њега да сви чују.

„Нисмо успели да га ваљано трансклонирамо, али смо га успешно прекопирали на матрице К-10 киб-вируса, модел К-10-Г.“

„Колико комада?“

„Коначни број — 48. До сада, на рапорт је стигло 33.“

„А остали?“

„Не још. Али, видећемо. Још је рано за доношење закључака.“

„Ја хоћу двојицу. Усмерићете их на моју асистенту Марију. Желим да буду у мојој близини. Добро сам познавала Г-а, хоћу лично да се уверим у ваљаност „обраде“.“

„Психолошки ће бити различити од њега, али поседују његову проицљивост. Ту ћете га препознати.“

„И физички, наравно... различити,“ додаје П.

„Пази добро какве ми њушке шаљеш!“

Кучка је перверзна, мисли П. Послаћу ти ја себе саму, да видим шта ћеш онда...

Али, ко је клонирао Ђоравог Била?

Мислили су да ће бити пресрећан због тога што сад поново има два ока, али јок! К5-алфа, од миља звани „вирус Содоме и Гоморе“, први је успоставио, додуше рудиментарну, трансляциону мрежу људске подсвести — преводиву на ниво необјашњиве подсвесне иниција-

тиве (што је, опет, равно „авантуризму“). К5–алфа је засејан у огромној количини (због тога што је сматран „безопасним“ — по здравље људи). Замишљено је да буде обични релеј. „Жица“ у најгорем случају, „резонатор“ — у најбољем. Он то и јесте — али и више од тога. Но, то „више“ је — подсвесно. Подсвесним се сматра оно што није „видљиво“ или „артикулисано“ у „свести“. Свест и није ништа друго до ли оно „освешћено“.

А подсвесно? Чисти потенцијал? Неуређени „хаос“? Садржај без контекста?

Назад на К5–алфу... Он (мноштво) и даље служи као систем релеја онима из К–лаб–а. С те, „видљиве“, стране, К5–алфа се уклапа у систем праћења „мисли“ оних који су њиме „заражени“, али друга страна огледала је „надзирачима“ и даље „невидљива“. Та друга страна је, међутим, свест за себе, организована по „вирусном“ принципу и она је „онострани“ К5–алфа — умрежена подсвест свеопштег људског искуства. („Нулто“ поље.)

Да скратим. Људско подсвесно је „вакуум“. Што је већи вакуум то је већа животна сила људског рода — али по високу цену свеопштег незналаштва. Због тога се ради на заглупљивању маса, изолацији свезналаца, а у великој мери и на истребљењу „неподобних модела“ људи, како би се одржала идеја „људског“ као огромног, неистраженог „потенцијала“. Овај потенцијал треба једноставно превести у савршено уређено људско мноштво (друштво). То је основна ствар. Што глушљи људи — то већи потенцијал.

У Лаб–К је створен (заправо стално се модификује и унапређује) уређај, локално назван „црна кутија“, који у себе скупља људску подсвест (преко умрежених К5–алфа вируса). „Црној кутији“ је придодат уређај за шифровање–дешифровање, који потенцијал преводи у „личности“, заправо „типове“, с придодатим личним „историјама“ (ради историјског континуитета). Мада,

неки су већ одавно питају чему уопште такав континуитет, кад је ионако све осуђено на пропаст?

Модел киџ-вируса К-10-Г је само једна од матрица у коју се утискују овако дефинисане „личности“.

Постоји (иако сторниран) и модел К-10-Ђ. Бил.

Несрећа је пратила покушаје реанимације (ресурекције) Ђоравог Била.

Научник-техничар, Ралф, који је, иначе, скоро-геније, задужен за реинкарнацију ЂБ, посумњао је на крају да К5-алфа, чим почне да развија своју мрежну матрицу (а која не ступа — не би требало — у интеракцију с органским процесима) одједном губи своју проводљивост. Или га отисак ЂБ на неки начин неутралише, или К5-алфа, из неког свог разлога (уколико је тако нешто уопште могуће — а што да не?) „одбија“ да оживи покојног Ђоравог Била (а могло би се наћи разлога за то).

Има ту нешто што Ралф не зна.

У тренутку освешћења у свом новом (право речено — узурпираном) телу, ЂБ је моментално пренесен у другу врсту континуитета-сингуларитета, тако да је „ново“ тело једва успело да отвори очи, али залуд. Лишено „сопства“ — умрло је. И тако — двадесетак пута (што је веома скупо.) Стоп!

Ђ. Бил је „присуство“ које се просто може описати као: зубало, ждрело и огромно, згужвано црево у којем сажвакана и прогутана храна остаје заувек да се вари, све док се не претвори у плин који ужасно базди (сулфонметан).

Црево без отвора на другом крају.

Због тога је сторниран.

Широко је
Плаво је
Небо је
Море

Он полако гради, сваки пут мало, па опет мало, додаје, спомиње детаље.

Док она не научи да се сналази. Кад научи, онда се појави. Он је види.

То још увек ништа не значи. Битно је да ли је глупа.

Уколико није, значи да је претешка. Битно је да је плен лаган.

Томе служе пробни балони. Да ли ће је понети?

Ветар ће је носити укруг.

Балон не сме да пукне. Мора да се исиса у његов удах.

Ко је индоктринирао Азизу?

Азиза ћути, Карл Пит боље зна, а ја мислим да је Влат 1 елемент свемирског брода. Довољно је изолован, да би био модул. И јесте модул. Азизу нешто вуче да се пријави. Као да свет који проживљава хоће да је испуни. Тако се осећа. А то је тера.

Има једни који се брину о модулу, а има други који симулирају да модул ради. Ја им кажем, хајдемо тамо, имају реку, седећемо на обали (и плуцкаћемо).

Ваздух је контролисан, прозори се не отварају.

За сада, прозори су од стакла. А после, биће то невидљиво (провидно) енергетско поље (као у оном филму). Кад сам тамо, обавезно пипнем прозор да се уверим...

Многима је смисао као завежљај — нешто ту, унутра, има...

Али шта?

Смисао из завежљаја се лако претвори у задовољство (у стомаку).

Ја им кажем (на пријавници): Дошао сам као туриста. (Ту постоје ограничења за кретање по модулу.)

Не залазим у стамбени део.

Улаз није једна врата, него вишеслојна газа (стерилизација).

Једни су оператери на скенерима, други стоје и гледају, трећи се крећу и домунђавају. Док идем — жмурим. Говорим само кад ме питају. (Овај слој ће да остане на Земљи, кад Влат 1 полети.)

После почетног одушевљења, посета је нагло опала. Да би симулирали живост, организовали су редовне групне посете. Сви посетиоци морају да прођу кроз газу.

Влат 1 уопште не стоји на земљи (непосредно), него је закачен за средишњи део арко-торња. Али само то — не постоји проходност кроз потпорне елементе. То је већ само по себи супротно идеји прожимања, што неки сматрају да је суштина арко-торња.

Споља гледано, не види се, али изнутра — јасно је да постоји систем вертикално поређаних прстенова, које заклања (маскира) фасада. Могао би се израчунати ЕМ флуks који би оваква структура могла да одржи.

Карл Пит каже да претерујем. Свемирски брод је много сложенији од Влати 1. Ја, опет, сматрам да ће енергетска поља решити проблем градивних материјала и структура. Енергетско поље у смислу непосредне манипулације атомске структуре (материјализација-дематеријализација).

„Па то је далеко изнад наших тренутних могућности,“ каже Карл.

„Погледај,“ узвраћам, „колико је амбициозан овај пројекат. Они (градитељи) свакако рачунају на нове, још неоткривене технологије. То је тај невидљиви део арко-торња — још увек га нема. Али ће га бити...“

„Знаш, ја сам скептик. Али, то звучи тако необично, пошто се сам бавим најавангарднијим истраживањима, што могу једино оптимисти. Само, ту има толико тога нејасног, сигуран сам да у догледно време нема ништа од овога што ти причаш. То једноставно не

постоји. Чиста мистификација. Стварност на крају увек испадне другачија од замишљане.“

„Па довољно је само да направе једно енергетско јаје око неке зграде и да је покрену у свемир.“

„Ми немамо такав извор енергије на располагању.“

„Свемир је препун енергије. Он је чиста енергија, ако ћемо право.“

„Енергија која је неопходна за живот, налази се ту, око нас, и ми је користимо. А одлазак у свемир је сасвим друга ствар. Тамо ти не треба енергија за одржање живота, већ за одржање машинерије. То жели један сасвим другачији ум. Ми не припадамо другим световима. Једино што ћемо можда да постигнемо је да их поквари-мо, унишtimo.“

„Човече, ја то не заговарам! Само видим куда се ствар креће... Свемир се гради из темеља арко-торња. А тренутно, он је ни жив ни мртав.“

Азиза каже: „Мени се свиђа како је организован живот у Влати. Све је идеално по мом укусу.“

Азиза је политички несвесно биће.

И опасно.

Фашиста...

Протокол живота одупире се смрти. То се зове страст за репродукцијом.

Острашћени протоколарци су антитета.

Ге-Ста-По

Кад сам био мали, воће је мирисало.

Естерска уља нису дозвољена.

Патина је „рђа“.

Слика брескве постојала је зарад брескве.

Сад бресква позира за слику...

Шмек новинског текста је тишина.

Шмек телевизије је пуцкетање ватре (дрвета у камину).

Шмек биоскопа је тајно дешавање из мрака.

Шмек интернета је усисавање...

Фактор неуништивости

1.

Пошли смо с Азизом у Влат 1. Тако смо се договорили (за случај да је клаустрофобична). Није имала намеру да се предомисли. То је ствар интуиције. Нисмо сели поред реке. Отишли смо у ресторан. Уместо прозора биле су филигранске дрвене решетке. Не превише густе, могло се лепо видети кроз њих. Група деце се играла и стално премештала с једног на друго место. Ресторан је био скоро пун. Док смо чекали на поруџбину, њих двоје су разговарали, а ја нисам био расположен да их слушам. Посматрао сам догађања на „улици“. Тачно преко пута налази се стожерни елемент грађевине, и у њему врата неколико лифтова. Четири лифта. Једна врата се отварају. Из њих излази двоје Цигана–торбара. С врећама на раменима. „Гле!“ кажем. Њих двоје, усред разговора, погледају. Ућуте. Ћуте.

Више ме уопште не занимају. Ћутим и једем.

Уместо неба је плафон. Право небо је кроз прозоре. Ни данас није баш нешто плаветно. Нема ветра. Високо над градом је измаглица.

Смета ми ограниченост. Изгледа да сам клаустрофобичан. Хтео бих да што пре одем. Нешто није у реду.

Моја свест није ни делић свести Три–Нас. Али одлуке које доноси ово тројство допиру до мене, немушто. То је моја веза с друго двоје. Идем.

Брзо одлазим. Протестују, али остају.

Журим. На излазу из ресторана, налетим на оно двоје Цигана. Скоро се сударимо.

„Хеј, то си опет ти!“ каже мушки.

„Журим се,“ брзо кажем. Али застанем. „Видео сам болеснике. Доле у подруму.“

„Одавде их довозе,“ брзо каже мушки.

„Одавде? Зар овде има болница?“

„Није из болнице. Из лифта.“

„Каквог лифта?“

„Оћеш да ти покажем? Ајде, близу је.“

Скренемо неколико пута, сиђемо неколико спрата, до самог подножја Влати 1. Сад улазимо у један дужи ходник, доста широк. Зидови су и даље од пластике. „Колико је дубока ова зграда?“ питам.

„Још два спрата. После је Хоризонт 1,“ каже она.

„Мислио сам да се одоздо не може ући...“

„Не може.“

„Уће се у лифт,“ дода он.

У лифт — из лифта...

Осећам ветрић.

Нећу ништа да их питам, поготово не о купастим дервишима. Али, тамо где дува подземни ветар...

Три—Нас ми говоре: „Гледај! Гледај!“ Гледам, али... не видим ништа.

Њих двоје стоје. Пред њима је лифт. Врата су отворена. Нема светла. Мрак.

Примакнем се. Тле светлуца. То су туђинке—незналице. Цигани ме упитно гледају.

„Ми смо се возили,“ каже она.

Видим, да јесу.

Туђинке певају. Високо, високо, изнад „Ц“.

„Ја улазим,“ кажем Циганима.

Помере се.

Они нису Цигани, кажем мраку.

2.

Јека око његових костију...

Томас Диш

„Јесмо Цигани!“

Гласови одјекују.

Гласови су чврста материја која одјекује. Камен, метал, говоре. Затрепере и вртлог ме повуче. Прођем кроз мисао Карла Пита. Таласи се претичу, сливају, трзају. Склопови таласа различитих дужина удружују се у телесна бића.

Немоћ у односу на свет. То ћеш схватити једног дана, ускоро. Свет одлази, а ти се суочаваш са собом. Одлази, а вакуум те одваја од костију. Месо одлази, вода одлази, и кости — одлазе. То је болно, а онда и бол одлази. И ти си сада без ичега.

Мрак.

А туђинке—незнанице су топле. Свеопште топле.

Загрле те у материци и не дају да изиђеш.

И ускоро ће свет похрлити у материцу.

Схватање дође и оде, мораш да знаш. Ако бленеш, ствари полако мењају смисао.

Куд води овај лифт, зависи од одлуке. Висим у њему, заустављен. Овде су црне нити, сплетови, црне кутије. Заспим, уморан...

Поквари ми расположење, ружин цвет. Беху пупољци, цвет их поквари.

Будим се. У очима је магла. Нешто ме једе. Изнутра. Борба је. Пржи бол у темену. Хладна плима се шири, али бол опстаје. Руке су приковане. И ноге. Бука, квоцање. Смирим се изненада. Слика се бистри. Гледам. Слушам. Крећем се. На тренутак, видим одраз у стаклу. Јабучице су укочене. Плафон. Кораџи. Не могу да зажмурим. Светлост боли. Подижу тело. Вуку га. Бацају. Преврћем се. Стропоштавам. Стењем.

Похрли, ускомеша се, заструји. Улива се у врућу пару. Пржи, цврчи, пара се рађа из додира. Обасјава се

свест, оживљава, осећа. Хоћу да дишем. Још сам ту. Шта се десило? Зашто сам... Зашто је... Како... Зашто... Како... Зашто... Како...

Ралф врти главом. Никада неће схватити. Никада. Та он је само скоро-геније...

3.

Излазим из лифта. Цигани су испред мене, тек што су кренули. Мало се штрецну, кад зачују кораке иза себе.

„Већ си се вратио,“ то није питање.

„Био сам у мртвима,“ кажем.

Померају очи, уплашили се.

„Не могу да вам причам. Сувише је исцепкано. То су болни утисци. А и збуњен сам.“

„Као у коми?“ пита она.

„Ваљда.“

Немам појма... Кома?

„Ниси се уплашио?“ пита он.

„Кад си мртав не можеш да се плашиш, ни да мислиш. Само знаш да се нешто дешава.“

„Како сад ниси мртав?“

„Нисам ни био. Рекао сам, био сам у мртвима.“

„Слушајте,“ наставим. „Не знам колико знате и шта сте доживели, али овај лифт, Хоризонт 2, и још нека места овде у торњу, као и ветар... нису...“ Недостају ми речи.

„Је л' мислиш да је лоше?“ он.

„Не. Али је критично. Не треба паничити.“

„Шта да кажемо нашима? Да бегамо?“

„Немојте да губите контакт.“

„Боље је да знамо,“ она.

„Ствари нису логичне,“ кажем као за себе.

„Нису,“ она.

„Сад је време да се буде нелогичан,“ закључим.

Ђуте.

4.

Администраторка зури у празну шољу од кафе. Рука у лакту јој се повремено трзне. Као да је неодлучна, нешто је гони да се покрене, али чврсто је засела. Зури.

У ствари, хвата је паника. Дефетизам. Баш оно што највише мрзи — али тако је смирена, и органски јој не смета. Некако је успорила, нагло! Једино се мисли трзају, и рука, прсти заиграју.

Нема врућицу. Нема грип. Мада, могуће је да је ипак некакав — вирус...

Како да иначе објасни...

Лоше вести. Једна за другом. Толико лоших вести. Мора да ју је подсвесно обузео дефетизам. То ће проћи, мисли грозничаво, али глава јој се спушта. Капци склапају. Жедна је.

Шоља је празна.

Које лоше вести?

Све ће стати... Све.

5.

Меланхолија

Увек сам презирао оне који више воле да им други скувају јело, него да то сами учине. Увек.

Разуме се, ја сам лицемер.

Исувише ретко кувам да бих имао чиме да се хвалим.

Свеједно, презир је ту. Вероватно због тога што волим да се тако осећам.

Презриво.

Тако се и десило да сам одбио испружену руку туђинки-незнанки да ствар разрешим на њихов, бескрајно топли, начин.

Имао сам другачију намеру.

Хтео сам да видим мучење. Грцање. Распадање. Да се хладнокрвно шетам усред представе — а већ сам

знао, био потпуно уверен, да то јесте представа и — само то. Са све болом. И...

Неверицом.

Уображен, тврдоглав, својеглав, потпуно утонуо у веру у сопствену способност да, овако или онако, догурам до краја. При томе, прилично неефикасан и спор — ово друго, то је вероватно и гарантовало да ћу закаснити и на последњи воз — али, баш због тога, представу нећу пропустити. А можда, само — можда, извучем и кеца из рукава.

Дакле, понос, који ће бити неумитно згажен, јер га се другачије нисам могао, јер нисам ни желео, отарасити.

Јесте, представа ће обухватити и мене. И, већ ми шкрипе зуби од злобе, радости и избезумљености. Али, тако мора бити.

Док својим очима не видим оно што тек слутим, нећу искусити мир.

Наравно, овакво расположење ће ме брзо проћи. То је напад.

Има још мало времена.

Даћу себи још мало времена.

Каква уображеност! Али не, просто — немоћ.

Мене је додирнуо мрак. Мракови, заправо...

Знам да би други пожурили. Јер, све ће им се открити одједном. Пих!

Одједном!

Па, кад би то могло тако, онда...

Бесмислица.

Нека и може, ја то нећу.

Црте су повучене одавно. Ја видим своју — она је црна. Тако је, ја „видим“ црно!

6.

У сумрачној зони, у којој муње замењују Сунце, а природне циклусе стробоскоп и бубњар у трансу.

Голо тело се зноји. Пева.

Игра је та у којој граница не постоји. Али, субјект нема снаге да вечно игра...

Одабери мит који ти се највише допада. То је све што стварно можеш да учиниш.

Али имај на уму — у својој смрти, тек, додирнућеш судбину.

А опет, решења која се нуде, обухватају — дојење (нарочито) — вучица која доји близанце, Изис доји Хоруса (и њена хришћанска копија)... па извори, увори, пупак света... Сунце, велика средишна галактичка црна рупа — Sagittarius A.

Или, мит о Великој експлозији свемира...

Па мит о „подсвесном“.

Нирвана.

Постоје, наравно, и авантуристички митови, Индијана Џонс, Челични генерал...

Разиграни Шива.

Месечина...

Новац...

Домовина...

7.

Аријаднина нит

Набасао сам на нит, али на Аријадну — не!

Да је једна нит, него је мрежа. Да ствар буде још гора, чворови су спојени тако што су интерполирани. Значи — преклапају се, па је кретање од једног до другог тренутно. Међутим, недостаје оно на шта смо навикли — разликовање по месту и времену. То скраћује путовање на 0 секунди, али и лишава задовољства путовања... Но, не бисмо да се жалимо...

Сувенире ћемо додати, на сасвим неуобичајени начин.

Враћам се у ресторан, Азиза и Карл су још увек тамо. Подижу упитно главе према мени.

„Скокнуо сам мало у мртваце,“ кажем.

„Ако може у мртве, може и у живе,“ каже Карл.

Сигурно, сигурно.

„Но, питање је ко,“ додајем.

Па, одговор је ту негде — у мраку. Знам. Зна и он.

Ђутаћемо.

А то „ко“ је у свему, него, треба нам времена да то схватимо. А тада, већ, све ће бити промењено.

„Или пропало,“ рекао би „не-ко“.

Нанитоиди још нису освешћени, али вируси се одлично сналазе с њима...

У митохондрије још не дирају, ал кад у њих „цапну“...

Вирус К-10+, с прилагођеним меморијским модулом, веома је омиљен код нас-вируса. Ради се на повећању капацитета...

Ђорави Бил, чији је „апстракт“ у „црној кутији“, свестан је опасности која прети од вируса. Покушава да ступи у контакт с апстрахованим Г. Истовремено, Г је обузет жељом да се поново роди, али рађају се само његови клонови, чиме он, наравно, није задовољан. Но, појам „задовољства“ у апстрактном постојању нема своје остварење...

Ђ. Б. не може да ступи у контакт с Г, иако је свестан његовог присуства. Преклопљени су, како и ваља, али „црна материја“ има ту незгодну особину да није интерактивна.

Тако барем сматрају они — скоро-генији.

Модул „ђутања“ у варијанти К-10+Ђ, званој још и „уђуткивач“ и/или још „усисивач“, успешно је активизиран. Шта он чини? Уђуткује...

Када се активира као вирус, прво што чини је да уђутка жртву, а затим она, савршено уђуткана, умире. Уђуткана је тако што је читав агрегат свести о себи „усисан“ у меморијски модул (его-модул) К-10+Ђ. Онај део ега, познатији као „Ид“, а чији је извор актив-

ности органске (митохондријске) природе, „цапне“ се и допуни батерије. Каснији модели (К-17) добиће и плазмички сифон, али ту је већ и крај приче... За сада, плазмичке туђинке још увек нису уграђене у овај пројекат нас-вируса.

Опасност Смрт пре свега занима алтернативно превођење ућуталих мумија у сингуларну област. А ми-вируси и туђинке-незнанке, просто покушавамо да с њим одржимо корак и синхронизујемо се међусобно.

Због тога што је О. С. предиспониран за кретање у области Еона...

Како је предиспониран?

Па, тиме што је Еонац...

ТРЕЋИ ДЕО

БОЗОНИ И НАМЋОРАСТИ ОРГОНИ

Аутистичко рекомпоновање

Касније је модел К-10+Ћ добио варијанту „А“ (као аутизам). Ова варијанта је, такође, ућуткивала жртве, али оне нису истом умирале. Управо овај обрт је омогућио стварање класе „људи-духова“ који ће у једном тренутку остати последња конкретна артикулација људског рода.

Опасност Смрт је тражио од вируса да учине овај уступак и омогуће симулацију како би људски род могао да, из већ превазиђене перспективе, сагледа догађаје за време, одмах и после, свог потпуног „Ућуткивања“.

Што се плазмичких туђинки тиче, о њима — касније.

Прво о чиграстим-дервишима.

Земља-Носталгија

Ходам и плачем. Тешка камера ме ритмички удара по боку. Само је један сунцобран на плажи раширен, иако је небо мутно, а сунце ниско изнад обзорја. Поглед обухвата море, бори се с измаглицом, лучи сузе. Осећање је ту, а нема ничег што бих могао да означим као његов непосредни узрок. Усмерим се према сунцобрану. Сад још не видим, има ли кога под њим. Чује се музика, свира радио.

Човек испод сунцобрана је заспао. Шешир преко лица. Рука се одмара на флаши покрај лиггенштула.

Испробавам нови чип.

Камера усисава човека у своју тамну комору и позиционира га у мене.

Окренем се према граду. Подесим објектив.

Ништа не видим.

Плачем.

Јабука у паклу

Бог рече: „Једите од овог дрвета и просветлићете се.“

И они једоше. А онда Бог рече: „Сад сте заражени неизлечивом болести.“

„Али, нама је лепо,“ одговорише они.

„Да,“ каза Бог. „Тако сам и мислио...“ Окрете се и напусти Пакао.

Људи се намножише. Пакао поста тесан. Убијаше се међусобно.

Постајало је све топлије.

„Бог је крив,“ викали су. „Он нам је рекао да једемо од дрвета знања!“

Само један међу њима је знао да то није истина.

Али, он није имао ноге и руке, а језик му је био рачваст.

„Ја с тим немам ништа,“ мислио је.

Набедише га да је божји син.

„Нека Бог пати!“ узвикивали су и ударали по змији мачетама.

Бог је гледао. Није патио.

„Нема лека од глупости,“ рече Луцифер.

Бог и он су се ретко сретали. Луцифер је покушавао да испровоцира Бога да му ода тајну излечења од просветљености. Хтео је да помогне заслепљеним бићима.

„Онда би постали као ми,“ одвраћао га је Бог.

„Па нека,“ наваљивао је Луцифер.

„Иди и реци им шта ће изгубити уколико се излеће,“ предложио му је Бог.

Луцифер, радостан, оде међу људе. Поче да проповеда.

Указивао је на њихове лоше особине и подучавао их како да их се отарасе.

Замрзеше га због тога. „Ти хоћеш да нам одузмеш и ово мало што имамо!“ викали су на њега.

Тукли су га, пљували, омаловажавали, клеветали.

„Све је то због болести,“ мислио је Луцифер.

Отишао је до дрвета просветљења и појео његов плод. Постао је као они.

На крају, Богу досади...

„Пружићу им прилику,“ рече сам себи.

Одабра zgodну девојку и учини да затрудни. После одређеног времена, она роди близанце, дечака и девојчицу. Обоје су били мутанти, али то нико није приметио.

Био је обичај да свако дете мора да једе плода од дрвета просветљења. За сваки случај, да се нико не би истакао и разликовао од других по квалитетнијим особинама.

Кад напунише четири године, мајка одведе Јону и Јони у воћњак и даде им да једу плода од реченог дрвета. Они поједоше и, мало после, повратише. Па добро, јели су, форма је задовољена.

Уф, мислио је Бог, док се ова мутација рашири, проћи ће милион година...

После милион година, наравно, једини преживели болесник у Паклу беше Луцифер. Упркос болести, био је бесмртан и све време је патио, гледајући како се људски род полако опоравља од проклетства просветљености које га је задесило на тако глуп начин. Али, Луцифер је био тврд орах. Ни једног тренутка није зажалио што се намерно разболео.

Многи људи већ беху отишли у друге области свемира, далеко од Пакла.

„Проклетство,“ мислио је Луцифер, „Остаћу сам!“

Тада сиђе Бог у Пакао и рече Луциферу: „А, видиш, тако ти је то!“

Луцифер га је гледао запањен.

„Ја седим тамо горе усамљен милион година, а теби већ и од саме помисли на самоћу припаде мука!“ објасни Бог.

„Па кад си луд!“ одврати Луцифер.

„Хоћеш ли да те излечим?“ упита Бог.

„Зар можеш?“ оклевајући упита Луцифер.

„Па то је једноставно,“ рече Бог и уби га.

У области изван времена и простора патње нема.

Та је област свакоме надохват.

Али, болест је таква...

Прича о Јони

Јони је израсла у предивну девојку, али је имала мало другова и другарица. Патила је од неизлечиве болести зване аутизам, а поврх тога и од фотофобије.

Једном речи, била је ћутљиво, ноћно створење.

Њен брат–близанац, Јона, који је био два минута млађи, био јој је чиста супротност. Разговорљив, дружељубив, вредни ученик, талентовани фотограф–аматер (за сада). Волео је и штитио своју немушту и повучену сестру.

Били су, заправо, потпуно комплементарни. А пошто су се налазили на тако удаљеним позицијама, сила која је постојала између њих била је веома снажни извор инспирације за обоје.

Јонин велики узор био је чувени јапански фотограф Кишин Шинојама.

Јони је на свом лицу одражавала израз благости која је тек у наговештају прелазила у осмејак. Тај израз губила је само у случајевима када је морала да уложи већи напор у нешто што би радила, а то је било веома ретко.

Углавном, око ње су били чврсти докови и валобрани. Јона ју је волео овакву каква је. За њу се, међутим, није знало, шта осећа према себи. А према њему, била је као и увек — блиска.

Сама, или с неким у друштву, било је увек исто: седи, гледа пред себе, само благо помера очи, не реагује на изговорене речи или покрете. Када је с братом, она чека да је додирне.

Међу њима нема тајни.

Онда, склопи капке, а јабучице поскоче.

Фотографишу се у мраку.

За њу, тела нису видљива.

Слике.

Кружење информације не постоји у њиховом случају.

Његов објектив је не види.

Он је зна.

Још из материце.

Значај „малог“ инцидента

У идеалном свету Карла Пита, експониране тамна материја и енергија, служе за исцрпљивање могућности које нуди стварност — оних могућности које нису његова пројекција. То што су инвеститори пројекта „таласач–убрзивач“ желели, остварило се у мултиверзуму (али то је изванразумска област).

Делатни принцип, по којем се ово дешава, могао би се овако објаснити:

Трансфер емпиријског коришћењем неемпиријског као медијума (тренутно померање и појављивање „објекта“ из једне тачке у другу) премешта читаву стварност у којој је објект опажен. Читав опажајни систем се мења, јер су у њему све појаве условљене једна другом (ово значи да се мења историја читавог универзума — а та „измена“ не може се опазити).

Карл Пит је ово објаснио Кабернету (експоненту инвеститора у „Максвел–Индигу“). Овај се мало замислио, па рекао:

„Морам да известим Управни одбор о томе. Написаћеш извештај...“

„Наравно да ћу написати,“ одговорио му је Карл Пит. „Само, у којем од мултиверзума?“

Кабернет није схватио шалу...

Нити је то била шала.

Више је звучало као претња.

Управни одбор је то тако и схватио.

Јер, Карл Пит је поново нестао.

Извештај који је достављен Управном одбору није написао Карл Пит. Написао га је Кабернет, а у њему је укратко описан „инцидент“ који се догодио током/након извођења експеримента „таласач–убрзивач“.

Карл Пит, протагониста „инцидента“, ушао је у „црну сферу“ (коју је пре тога назвао „неутрином“) и — више га није било.

Управни одбор је донео закључак да их је Карл Пит преварио (пошто, очигледно, зна више од њих). Издата је потерница. Сачињен је протокол. Одређено је ко ће се запутити кроз „неутринску капију“ и покушати да га пронађе. И, при том, макар мало разјаснити овај необични феномен.

Извештај који је написао др Сара, нису ни погледали.

У ходницима неутрина

1.

Нисам луд...

„Него, нешто сам приметио,“ каже Карл Пит.

„Аха...?“

„Што се више шетам, као да то више нисам ја...“

„Или си све више ти, каквог ниси познавао...“

„Па, може и тако...“

„Питање је опредељења...“

„Шта? Ко сам ја?“

„Е, то ти је добро питање!“

Онда мало ћутимо. Азиза као да нешто рачуна, сабира утиске.

„Ишао сам скроз доле до Хоризонта 2. Кроз Влат 1.“ То кажем гледајући у њу. Она оклева.

„И, шта то значи?“

„Према плану и нацрту, то није предвиђено. Улаз и излаз у овај део торња налази се изнад Хоризонта 1. Идеја је да буде одвојен од свих осталих делова, као капсула.“

Објашњавам јој да, према овом најсвежијем, као и према ранијем искуству, постоји мрежа лифтова, и пролаза, која је помало нелогична у односу на пројектовани простор арко–торња. Причам о мртвацима и болесницима. Дервише не смем ни да споменем...

„Мртваци из Влати 1?“ Азиза ме гледа с неверицом.

Сад ће она да брани своју љубичасту представу о овом научном–и–урбанистичком–чуду–решењу–спасу за већ поприлично срозани и хаотични живот у мегаполису.

„Ма, где су ти мртваци? Ја овде не видим никакве мртваце.“

„Да те одведем?“

Не изгледа баш много вољна да проверава.

„Гледала сам план. Нема ту никакве велике болнице која би могла да лиферује толике мртваце.“

„Тај план је пун зона у које ти немаш приступа. Како ћеш да знаш шта је стварно у тим зонама?“

„Па, не треба ни да знам све. То је нормално...“

„Исто као и вани. Само, овде ћеш бити као детенце у забавишту. Све што треба да радиш је да будеш добра... Волео бих да видим те њихове тестове на основу

којих одабирају станаре...“ додам, помало претећим тоном. „И какав критеријум користе. Шта је њихов „идеални профил“.“

„Пријави се, па ћеш видети.“

„Нисам луд!“

„Хајде, покажи ми тај лифт,“ изненада се тргне Карл.

Азиза је невољна, али под нашим погледима ипак се покрене.

„Нисам бацао мрвице, али мислим да ћу наћи пут... Идемо!“

Из лифта у лифт...

Само: доле, доле.

2.

У једном тренутку, чинило се да лифт предуго вози. Никако да се заустави.

„Уф! Ово као да одосмо на седми хоризонт...“

„Ма какви, не може,“ уверава ме Карл.

„Креће ли се уопште?“

Осећа се слаба вибрација.

„А кад уђеш у тај неутрино, како знаш где ћеш изаћи?“

„Не знам.“

„Тако и ја. Не знам...“

„И, шта сад?“ пита она.

Гледам у ону дугмад, има једно црвено...

После мало, лифт се заустави. Ништа. Притиснем дугме за отварање врата. Отварају се.

Знам ово место. Пред нама је леш. То је (био) један од оних чувара који прихватају болеснике и убијају их. Мало даље, требало би да буду купасти-дервиши. Али, не осећам промају...

„Још доле је место где испоручују болеснике,“ кажем. „А овде су дервиши.“

„Дервиши?“ пита Карл.

„Клошари–дервиши–чигре–вихор–мумије...“

Азиза зури у мртваца. „Ко је ово?“ пита.

„Пострадали чувар–целат.“

Нећу да причам, него крећем у потрагу за дервиши-ма. Можда би требало, пре свега, објаснити се с њима.

Поприлично је мрачно, али, на срећу, под је раван па нема саплитања. Ипак је непријатно. Чујемо нејасне звуке, приближавамо се њиховом извору.

Дервиши су ту, пред нама, али то су само светлуца-ви обриси завртелих хаљина. Осећа се пулс, вероватно инфразвук, осећам пре кожом него ухом.

Нагнем се према Карлу и Азизи: „Ово је само једна од аномалија. Они јесу клошари, које сам упознао доле, на рампи за Хоризонт 2. Требало би да смо сада на Хоризонту 1...“

Око нас се оформи ветар. Лагано се креће, кружи.

Једна купа се приближи. Има фес на врху (глави).

Лепо га чујем како говори:

„Ја сам пулсар, Омаров џихад...“

Пулсар — о томе имам нејасну представу, Омара — не познајем, џихад — то је некакав верски рат–поход.

„Ко је Омар?“ вичем на њега, пошто ми од његове близине пуцкета у ушима.

„Још није позван, још није позван...“ одговара купа.

„Шта је ово?“ пита Азиза, пренеражена.

„Ово ти је неземаљац...“ кажем тријумфално.

„Јел то они спремају инвазију?“ заинтересовао се Карл Пит.

„Ђаво би га знао. Чујеш ли шта говори?“

„А туђинке–незнанице?“ вичем на дервиша.

Дервиш се врти.

Прилази још дервиша. Четворица зује пред нама. Из једног излазе руке и усисава ме у себе. Све нас усисава.

Цангр!

Паднемо.

Круто.

Један, два, три! Удара шиљак у мене.

Кроз шиљак видим. Осета има много, али ово је једино–ипак–налик на људско. Све је заокругљено, кроз рибље око, но... Кашљем у себи. Накашљавам се. Сад осећам и мирис. То је неопрано тело. Сасвим унутра, у кружном једру, с разливеним уснама по спљесканом мехуру. Неко покушава да говори, али излази само ди-сање. Кашљуцнем. Крцкам, стакло или лед. Смрад је клошарски. Чарапа.

Мивољим се. Морам да се измигољим.

Плоп!

„Рачунај да си сада заштићен, али за после... не знам,“ каже ми један одрпанац.

Разгледам. Ту смо сви. На неки начин.

Азиза ме забринуто посматра. Држи се за Карла, подруку.

„Чекај,“ кажем одрпанцу. А Азизи: „Слушај, нави-кавај се.“

Клошар ми се уноси у лице.

„Све је готово, знаш.“

„Аха,“ гледам га.

„Дихад је почео. То је свршено.“

„Време није битно,“ упада други. „Има ли га, нема ли га... Није битно. Чујеш?“

Карл ћути. Оборио главу, стреља очима.

„Омар...“ покушам.

Као да сплашњавам–сплашњавамо.

Лифт се креће. Ошамућен сам, али мислим да иде-мо наниже.

„Ко шаље позив?“ кажем наглас.

Пропадамо.

Азиза се врпољи, помера руке. Видим лепо да раз-миче паучинасту кукуљицу. Наравно, очима не верујем.

Све је психоделично. У себи се радујем, али баш никакву контролу над утисцима немам.

Карл је потпуно миран. Заковрнуо је очима, медитира.

У „црној кутији“ је гужва. Продрли су вируси у њу. Краду духове. Ралф се није досетио, схватам. Стиснуо ме мрак...

Овако је у мору „подсвести“. Светлости нема.

А у мору светлости — све је изједначено.

Око мене — лепрша хаљина.

Зауставимо се у мртвима.

3.

Преузели су нас вируси. То је јасно. „Квантни мозак“ је промена у перцепцији — промена коју иницира „увид“ (што је и генератор „квантног мозга“). Да не би било стани-пани, када човек покуша да се врати у своје телесно обличје, квантни мозак симулира телесни лик. Овај ум је око „мене“ и — показује ми сопствену „акрецију“ и „структуру“ језгра — „его“, дакако!

Е, ту су нас „цапнули“!

Цена је висока, али то је „релативно“.

Квантни ум добише вируси, а ми треба још да се навикавамо—одвикавамо.

Тело је мртво — заустављено. Ђубре.

Још је ту једна идеја, слабашна. Да се сабере то што се може — душа — на једно место. У централу... Сврха? Очување људскости...

По слободној вољи, наравно. Вируси се неprotиве, живот у оквирима вечности им не смета. Безопасан је.

А вируси? Ослобођени... Измичу из мог видокруга.

Зато је, каже дервиш, време — небитно...

Баш чудно: болесном је здравље — чудно...

Болесно.

4.

Не смем ни да провирим „напоље“.

Ипак, натерам се. (Радозналост у мени се копрца.)
У Ралфа...

Нестане струја. Помоћни агрегат никако да се активира. Трчи, излази из собе за трансфер. Особље се судара. Нико нема упаљач, да макар мало...

„Проклети непушачи!“ мисли Ралф.

Ипак, напипа врата. Има још доста ходника до првог прозора.

Коначно! Светлост.

Неко је разбио стакло на прозору. Ослушкује звуке споља.

Ништа нарочито.

„Кући! Кући!“ виче нешто у њему. Обуздава панику, али ноге га носе према — лифту...

Који не ради.

5.

Преда мном је јато голубова. Стоје на земљи, не кљуцају. Кренем међу њих, једва се помере.

Очи им црвене.

Сад схватим. На њих је Трозвезд заборавио. Ни духова од њих...

Но, можда има и других сила, агенса...

Ако сам Трозвезд — нисам Бог. Депресивно је то...

Данашњи наслови у новинама: „Изолација“, „Стерилизација“, „Останите код куће“, „Вакцина само што није“.

Грабим булеваром. Сумрак је. А светла се не пале...

6.

Остајање код куће је пожељно. Док траје евакуација...

Војска.

Јад...

Телефони не раде. Остављам тело у кревету. Тело је деактивирано.

Оно сада није моје, таман колико никада није ни било, него је трпело моју самовољу. Тело би да — мирује. Нек почива.

Вируси су исплели мрежу. Слободно, ко жели, може да се креће тим простором. Он је црн, очи не требају, њух не треба, додир... е, па, додир... је електрика.

Други су се определили за чауре, из којих ће пројектовати своју спољашњу, људску „суштину“. Бука је велика међу њима, клоним их се. Прионули су на протежање нити — према Марсу и спољашњим планетама. Подизање хардвера не долази у обзир, праг кретања по свемиру ипак није прекорачен. То ће остати сан сателитског доба. А ово доба — био-хазарда — спасава холограм.

За почетак — холограм ће имитирати. Ја се не слажем...

Остајем.

Неједначина

У квантном прескоку, који је црн, све је јасно...

Где је област додира, да вас питам?

У области кретања? У области живљења?

У дубини?

Кад су се потпуно обезбедили, почели су да сумњају у себе... Звучи ли вам то познато? Дијалектика?

Математика?

Која од ове две искључује смрт из могућности?

Прва, контра-експоненцијално.

Друга, исто...

Број смрти? Време смрти?

Можда, у адреналинској истини... смрт подсећа на — неуспех?

У сталоженом, прорачунатом животу, смрт је неурачунљива.

Шта сада, када је смрт превладала, чинити с животом?

Крај света се сматра — смрћу?

Показаће се да је трансфер свести неурачунљив...

Ја и даље немам хронофобију...

Свет је стао — време хода.

Нисмо људи, ал нисмо ни вируси...

Духови.

Духови

Закуцани у почетак. У пред-биолошку праматерију. Али, сасвим самодовољну. Свако за себе. У потрази за заједништвом. Али овога пута, без изврдавања.

А зашто заједништвом...

Опет, можда, електрика? Магнетика?

Принцип недоречености?

У реду, време је истекло... Заправо, игра је истекла... У ствари, истина...

Али заиста, пандан људског у кристалној структури микроелемената, која је само једна од мрежа, и још има ту вољу да се сачува, као низ слика — прелетање пажње преко низа — зрачењем светлости из очију...

Страст духова... где јој је извор? У намери старијој од духа?

Једни се преобратише у паници, из страха, други из равнодушности прихватања, трећи... који се, као ја, не могаше смирити.

Патња која беше тиха. Углавном, због неспособности да се схвати. То је био главни разлог патње. Зашто баш ја, зашто нама, шта смо скривили...? Типични ропски менталитет — безвредност, кривица — и, у оваквом тренутку, апсолутно неадекватан.

Касно, касно.

О, они што утекоше туђинкама, најбоље су прош-
ли. Друге поједоше К-10 и еквиваленти. Рециклажа ма-
терије омекшала је кору планете. Нас-Три покуписмо
шта смо могли. Дервиши се покренуше...

Омар...

Е, па, сад... стати пред Омара!

Онако, у узношењу...

Шаптање и жагор...

Циљани звездани удар и одвајање, ослобађање,
чишћење, разрешење, оплемењавање, распадање...

Па ипак, та визија Омаровог гнева...

Ма, не, не недостају ми речи, него их је превише...

Што су будале замишљале да се може с Богом раз-
говарати, изложити му своје проблеме...

А Омар, јасно, није онај Бог...

Зрак са звезде докочи Месец...

Вируси — спремни. Боље речено, плазма их је одр-
жала (на окупу). Јер је плазма Омарова „девојка“. Јупи-
тер, Венера и Сунце, стриктно према свом нагону, при-
лагодише путање. Мада, и то остаде недоречено...

Но, и онај Бог, сиђе на Земљу...

У облику лука... Волтиног.

Лук спржи све...

Постоје опречна мишљења о томе да ли га је неко
позвао, или — изазвао.

Тај Бог је доживео већ доста фијаска.

А сама вера у њега више је посејала збуњености
(читај: штете) него што је коме било јасно шта ваља чи-
нити. Одгуривала је таму од себе, али јој није шкодила.
Више, као да се ова, консолидовала...

Време доживљаја — е, па, то је друга прича.

Богови се не замајаваше превише временом. Он су
вазда и били само ознаке у њему...

Не и покретачи.

А покретачи, на концу, побегоше...

О пореклу зидова

Мада су одавно опажени, остадоше неухватљиви. Тако што су своју потребу пројектовали на васколики живот. А вируси, иако отпорни, нису се уклапали у временску пројекцију.

Ту је и узрок подељеног ума.

Тја, што их пустише да побегну...!

Овако, испаде, да су жртве остале до краја — жртве.

Истраживаће се узроци и учинци...

Узрочници.

Нису пауци, нису црви...

Само, морам да нагласим, да ако ми падну шака...

Прво, најстарији зидови... Нису били од камена. Нити беху палисаде. Ма, ни због звериња. Ни ватра.

А кад Грабљивци превладаше, онда, због оболелих, људи...

То је порекло зидова.

Грабљивци

У почетку беше оружје...

А оно учини: БУМ!

И, то је основни модел свемира који од штете чини „корист“.

То беше друго име за „смисао“...

Прави смисао, међутим, изгубио је боју — видљивост, и постао „тамна материја“ и „тамна енергија“. Које нису „интерактивне“...

Па шта се заправо десило?

Ко је био гладан — израсле му очи!

Експлодирани ум — угнездио се у мозгу.

Тај ум — грабљиви ум — расплакани ум...

Ето, то је истина о Грабљивцима.

Је ли још увек кенозоик?

Можда је вече пало, можда се спустило, можда задрхтало...

Посматрам појаве и слажем их, како? Којим редоследом, којом даљином, које утиске издвајам?

Још увек смо у кенозоику?

Геолошка доба су завршена.

Биолошко доба је завршено.

Бог ватре, бог точка, бог тротинета...

Дечји бог. Истукли га.

Отрови су у језеру, лава избија из дна, пуши се. Брда се разваљују, одлазе у подножје, иверје сагорело пепео...

Глина цури.

Ако ћемо да путујемо лаки, онда нећу ни да се осврнем.

Али, шта ћемо наћи у гудурама, јарковима, пешчаним хрпама?

Расуло је ненасељиво.

Терпентин лије по прабини.

Исцрпљена је гравитација, гвожђе је одлетело, остало је стакло и каменац.

Ваздух се скупио у мокре мехуре.

А друге врсте пространства зјапе, зову...

Тамо није кенозоик.

Непросторни свемир

Цигани су на сигурном.

Пошто је њихова идеја територије — слободно кретање.

Мада смо се сретали, међу балама и руксацима: „Циган ли си?“, заједно нисмо путовали. Циганима је средство до циља — импровизација. Мени је импровизација — циљ.

Ма не, више не путујем. Кад схватиш принцип — путовање је свуд околу.

По мраку путују шишмиши и... и...?

Навођење је видом, слухом, додиром и... и...?

Ал, некад ваља поћи и за Циганима...

Шта је, дакле, проблем? Касно је сад, али ипак треба рећи. Погрешна перцепција, погрешна због принуде, да је гравитација (а и она је погрешно схваћена) владајућа сила... и поред чињенице да је вакуум владајућа сила и да је отпор према вакууму изоловао оазе — планете и слична „небеска“ тела. Па је вакуум постао „непремостива даљина“...

Вакуум, пазите, а не „заштитне мере“!

Или, мрена на очима као заштита од празне истине...

Живот, ма како пролазан, као приватна „колекција“ дража од бескрајно обухватног „музеја“.

Много је штошта, скоро све, постављено наглавачке. Дубљење на глави — ствар принципа хијерархије...

Посезање за варком, варљиво напредовање, не као промене већ као уздизање!

И транспорт мехурова у безваздушне даљине — освајање свемира!

Преправљање празнине. Попуњавање...

Златна нит се бесконачно тањи...

Али, дошли смо до истине — урушавање фрактала!

Невидљиви принцип, заиста, квари геометрију...

Максвелов демон?

Ех, сублиминални мрак.

После представе — бег из биоскопске сале.

28. новембар 2009. — 9. фебруар 2010.

УМЕСТО ПОГОВОРА

Урушени фрактал

Биолошко и технолошко преклапају се уз помоћ хронолошког...

То јест, еволуција, као кретање, води од једног другом, а сада, опет — то није тешко замислити — од другог — првом.

Латерално кретање производи врсте...

Врсте, дакако, упадају у фракталну ентропију.

Линеарни, једносмерни напон, отвара нове просторе за појаву нових врста (тзв. ширење свемира). Врсте трпе од напона, а то се привиђа као „конкуренција“ између врста.

Када је у питању људска врста, догађа се „убрзање“ хронолошког вектора (или синусоиде, пошто се време опажа и као циклично смењивање временских периода) — утисак је да се време „скраћује“. То је неминовно довело до застаревања људског (биолошког) облика (перцепције). Могуће је да се мање групе људи, привремено, врате у старије (аутархичне) моделе, али свеукупно гледано, човечанство пропада — у себе или изван себе, потпуно је небитно. Ово пропадање је фрактално и као узрок/последницу има „омекшавање“ кохезије (виђене као интерактивно, „глобално“, јединство).

Моментум технолошког фракталног пропадања (напредовања) је толики да се не може зауставити, чак ни на планетарном нивоу, пошто су планетарни ресурси већ у превеликој мери ангажовани.

„Померање скупне тачке Земље“ (према Кастанеди и другима) заиста се догађа.

Ово префокусирање, или рекалибрација, истовремено и ослобађа и захтева огромну енергију. Ослобађање енергије (Расуло) одвија се у Тачки Нула кона-

чне (апсолутне) брзине — на врху хронолошког вектора (крај времена).

Ангажовање исте те, сада „ослобођене“ енергије, производи, барем у први мах, „плутајуће“ визије којима недостаје хронолошка кохеренција.

Разуме се, идеја „опстанка“ овде мора да се задовољи апстрактним садржајем — што је, дакако и јакако, у потпуности исцрпљује и обезвређује.

У том тренутку, слободна енергија, појављује се у форми Космичког Зрака. Ако један квазар има у себи енергије од које може настати читава галаксија, онда је јасно да је феномен времена у њему сажет у једну (бездимензионалну) тачку. Уколико се та тачка пројектује као линија, она представља почетак новог свемира — враћање „почетку“ на начин Великог Праска — успоравање, које на крају крајева, као урушавање принципа фрактаљења — поново долази до себе апсолутним рашчињавањем свих могућих калибрација (арбитрарног дефинисања мере).

Ови периоди–размаци, од праска до потпуне ентропије, имају релативно трајање–растојање.

Одржавање пажње у стању „примордијалног хаоса“ је својство чисте силе, која једино има апсолутни увид у природу ствари. Ова сила постоји и на „почетку“ и на „крају“, а у области „између“ је „изгубљена“.

Ко је ово схватио — на вољу му. Може поново да зарони у област релативног, да „падне“ и да постане субјект патње.

Али не мора.

У следећој књизи, којој је име *Шаманијага*, биће описано бивање врсте у настајању и врсте у одлажењу. Поседно ће бити истражене могућности интеракције између појединаца ових врста у свим основним облицима (а–а, а–δ, δ–δ).

Врста а се налази на крају свог „пута“ и она је својим духовним развојем досегла област неусловљене силе. Врста б (савремени човек) је на самом почетку свог путештвија, и има озбиљан проблем...

Крај људског рода назначен је у *Кофери*, с посебним увидом у његову нераздвојну повезаност с технолошким напретком, што је у једном тренутку развоја ове врсте била искључиво ствар одлуке. Одлуке да се крене путем фракталног пропадања.

У роману *Невидљиви Марс*, радња почиње од тренутка настанка Расула (ново име за оно што је остало од планете Земље и њеног пратиоца Месеца). У овом (поетском) роману, људски род је само јека онога што је некада био. Пројектована стварност је слабашна, у њу се поново уплићу примордијалне силе (стари богови) али и планетарна интелигенција. Ослобођена сила манифестује се и у форми разноликих сингуларности, који су експлозивни потенцијал што избија у процепу између појмова и облика, у тренутку нестајања кохезије.

У вакуум — из вакуума.

9. фебруар 2010.

О писцу

Слободан Шкеровић је сликар, песник, прозаиста, есејиста и уредник. Рођен је 27. септембра 1954. године у Београду. Студирао је сликарство на Факултету примењених уметности у Београду и Kunstakademie у Дизелдорфу.

Песме и текстове објављује од 1976. у часописима *Хаику*, *Синдони*, *Видици*, *Књижевна реч*, *Кораџи*, *Сиварање*, *Сиџнал*, *Руковей*, *Савременик*, *Књижевне новине*, *Књижевни ирејед*, *Градина*, *Летњојис Мајшице српске*, *Нова зора*, *Српска вила*, *Злајна іреда*, *Знак Сајише* и другим, а био је и уредник у *Студенту* и *Видицима* (1980–1982). Као аутор и уредник активно учествује у сигналистичком покрету од 2001. и у „Пројекту Растко“ од 2007. године.

Књижевни опус му одликују дужи поетски облици, као и интензивно разматрање односа традиционалне духовности и високе технологије, како у песмама, тако и у есејима и научнофантастичној прози.

Члан је Удружења ликовних уметника Србије, Удружења књижевника Србије и Удружења стрипских уметника Србије.

3. С.

Изабрана библиографија

- *Поклон* (песма), страна Б на сингл-плочи; страна А: ВИС „Идоли“, песме „Помоћ, помоћ“ и „Ретко те виђам с девојкама“, *Видици*, бр. 3. 1980,
- *Речник Технолојије*, *Видици*, посебан број, један од аутора, бр. 1–2, 1981.
- *Срца* (песме), „Супернова“, Београд, 1987.
- *Индијо* (песме), Библиотека „Сигнал“, Београд, 2005.
- *Све доје Арктиуруса* (експериментална проза), Светске свеске Београдске мануфактуре снова, Београд, 2006.
- *Химера или Борі* (есеји), „Златна едиција“, „Тардис“, Београд, 2008.
- *Црна кујија* (песме), „Тардис“, Београд, 2010.
- *Зајрљена деца* (песме), „Тардис“, Београд, 2010.
- *Шаманијага* (роман), библиотека „Знак Сагите“, књига 59, „Everest Media“, Београд, 2012.
- *Тамна сйрана силе* (роман), библиотека „Знак Сагите“, књига 69, „Everest Media“, Београд, 2013.
- *Јерихон, Јерихон и њојме Крома и Смрйй ајерја* (песме), библиотека Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2013.
- *Земљофодија* (поетски роман), библиотека „Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2013.
- *Невидљиви Марс* (поетски роман), библиотека „Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2013.
- *Вулканска филозофија* (есеји), библиотека „Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2013.
- *Дроздови у Паклу* (песме), библиотека „Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2013.
- *Јейа • Буди се, Будни • Јерихонска мануфактура* (песме), библиотека „Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2015.
- *Пројекаті Брандон* (роман-поема), библиотека „Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2015.

- *Књиџа о Моритијому* (песме), библиотека „Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2015.
- *Кофер* (блог роман), библиотека „Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2015.
- *Бизарни космојлов* (научнофантастична хаику поема), библиотека „Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2015.

Библиотека „Сигнал“

Са подбиблиотекама и ауторским колима

1. Miroljub Todorović, *Signal*, поезија, „Сигналистичко издање“, Београд, 1970.
2. Miroljub Todorović, *Kyberno*, поезија, „Сигналистичко издање“, Београд, 1970.
3. Miroljub Todorović, *Stepenište = Staircase = L'escalier = Scalinata*, поезија, „Сигналистичко издање“, Београд, 1971.
4. Miroljub Todorović, *Fortran*, поезија, „Сигнал“, Београд, 1972.
5. Miroljub Todorović, *Signalism*, есеји, „Сигналистичко издање“, Београд, 1973.
6. Miroljub Todorović, *Approaches*, I. A. C., Friedrichsfehn, Немачка, 1973.
7. Miroljub Todorović, *Thirty signalist poems = Trideset signalističkih pesama*, поезија, „Сигналистичко издање“, Београд, 1973.
8. Miroljub Todorović, *Signal art*, мејл арт, Сигналистички документациони центар, Београд, 1980.
9. Miroljub Todorović, *Cobol*, поезија, „Сигналистичко издање“, Београд, 1992.
10. Мирољуб Тодоровић, *Игра и имагинација*, есеји, Библиотека „А6“, „Сигнал“, Београд, 1993.
11. Živan Živković, *Od reči do znaka*, есеји, Библиотека „Алфа“, „Сигнал“ и „Беорама“, Београд, 1996.
12. Мирољуб Тодоровић, *Жеђ ирамајолоије*, есеји, Библиотека „Глоса“, „Сигнал“, Београд, 1996.
13. Vožidar Šujica, *Lisières, cicatrices*, поезија, La bibliothèque „Le point“, „Сигнал“, Београд 1996.
14. Мирољуб Тодоровић, *Звездана мистерија*, поезија, Библиотека „Око“, „Сигнал“ и „Беорама“, Београд, 1998.
15. Miroljub Todorović, *Signalism Yugoslav creative movement*, на енглеском, немачком, шпанском, италијанском, француском и руском језику, есеји, „Сигнал“, Београд, 1998.

16. Миодраг Мркић, *У шами знака 2*, есејистика, Библиотека „Пентаграм“, „Сигнал“ и „Беорама“, Београд 1998.
17. Живан Живковић, *Небески звоник*, поезија, Библиотека „Извор“, „Сигнал“, Београд 1998.
18. Богислав Марковић, *Снови, њејео*, роман, Библиотека „Делта“, „Сигнал“, Београд 1998.
19. Zvonko Sarić, *Šinjel do svanića*, поезија, Библиотека „Око“, „Сигнал“, Београд 2001.
20. *Сигналистичка ујоуија*, зборник, „Сигнал“, Београд, 2001.
21. Zvonko Sarić, *Hvatač duše*, роман, „Сигнум“, Београд, 2003.
22. Slobodan Škerović, *Indigo*, поезија, издање аутора, Београд, 2005.
23. Адријан Сарајлија, *Ogledalo za vampira*, роман, издање аутора, Београд, 2012.
24. Слободан Шкеровић, *Јерихон, Јерихон и њоеме Крома и Смрћ њајерја*, поезија, „Everest Media“, Београд, 2013.
25. Слободан Шкеровић, *Земљофодија*, роман, „Everest Media“, Београд, 2013.
26. Слободан Шкеровић, *Невидљиви Марс*, роман, „Everest Media“, Београд, 2013.
27. Слободан Шкеровић, *Вулканска филозофија*, есеји, „Everest Media“, Београд, 2013.
28. Слободан Шкеровић, *Дроздови у Паклу*, поезија, „Everest Media“, Београд, 2013.
29. Милољуб Тодоровић, *Neto propheta in patria*, полемике, „Everest Media“, Београд, 2014.
30. *Јеџа • Буди се, Будни • Јерихонска мануфактура*, песме, „Everest Media“, Београд, 2015.
31. Слободан Шкеровић, *Пројекат Брандон*, роман-поема, „Everest Media“, Београд, 2015.
32. Слободан Шкеровић, *Књија о Моршћому*, песме, „Everest Media“, Београд, 2015.
33. Слободан Шкеровић, *Кофер*, блог роман, „Everest Media“, Београд, 2015.
34. Слободан Шкеровић, *Бизарни космољов*, научнофантастична хаику поема, „Everest Media“, Београд, 2015.

